

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငြိသုတေသန

မြန်မာ့
နှစ်ချိန်မြတ်စွာ
ဆေးရေးနှင့်

ဆေးရေးနှင့်

ဆေးရေးနှင့်

တမ္မခွင့်ပြုအမှတ်	-	၄၀၀၆၈၈၀၆၀၈
မျက်နှာစံခွင့်ပြုအမှတ်	-	၄၀၀ၧၧ၁၀ၧ၀၈
ပုံမှန်ခြင်း	-	ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၀၈၊ စက်တင်ဘာ
အုပ်ရေ	-	၁၀၀၀
မျက်နှာစံပန်းသီး	-	ဖော်ဝင်း၊ ငိုက်ပျောသီး
စလင်	-	ထွန်းဆိုင်
ဓာတ်ချုပ်	-	ကိုမြင့်

ဒေါ်နိုင်ရိုင် (ဝရာ့၃၅)၊ သီရိပေါ်ရောင်စံပုံမှန်တိုက်
အမှတ် ၁၉၊ လမ်း ၃၀၊ မံလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်
ရန်ကုန်မြို့တွင် ရိုက်နှုန်းသည်။

ဒေါ်နိုင်ရိုင်း (ဝရာ့၃၈)၊ ပုံမှန်အုပ်တိုက်
အမှတ် ၄ (A) ၅၊ ရန်ကုန်းဝင်တာ
ဆရာတော်း၊ ရန်ကုန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်းမြို့၊ ထုတ်ဝေသည်။

ဖုန်း - ၀၉ ၅၁၀၀၃၈၊ ၅၄၄၃၂၂၁

တန်ဖိုး (၁၅၀၀ ကျို)

မာတိကာ

၁။	တို့မြို့ပေါ်က မိလိန်အတ်ကောင်များ	၇
၂။	အော်ငိုင်ဒီအက်စံနှင့် လူမှုရေးပြဿနာ	၁၄
၃။	ဥရောပရုပ်ရှင်ပွဲတော် နွဲပျော်	၂၅
၄။	ဆေးကြော်ဌာအလွှာများ	၂၆
၅။	ကင်းကောင်နဲ့ ဘော်ခါများကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်	၄၁
၆။	အမိအဖစ်ရာ တောင်သမန်ရွှေပျော်း မင်းနှစ်သူများ	၄၇
၇။	ရေအိုင်နှင့် လမ်းလွှာ	၅၈
၈။	မီးရထားမြှင့် ခရီးသွားကြသည်	၁၀၇
၉။	နှစ်နှင့် တစ်ယွှေး	၁၁၆
၁၀။	ချောင်းသာသာကြော်	၁၄၀
၁၁။	ဝါသနှုရှင်နှင့် ကြေးစား	၁၅၆
၁၂။	ကတိသစ္ာ တည်သောခါဝယ်	၁၆၅
၁၃။	ညီမလေးရဲ့ ချစ်သူ	၁၇၃
၁၄။	ဘာစားရင်ကောင်းမလဲ	၁၇၈
၁၅။	ဘာသုံးရပါမလဲ	၁၈၃
၁၆။	ချုန်ဂင်း၏ ဒါရိုက်တာ	၁၈၇
၁၇။	ဆရာဝန်ရောဂါ	၂၀၀
၁၈။	စိန်အားလုံး	၂၀၅
၁၉။	သဘာဝ	၂၀၃

တိပိဋကဓိလေသာင်များ

၁

ကျွန်တော်နေသာ တောင်ပေါ်ဖြူကလေးသည် သူနှစ်နောက်သာသာဝါ
အားဖြင့် အေးချမ်းတိတ်ဆီတ်နေဖြီး အထိုးကျေန်ဆုံးနေတတ်လေသည်။
အေးစက်ထုံးကျင်သာ ရေခဲလေတို့က ပါးပြင်ပေါ် ခံပျော်ချုတ်တိုက်ထိုးဆွဲ
သွားတိုင်း စပ်ယျုံးယျုံးကျေန်ခဲ့မြှုဖြစ်သည်။ နှစ်က်ခင်း နေခြည်လွှဲလိုက်ရှိနိုင်း
နေ့နှစ်အောက်မှာ ဂျာနယ်တစ်စောင် သို့မဟုတ် ကောရိယယ် ဂါစီယာ
မားကွက်စ်၏ ဝေါးတို့တစ်ပုဒ်ကို ဖတ်နေလိုက်ရလျှင် တောင်ပေါ်ဖြူလေးက
လွှာနေသည်။

စာဖတ်နေလို့ နောက်ကျော်ပြင်မှာ ဇွေးဇွေးလေး၊ စပ်ယျုံးယျုံးလေး
ထိုသီလာ၊ ခံတွင်းချဉ်တင်တင်လေး၊ ခံစားလာပြီးဆိုရင်တော့ဖြင့် ပရီမီယာ
ကော်ဖီမွေးမွေး ပူပူလောင်လောင်လေး၊ တစ်ငံ ကောက်မေ့ရသည်။
သို့ရာတွင်မှာ ဂျာနယ်တစ်စောင် ဝေါးတို့တစ်ပုဒ်တော့ဖြင့် ပြီးဆုံးအောင်
ဘယ်တော့မှ အရသာမိမိ ဖတ်လိုက်ရသည်မရှိပါ။ အကြောင်းကတော့ လူနာ
ရောက်ရောက်လာသာသာကြောင့်ပင် ဖြစ်လေသည်။ လူနာပါးတဲ့အခါ ရတဲ့

ပုဂ္ဂိုလ်တိုက်

အချိန်လေး လူလှပြီး စာကိုဖတ်ရသည်။ လူနာကလည်း မနက် ၈ နာရီမှ စလာလိုက်ကြတာ ညာ ၁၁ နာရီလောက်အထိ ရောက်ချင်ရောက်တတ်ပြီး တစ်ညွှန်းလည်း တံခါးလာလာထူးကြလသောကြောင့် ထထွေ့ငြုံ လူနာ ကြည့်ပြန်လေသည်။ တစ်နောက်နံ လူနာက တစ်ရာကျော်သည်။ မနားရ။ ဒါက လွန်ခဲ့သော ကျွန်တော်တို့ရောက်စ ခုနှစ်နှစ်လောက်က ဖြစ်ပါသည်။ ညည် တို့ကြည့်ဖို့ ဆေးလုသည်။ မြန်မာရုပ်မြင်သံကြားကလည်း မပို့ဝါးဝါး။ မိုးသက်လင်နှင့် တိမ်ထင်ထင်ဖြစ်လေလျှင် နို့လို့တော်၏။ မြေဝတီဆိုတာ ကြားကို မကြားဖူးဝါး။ အမှန်တာကယ် ဖြစ်ပါသည်။

မြို့လေးမှာ စုရုံးနေထိုင်ကြသူတွေက ပျိုးကွဲလှစုရှိလေသည်။ ဘာသာစကားတွေက ခုံသည်။ မြေပြန်စကားပြောသူမှာ ဝန်ထမ်းနှင့် ဓည့်သည်များသာရှိတတ်သည်။ ၁၀ နာရီဆုံး အေးခန်းပိတ်ရှိ ပြင်။ လူနာ ပြတ်တာနှင့် ဆေးခန်းတံခါးပြီးရောင်လေသည်။ ပြန်လာလာထူးကြား ပြန်ဖွံ့ရ။ တကယ်ထမင်းစားချိန်သည် ညာ ၁၁ နာရီ ခွဲလေပြီး

ထမင်းစားရင်းက စီစိတိပို့ ၉ လိုင်းက သတင်း၊ ဒီေဒလျှော့ရှာမန်လိုင်း သတင်း၊ ထမင်းစားပြီးတော့မှ အာရုံယန်လိုင်းက သီချင်းလေး နှစ်းစတေဦး စာတ်လမ်းလေးကြည့်။ သည်လို့နဲ့ ညာ ၁ နာရီ၊ ၂ နာရီ ရောက်တော့သည်။ ပြည့်နယ်ရပ်ခြား တိုင်းတစ်ပါးရောက်နေသက္ကသိုလ်တည်း။ ပြည့်မဘာက်မှာ မြေဝတီလိုင်းမှ တရာ်တာတ်လမ်းတွဲတွေလာတော့ သည်နယ်ရပ်ကလုတွေ စိတ်ဝင်စားလာကြသည်။ ပြုဟန်တူမှ မြေဝတီလိုင်းက တရာ်တာတ်လမ်း တွဲတွေ ဖော်ကုံးပြီး ခွေားစားကြသည်။ သည်တော့မှ ပိုင်ရှုတို့ ကြပ်လေး တိုကို သီရာသည်။ ရည်လျားပေများ ထွေပြားလှသော စာတ်ကြားတွေကို ကြည့်ရမှာကို ပုံင်းလာလေတော့သည်။ ပြောပြီးသား၊ ပြောပြီးသားလွှာ ပြန်ပြော အပြန်အလှန် အချိုအချု ထမင်းလိုင်းရောက်တာနှင့် ထမင်းတစ်စွဲ မဝင်ခင်

ရန်ဖြစ်ကြ။ တော်လောက်ပြီး တရာ်တာတ်လမ်းတွဲဆုံး ဒါးဆလန်ပါပဲ့၊ အခွဲဆိုင်နဲ့ စာတ်လမ်းပြတ်သည်။

သို့သော သည်မြို့လေးသို့ ရောက်လာသော ဂျာနယ်မှန်သမျှ အားကစားမှလွှဲ၍ အကုန်ဝယ်။ ထွက်သမျှမရှိခင်း ဂုဏ်ရတွေမှလွှဲ၍ အကုန် ရှားဖတ်တော့သည်။ မောက်ပိုင်းကျတော့ စာတ်လာသည်။ ပယ်သင့်သော ဂျာနယ် ပယ်၍ ဝယ်ရသည်။ အလကား စာတွေ ဖတ်ရသည်။ ဂျာနယ် အယ်ဒီတာ ငါးသောက်လာက် တစ်ယောက်ကိုဟာစ်ယောက်က သူဇာနယ်က ပင့်၊ တစ်ယောက်က သူဇာနယ်က မြှောက်နဲ့ စာဖတ်သူတွေအပေါ် ပြောင် ကျကျပင် အရေးမလုပ်။ နှစ်ရည်လျှေား သူမြှောက် ငါးပင့် ဂျာနယ်လောက ကြီးကို စိတ်ကုန်လာသည်။ တကယ် အခုတော့ ဖတ်စရာဂျာနယ်က ပေါ်ပြောလာ၊ နှင်းကိုခင်း၊ အလင်းတန်း၊ ကုမ္ပဏီ၊ စာဖတ်သူ၊ ဟတ်လ်ခိုင်ဂျုံး၊ အင်တာနှင်း၊ ခေတ်ဆန်း၊ ဝယ်သွှေ့စိတ်ဖြုံးကြုံး၊ တတိုင်းမွေး၊ ကွန်ပျူးတာ၊ ရိမိတိုင်း၊ မြန်မာ၊ အုပ္ပါဒ်၊ မရှိခင်းတွေသာ ဝယ်တော့သည်။ ဖတ်တော့ သည်။ ဆိုင်ပေါ်မှာတွေ့တော်တော် ကောက်မကိုကြည့်ချင်တော့။ စိတ်က ဟုန်၊ တုန်၊ ပျောက်၊ ညွှန်နေတော့သည်။ သတင်းတွေကိုတော့ ပြုဟန်တုင်းတွေက ကြည့်တာနှင့် သီရာသည်။

ထိုကြည့်နဲ့ ကျွန်တော်မှာ စကားပြောဖော် ဟောသည်မြို့လေးမှာ တကယ်ပင် တစ်ယောက်ပွဲ မရှိသော်လည်း ထိုးထိုးနေလေသည်။ အမှန်တကယ်ကလည်း ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားသော အရာများကို နားလည် ခံစားပေးနိုင်သူလည်း တစ်ယောက်ပွဲပင် မရှိ။ ခုံးလေစွာ။

တန်ခိုးနေ့တိုင်း ရန်ကုန်ရှိ သမီးထံ ပုံနှင့်နေကျ တစ်ရက် မှာတော့ သမီးက 'ဖေဖေတို့ မြေဝတီလိုင်း၊ မကြည့်ဘူးလား၊ သိပ်ကောင်းတာပဲ့၊ အခု ကိုရိုးယားစာတ်လမ်းတွဲတွေလာမေ့တာ။' ကြည့်ဖြစ်အောင်ကြည့်ပါ'ဟု

သမီးက ညွှန်းနေလေသောကြောင့် အခုန်စေ၊ ပျော်စေ၊ ထယ်စောက်တို့
ပါသော ဆောင်းဦးရှုက်ကြွေ ချစ်သက်သော အတ်လမ်းတွေကို အပိုင်း (၁၀) မှ
စ၍ ကြည့်ရဖူးလေတော့သည်။ သိတယ်မဟုတ်လား၊ စွဲတယ်လေ။ အခုန်စေ
နဲ့တင် အစွဲကြီး စွမ်းရလေပြီ။ အမှန်မတော့ သည်၏တ်လမ်းတွေက တရုတ်
လိုင်းမှာ၊ မကောခို့လိုင်းမှာ၊ ပေါ်ကောင်လိုင်းမှာ၊ အင်ဒီနီးရှားလိုင်းတွေမှာ
သူတို့ဘာသာစကားတွေနှင့် အသံပြောင်းပြီး လွင့်နေခဲ့တာ ကြာလျပြီ။
ကိုယ်ကမှ သူစကားတွေ နားမလည်တော့ မကြည့်ဖြစ်တာ။ အင်လိပ်လို
စာတန်းထိုးတဲ့ အာရိယန်လိုင်းလို့ဆို သတိထားမိမှာ သေချာသည်။ အခု
အာရိယန်လိုင်းမှာ လွင့်နေတာတွေက နောင်ဆို ဖြန်မာပြည်မှာ ရောက်လာ
လိမ့်မည်ဟု ထင်ရသည်။ ပောသည်မှာ ကိုးယားအတ်လမ်းတွေတွေကြောင့်
ကျွန်းတော် အလုပ်ရှုပ်ရတော့သည်။ သူလာတဲ့အချိန်က ၆။၃၀ လောက်ဆို
လူမှာက ရုပ်ပြီး၊ ဒါကြောင့် ပြုပ်တုက လာသော မြှေဝတီလိုင်းကို ဒက်ပြင့်
ဖော်ထား။ ညာ ဆေးခန်းပါတ်တဲ့အချိန်ကျွုံးမှ ထမင်းစားပြီးမှ အေးအေး
ဆေးဆေး မိမိနှင့် နှုပ်၍ လိဟန်နှင့် ယွန်မီ၊ ကျိုးကျင့်၊ ကျိုးအင်း၊ လိဆောင်းဦး၊
ဂျင်ဆန်းမိတို့နှင့် တွေ့ရသည်။

ပြောချင်တာလေး၊ ရောက်ပါတော့မည်။ ဆည်းဆာရင်ခုန်းသံ
ဆိုပါတော့၊ ဖြူစွင်သန်ရှင်း အပြစ်ကင်းလှသော ဂျင်ဆန်းမိလေးအား
ရှုက်စက်ယုတ်မာမှုပေါင်းစုဖြင့် သရုပ္ပဆောင်းခဲ့သော ဟိုယွန်မိကို လိမ်းညာ
ကောက်ကျွဲ့နေတာ၊ မဟုတ်တာ၊ မတရားတာတွေ လုပ်နေတာ သိနေ
ဖြင့်နေရပါလျက် ပရိသတ်က သိသိကြီး ငါတ်တုတ်ကြီး ထိုင်ကြည့်နေကြ
ရသည်။ မိန်ကားဟုခေါ်သော အသည်းချင်းတူရင် ကြည့်ဖြူပါတယ်ရှင်
ကားမှာလည်း မိတ်ရင်းကောင်းလှသော လိဟန်နှင့်အား သူငယ်ချင်းလုပ်သူ
ရှိလာက ညျှော်စတ်ပဲ့ အောက်တန်းကျမှုပေါင်းများစွာ အကြော်ကြိမ် အထပ်ထပ်

လုပ်နေတာ၊ မဟုတ်တရုတ် လုပ်အတ်တွေ ထိုးနေတာ ပရိသတ်က မြင်မြင်
ကြားကြားကြီး သိနေတာ ရှုရှုကြီး ၄၄ကြည့်နေကြရသည်။ သူ့ရှုက်ချက်
ကားမှာတော့ အုတွေတွေအတာ ကျိုးကျင့်အား ဖအေတူ မအောကွဲ ညီမလုပ်သူ
ကျိုးအင်းက ကျိုးကျင့်၏အမေကို သူအမေလုပ်ကာ ခပ်တည်တည် နေရာ
ဝင်လှ၊ အိမ်ပေါ်တက်နေ၊ သမီးအရင်းရိုက် ဖမ်းအား အတုက လိမ်ရင်းလိမ်ရင်းက
သူကိုယ်သူ သမီးအရင်းအစစ်လို ထင်လာ၊ သူပိုင်ပစ္စည်းသွေ့လွှာတွေလိုလုပ်လာ
လောဘတွေတက်လာ၊ မာန်မာန်တွေ တက်လာ၊ သူကိုယ်သူ အဟုတ်
ထင်လာ၊ ဒီတော့ သူနေရာလေးကို ပြန်ဖယ်မဲပေးချင်တော့။ ချမ်းသာသူခဲ့
ရက်ရှိန် အရသာကို ပြန်မပေးလိုတော့။ သူနေရာ ဆက်တည်မြို့နေရပို့
မတရားတာ၊ မတက်တရော်တာ၊ မသိတော့ မဟုတ်တာတွေ ကမ်းကျိုးအောင်
လုပ်နေတာ ကြားနေ၊ သိနေရသော ပရိသတ်ကြီးက ၄၈းတွေ့ရှိဝေ အော့နှင့်
နာဖြင့် ဆောင့်ဆောင်းကြီး ကြည့်နေကြရသည်။

ဟော အခု ဖန်ခြေခိုင်းနှင့် ယမင်းရွှေစင်မှာကျွေတော့လည်းတဲ့
ချစ်စရာမျက်နှာ ဖြူလှယ် ရွောရွောလေး လိဆောင်းဦးက အလုပ်ကို ကြိုးကြီး
စားစား ရိုးရိုးသားသား လုပ်၊ မိတ်ရင်းကဲလည်း အပြုထည်း သန့်သာန်း
လေးကို ဘာအလုပ်မှုလုပ်တဲ့ ပွုတ်စုတ်စုတ် ဆွန်ဟိုးက မြေးအတော်နေရာ
ဝင်လှ၊ သူဇွေးအိမ်ပေါ်တက်နေ၊ ဘာအရည်အချင်းမှုမရှိဘဲသူဟာ သူကိုယ်သူ
သူဇွေးမြေး ဝင်လုပ်ရင်းက ရနိုင်သွေ့ ရအောင်ယူ၊ အမေအရင်းသီ ပို့ပေး၊
သူနေရာကို မြေးအစစ် လိဆောင်းဦး ဝင်မလာနိုင်အောင် စုတ်ပုံပဲ့ ညွှေ့ပုံပဲ့
နည်းနည်းကို လုပ်ပြန်တာတွေကို ပရိသတ်က သိပါ၊ မြောပါ၊ ကြားပါ၊
ဒါလည်း မလုပ်ပုံဘူး။ အိမ်မလေးနဲ့ တိတ်တိတ်လေး ပါးသိပိတ်၊ ရင်ထဲ
အန်ချင်လောက်အောင် အောက်လိုအန်နေပေးလည်း ကြည့်နေကြရလေသည်။

သို့သော လောကနိယာမက ရှိနေပါသည်။ မတရားသောသူသည်
နောက်ဆုံးကျတော့ ကျဆုံးသွားရတော်ပါပဲ။ နေရာဖယ်ပေးလိုက်ရတော်ပါပဲ။
သို့သော်ပေါ်လေ၊ ထိုမှတရားမှုကြီးက တမ္မတမေးဆုံးကိုင်အောင်
သက်ဆုံးရည်လွန်းလှသောအခါ မိလိန်အတ်ရပ်ကို စိတ်ပျက်လွန်းလှသည်။
အတ်သာ မြန်မြန်ဆုံးလိုက်ပါတော့ဟု ပရိသတ်က တောင်းဆီချင်လည်း
မရှု ထအောင်လည်း မဖြစ်၊ ပရိသတ်မှာ အတ်မဆုံးမရှင်း တို့ဖန်သားပြင်
ကိုသာ ငေးတွေ့နေကြရသည်။

ဉာဏ်တိုင်းဆို အပေါ်ထပ်ပြီးတက်၊ ဤပြုပုံတူလိုင်းဖမ်း၊ ဒက်ထဲ
ဖမ်းကူးရသော အလုပ်က ဂိုလာသည်။ မြှုပ်တိ၊ အာရုံယန် ပြီးရင် ဖြန့်မှု
အသုက သတင်းအပြီးလာသော ကိုရိုးယားအတ်လမ်း ဖမ်းရပြန့်လေ၏။
ဉာဏ် ထမင်းစားပြီး ဖမ်းထားသွေ့အားလုံး ပြန့်ကြည့်ရတာနှင့်ကို ဉာဏ်နာရီ
တစ်နာရီ ထိုးရလေသည်။ သည်ကြားထဲ သတင်းတောက်ကြော်ရသေးသည်။

ဘာသတစ်ယောက်ဆိုလည်း အတ်လမ်းထဲမှာရော တိဖိုကြောထဲမှာပါ
ဒီအိုက်တင်၊ ဒီပျက်လုံး၊ ဒီခွင့်၊ ဒီအဆင်တွေချဉ်းပါပဲ။ ဂိုဏ်ယားအတ်ရပ်တွေ
ခုပုံမှာ အနိကကျေသူမှာ ပါလိန့်အတ်ရပ်ပို့ဖြစ်လေသည်။ ပါလိန့်အတ်ရပ်
ကောင်းလေ အတ်နာလေ ဖြစ်လေသည်။ နန္တရည်(အင်းဝ)ပင် လက်မြောက်ရ^၁
လောက်အောင် အတ်ကို နာအောင် နှစ်လိုက်ပုံမှာ အတ်ဆုံးခါနီး တစ်ကွက်
လောက်ထိ နင်းဖို့ ပါပြား၊ နှစ်ပွဲပို့၊ ရက်စက်၊ ယုတ်မာ၊ ကောက်ကျော်၊
ဖွတ်ဖွတ်ကြလောက်အောင် လုပ်ပြီးပါမှ အတ်က ဆုံးရသည်။ ပရိသတ်က
ရင်နှင့်နေအောင် မောလျှော့ကျော် နာကျင်၊ တောက်တခေါက်ခေါက်ဖြစ်ပြီးမှ
အတ်က ဆုံးရသည်။ ပရိသတ်ကတော့ ငေးကြည့်၊ တွေကြည့် မျက်ရည်
တရဲ့ချွဲနှင့် ည့်စ် တိဖိုကြောမှာ ငုတ်တုတ်သွားရှိတော့သည်။

အမှတ် (၃)၊ ၁၀၁၄၊ ပေါ်ပြုလေကျင်

ရေးထားတာကို ဖတ်လိုက်မိပါသည်။ သည်ကိစ္စကို ဆရာဝန်နာစ်ယောက်
အနေနှင့်ရော၊ လူမှုရေးရာအနေနှင့်ရော ဆွေးဆွေးပြလိုပါသည်။ ကျွန်တော်၏
ဆရာဝန်ဘဝ အတွေ့အကြံအရ ဦးခွာပြောပါရစေ။

လျှန်ခဲ့သော ၁၉၈၀ခု ခုနှစ်က အေဒီနိဒါန်ရောဂါဖြစ်ပွားသည့်
ပထမဥုံးဆုံးလူနာကို အမေရိကန်နိုင်ငံ၊ ကယ်လိပို့နီးယားဆရာဝန်များက
စတင်တွေ့ရှိခဲ့၏။ အိမ်ချုပ်အိမ်ဓါးပုံးကြောင်း စတင်လောင်တော်နှင့်
ခဲ့သည့်၊ ကျွန်ုင်တော်တို့သည် ဝန်ထမ်းဝင်ခွင့်စာမေးပွဲကို ၁၉၈၄ ခု လောက်က
ထင်သည့် ဖြေရှာသည်။ ထိုစာမေးပွဲမေးခွန်းတစ်ခုတွင် အေဒီနိဒါန်ရောဂါ
ပတ်သက်သော မေးခွန်းတစ်ခုပါလေသည်။ ထိုအချိန်က အေဒီနိဒါန်ရောဂါ
အကြောင်းကို ကျွန်ုင်တော် လုံးဝမသိ။ နယူးဝိစိတ်လား၊ တိုင်းမ်လားမသိ
မရှုစွင်းတွင်ပါလာမှ သိရမတော်သည်။ ထိုကြောင့် ကျွန်ုင်တော်ဆက်လည်လာခဲ့ရာ
၁၉၈၈ ခုတွင် ရန်ကုန်ရှိရာပန်အေးရုံကြီးတွင် ဘုန်းကြီးတစ်ပါး၊ သဘော်သား
တစ်ယောက်၊ အခြောက်တစ်ယောက်တို့တွင် အိမ်ချုပ်ဓါးပုံးတွေ့သည်ဟု
ကြေားရသည်။ ကျွန်ုင်တော် သွားစုစုံတော့ တွေ့ခွင့်မရ။ ဒါနှင့်ပင် စာအုပ်တွေ
ဖတ်ပြီး အေဒီနိဒါန်ရောဂါကို အခြေခံ ကောရိုးယူ၍၊ မြင်းနှီးနှင့် ဉာဏ်ဆီကို
စိုင်းသိလို့ ပြေးလေ အမည်ရသော လုံးချင်းဝွေးရှုံးတွင်အပ် ရေးလိုက်
ပါသည်။ ကျွန်ုင်တော်တို့မှာ ပြဿနာတွေ့တော်လာပါသည်။

အေဒီ၏အကိစ် ဆိတ္တာ မြန်မာပြည်မှာ မကြားဖော်ရောက်ဖြစ်ကြောင်း၊ နိုင်ငံခြားမှာသာဖြစ်တဲ့အကြောင်း ကျွန်တော်ယူတော် ရင်မရှိ။ သည်လုန်းက ပြည်ချုပ်ထွေကြား ကျွန်းမာရေးပညာပညားအသိ လုံးဝရရှိသေးပါ။ ကျွန်တော် တောင်အာဖရိကနိုင်ငံရောက်တော် ကျွန်တော် အလုပ်လုပ်သော ဆေးရုက သားမှာမြို့ယပ်ဆောင်တွင် အူးလူမှာ ၁၀ ယောက်မှာ ၉ ယောက်က အိပ်ချုပ်ထွေးပါး တွေ့သည်။ ဒါတောင် သူတို့က လူမှာခွင့်ပြုက်ရမှုသာ

အေဒီ ၁၇၃၆ ခုနှစ်မှာ လူမှုရေးပြဿနာ

အေဒီနိဒါနကိစ်နှင့်ပတ်သက်သော စာတွေ ကျွန်တော် ရေးချင်နေတာ ကြာပြု
ဖြစ်သော်လည်း မရေးဖြစ်ခဲ့တာ ရှစ်နှစ်ကျော် ကြာလာခဲ့လေသည်။ ရေးမည်
ကြော်ထိုင်း ထိန်းသိမ်း နှင့်ကျော်ထည်းနေရတာတွေ၊ မျိုးသိပ်ထားခဲ့ရတာ
တွေက အတော်လေး များနေသောကြာ့လည်း ဖြစ်ပေသည်။ တလောကပဲ
ဖြစ်သည်။ ဂျာနယ်တစ်စောင်တွင် ပါလာသော ဆွေးနွေးခန်းတစ်ခုတွင်
အေဒီနိဒါနကိစ်နှင့် ပတ်သက်သော စကားပိုင်းတစ်ခု ပါလာပါသည်။
အကျဉ်းချုပ်ကတော့ မြန်မာပြည်တွင် အေဒီနိဒါနကိစ်ရောဂါ ကာကွယ်
ရေးနှင့် ပတ်သက်သော ကွန်ခွန်ကိစ္စဖြစ်ပါသည်။ ကွန်ခံး မဟုတ်ပါ။
ဆောင်းပါးရှင်က အေဒီနိဒါနကိစ်ရောဂါ ကာကွယ်ရေးအတွက် ကွန်ခွန်
သုံးဖို့ သတိပေးကြော့လာခိုင်းဘုတ်များ နေရာအနဲ့တွင် တွေ့နေခြင်းသည်
မြိုက်မှုယဉ်ကျော်မှုနှင့် မကိုက်ညီကြောင်း၊ လူငယ်တွေ့ရှိ ကွန်ခွန်အားလုံးနှင့်
ကာမကို အားတက်သရောလုပ်ကြဖို့ တိုက်တွန်းနေသလို ဖြစ်နေကြောင်း၊
မောင်နှင့် နှမ၊ သားနှင့် အမိကြည့်၍ မတော်ကြောင်း၊ မနကြော့လာသင့်ကြောင်း

သွေးကို စစ်ပေးကြခြင်းဖြစ်သည်။ ပြင်ပ လုန်မှာနှင့် ယောက်ဗျား မိန့်မ မရွေး ဂနိုင်းယား၊ ဆစ်ပလတ်၊ ရှုန်ကား၊ အနာများ နေ့စဉ် တင်းကျမ်းပြည့် နေသည်။ ကုသမ္မ အပြည့်ဆံပေးသည့်အပြင် ကျွန်းမာရေးပညာပါ အာ ပေါက်အောင်၊ တော်းသီးအောင် ပြော၊ အပြန်လက်ဆောင်အဖြစ် ကျွန်းချုပ် တစ်ထပ်ကြီးပါ တစ်ခါတည်း ပေးလိုက်ရပါသည်။ သို့သော် မရပါ။ သူတို့ ယဉ်ကျေးမှုက မိမာက်ဆံရေးမှာ လွယ်ကူရိုးစွင်းလွန်းနေပါသည်။ နေရာ မရွေး၊ အချိန်မရွေး၊ အရွယ်မရွေး လွယ်ကူလွန်းလွှဲလေသည်။ ဆရာဝန်က ပြောလည်း သူတို့ နားမှုဝင်ပါ။ အလယ်တန်းကျောင်းသူ ကျောင်းယူနိုင်း ကလေးတွေ၊ နှုက်ကတိုင်လေးတွေ နှင့်ယောက်၊ နှုန့်ပင် မစင်သေးသော ကျောင်းသူလေးတွေ ပြင်ပလုန်မှာနှင့် လာကြပေးသည်။ ဂန့်၊ ဆစ်ဖလစ် ရောက် ဖြစ်ကြသည်။ လိုပ်နံတွေ ရကြသည်။ ဒါ သူတို့လူမျိုး၏ ယဉ်ကျေးမှု အရ ဖြစ်ရပါသည်ဟု ဆိုချင်ဆိုနိုင်ပေးသည်။ သို့သော် နိုင်ငံက ဆေးဝါး ကုသမ္မ ပြည့်စုကိုလွှာ အဓိ (လုန်စာအုပ်ပါး နှစ်ယမ်းမှလွှဲ၍) ကုသလေးနိုင် တာတောင်မှ အလွန်ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင် ရောက်တွေက ထူးပြောလွန်းနေရသည်မှာ ပညာမတတ်ခြင်း၊ ဆင်းရဲ့ဖော်ခြင်း၊ အသိပညာ အတွေးအခြောက် ခေါင်းပါးခြင်းတို့၊ ခြင်းတို့အပြင် စာမတတ်သူပေါ်များခြင်းတို့၊ ကြောင့်လည်း ပါလေသည်။ ကျွန်းတော် ရောက်ရှိသောအချိန်က အောင် ဒီအက်စ်ရောက်ကို ကျွန်းမာရေး ပညာပေးခြင်း နည်းပါးနေပါသေးသည်။ လက်ကမ်းစာတောင်တို့ ဆိုင်းဘုတ်တို့၊ တို့မြို့တို့ စသဖြင့် အားနည်းနေပါ သေးသည်။

ကျွန်းတော် တောင်အာဖိုကနိုင်ငံမှ ပြန်လာပြီး ကျွန်းတော် ယောက်က ကြီးပြုးပြင်းလာနဲ့သော တောင်ပေါ်နှစ်စံသော မြို့ကလေးအိုး ရောက်လာပါသည်။ အစကတော် အလည်းကိုဖောက်ဖြစ်သော်လည်း

ကျွန်းတော် ပြန်တော့တဲ့ ဒီမြို့လေးမှာပဲ ဆက်နေပြစ်လေသည်။ ကျွန်းတော်က ရှုန်ကုန်မှာနေရတာ ဦးဇွဲနေတာလည်း ပါပါသည်။ သည်တော့ အာဖိုက်မှာ အောင်ဒီအက်စ်က ကျွန်းတော်အရင် ရောက်နှင့်ပြန်လေသည်။ ကျွန်းတော် သည်နယ်စုံစံပိုမြို့လေးမှာနေလာတာ ရှုန်စံထဲရောက်နေပြီးဆိုတော့ သည်နယ် ပပ်ကအကြောင်း တာပြောင်းပြောင်း သိနေပြီးဖြစ်လေသည်။ သည်အထဲမှာ အောင်ဒီအက်စ်အကြောင်းပြောချင်ရပါသည်။ ဒါက အရေးကြီးပါသည်။ တောင်အာဖိုကနိုင်ငံမှာ စာမတတ်သူတွေ ပေါ်လွန်းလို့ ကျွန်းမာရေး ပညာပေးအသိတွေ နည်းနည်းပဲရသလို ဒီမှာတော့ စာတတ်ကြပေမဲ့ အသိ မဲ့သောသူတွေ တစ်ပြုတစ်မြို့ ရှိနေကြပါသေးသည်။ ဒါကြောင့် ပြောချင် တာတွေ ရဲ့ခြား ရဲ့ရေားချိုလိုက်ချင်ပါသည်။ တိုင်းပြည်အတွက် ဖြစ်ပါသည်။

ထူးနဲ့သောရှုန်စံလောက်က သည်မြို့လေးမှာ အလွန်စုံစံကား နေတ်သည်။ လူတွေ လွှဲပ်လွှဲပ်နေသည်။ တို့၊ တို့၊ တို့ကို ရှိသည်။ လူတွေ သွားကြ၊ လာကြ၊ လုပ်ကြ၊ ကိုင်ကြ၊ ဝင်ငွေလည်း ကောင်းကြ ပါသည်။ အလုပ်အကိုင်လည်း ကောင်းကြသည်။ လွှဲငယ်တွေ ပျော်ပျော် ပါးပါး နေကြသည်။ မြို့လေးမှာ ရှိကြကုန်သော လွှဲငယ်လွှဲရွှေ့ဖြစ်လေသည်။ တရားခံကတော့ အောင်ဒီအက်စ်ပင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်းတော်လှာ လွှဲငယ်သွားများမှာ ပျောက်ကွယ်သွားကြသည်။ အစိုင်းတုန်းကတော့ သူတို့တစ်တွေသည်။ တစ်ဖက်နိုင်ငံ၌ရှိသော အနိပ်ခန်းတွေ၊ ကေးဇူးတွေမှာ အပျော်သွားကြ ခြင်းမှ စေကြသည်။ သည်တုန်းက သူတို့တွေ ကျွန်းတော်ဆေးခန်းလေးသို့ ရောက်ရောက်လာလေလျှင် ဆရာ တို့ကိုပွဲကျေလာတယ်၊ ထိုလာတယ်ဟု ရှုံးရှုံးမော်မော်ပါးပါး ဆောက်ရောက်လာကြခြင်းပဲ ဖြစ်သည်။ ကျွန်းတော်က သူတို့ထိုလာသော ဂနိုင်းယား၊ ဆစ်ဖလစ်၊ ရှုန်ကာ

တို့သည် ကုသရန် ဆေးရှိသလို ပျောက်လည်း ပျောက်နိုင်ကြသည်။ သို့သော် အော်ခိုင်ဒီအက်စ်ရောဂါကတော့ ကုန့်ပျောက်ပို့ ဆေးမရှိကြောင်း၊ ဒါကြောင့် အနိုင်ခုန်းတွေ သွားကြမယ်ဆိုရင် ကွန်ခွန်လေးတွေ ဆောင်ထားပို့ ကျွန်တော်က အခုံပေးလိုက်ခဲ့သော်လည်း နောက်တစ်ခေါက်သွားလည်း ကွန်ခွန်မသုံးလိုသောကြောင့်ဟု အကြောင်းပြလျက် နောက်တစ်ခါ ကွန်ခွန် ပေးတာတောင်မှု မယူကြတော့ပါ။ အော်ခိုင်ဒီအက်စ်က သေတတ်သည်ဟု ပြောလည်း မသေတဲ့လူ လောကမှာ ရှိသလားဟုပင် ကျွန်တော် ပြန်၍ အမေးခဲ့ရှုံးပါသည်။ ပြသေနာမှာ အသိဉာဏ်နည်းပါးခြင်းနှင့် လူထူးကြားသို့ ကျွန်းမာရေးပညာပေးအသိ ဖြန့်ဝေမျှ နည်းပါးနောင်းပင်တည်း။ လက်ကမ်းစာစောင်မရှိ၊ ဆိုင်းဘုတ်မရှိ၏ ဒါတော်မှ မြန်မာစကား၊ မြန်မာစကား တတ်သော လုပ်ယောဖြစ်ကြသည်။ မြန်မာစာ၊ မြန်မာစကားမတတ်သော လူမျိုးမြား၊ တိုင်းရှင်းသားတွေအတွက်ဆိုလျင် သာ၍၍ပင် ဝေးလေသည်။ အိမ်ထောင်ရှိ လုပ်ယောလေးတွေမှာလည်း ပြသေနာက ရှိကြသေးသည်။ အပျိုးသားက တစ်ပေါက်နိုင်ငံသွား၊ အလုပ်လုပ်၊ ညာနေတိုင်းကျ ကာရာနှိုက် ဝင်၊ အနိုင်ခုန်း ဝင်။ သည်တော့ အပျိုးသားမှာ ရောဂါရလာသည်။ ပြီးတော့ အနီးကို ကူးသည်။ ဓမ္မးလာသော ကလေးကို ကူးသည်။ မကြားအမျိုးသားက အော်ရောဂါဖြင့် ဆုံးသွားသည်။ အော်ရောဂါက အနီးသည်နှင့် ကလေးမှာ ကျွန်ခဲ့သည်။ တစ်ခါက ကကန်းခွဲကြော်လုပ်သော ကောင်လေးတစ်ယောက် ရှိသည်။ သူက အနီးအသစ်စက်စက် လုလှစွဲဖွဲ့စွဲ အိအိလေးတွေ အလုပ်ဖြစ်သောအား ထုံးစံအတိုင်း အနိုင်ခုန်း ညာနေတိုင်း၊ ဝင်လိုက်သေးသည်။ အရည်လေး တမြေမြေကလည်း ရှိသေး လေသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်ဆေးခုန်း သူ ရောက်ရောက်လာသည်။

အကြောင်းပေါင်းများစွာပင်။ သူမှာ ဂနို ရှုန်ကာ အနာဂတ်ပျော် ဖြစ်လေသည်။ မကြာမီ သူအနီး ချောချောလှလှလေးမှာလည်း ဂနို ရှုန်ကာ အနာတွေ ဖြစ်လာသည်။ ရခါစ လင်မယား ကွဲရမည့်ကိန်း ဖြစ်သည်။ နှစ်ယောက် စလုံးကို ဆေးတစ်ပြိုင်တည်း ထိုးရာ ကုရသည်။

ကောင်မလေးကို ကျွန်တော်က ကွန်ခွန်တစ်ထပ် တစ်ခါတည်း ပေးလိုက်ပါသည်။ နောင်အခါ ကောင်မလေးက သူ ကွန်ခွန်အမြဲဆောင်ထားသည်ဟု ကျွန်တော်ကို ပြောပြသည်။ သို့သော် မင်းသားက သောက်မြှုံး၊ မူးပြား၊ အနိုင်ခုန်း သွားပြီတည်း။ နောက်ခုံးတော့ သူ အပြင်းဖျားသည်။ ဝစ်းတွေ ခကာခကာ လျော့သည်။ ယားနာတွေ၊ ရေယ့်တွေ တစ်ကိုယ်လုံး ပေါက်လာသည်။ အဖျားက တော်တော်နှင့်ကို မကျိုင်း။ ကျွန်တော်က သူတို့ ဆန္ဒကို အရင် ဖော်ပြီးဖျေားစစ်ချင် စစ်ဖြောရသည်။ အနီးသည်က သဘော တွေ၍ သွေး စစ်ကြည့်သောအခါ သူမှာ အိပ်ချုပ်အိုင်းမြို့ပိုး ရှိနေပြီ။ အဖျားက ကျလိုက်၊ တက်လိုက်။ နောက်ခုံး သူ ဆုံးသွားပါသည်။ ကောင်မလေး ကတော့ ကွန်ခွန်ကျေးမှုကြောင့်လေး မပြောတတ်။ ရှုန်နှစ်တိုင်း အနုလှလွှဲ ဖွဲ့စွဲရှိပဲ။ သွေး တစ်လတော်ခါ သူ စစ်ကြည့်တာ အိပ်ချုပ်အိုင်းမြို့ပိုး မတွေ့ဟု ဆိုပါသည်။ အခုံးကို နောက်တစ်ယောက်ပင် ရေနေလေ၏။ ကဏ္ဍားသမား၊ ကားသမား၊ ဖိုးသမား၊ ဖော်သမား လုစွဲမှာ ပျော်ပျော်ပင် ကွန်ခွန်မသုံးဘဲ နေနေကြတာ အတော်ပင် ခုံးပေါက်နေခဲ့တာ ကြာပြီ။ ဒါက ကျွန်းမာရေး ပညာပေးအသိနည်း၍ ပြုစွဲရသည့်အပိုင်း။

နောက်တစ်ပိုင်းကတော့ ဆေးဝန်ထမ်းတွေရဲ့ အားနည်းချက် အပိုင်းလည်း ပြောခွင့်ပေးပါရန် တော်းပိန်ပါသည်။ ဆရာဝန်တွေအကြောင်း မကောင်းမရေးရာ၊ မပြောရပုံ တစ်ခါက ဆိုခဲ့ဖူး၊ ကြားခဲ့ဖူးလို့ ဖြစ်ပါသည်။ ပြောပါရအော်

ကျွန်တော်ဆေးခန်းလေးကို တစ်ဖက်နိုင်ငံမှ အနိုင်ခန်းက အချက်
ရောင်းဝယ်သူလေးတွေ ဘင်ကားတစ်စီးအပြည့် နှစ်စဉ်လိုလို ရောက်ရောက်
လာကြသည်။ ထိုးအတိုင်း ဂနိုင်ယား၊ ဆစ်ပလစ်၊ ရှုန်ကား ရောယ့် အနား
များဖြင့် ရောက်ရောက်လာကြခြင်းပါဖြစ်သည်။ သူတို့က သွေးစစ်ချင်တယ်ဟု
ဆို၍ ကျွန်တော်က ဆစ်ပလစ်ရောဂါအတွက် ရေးပေးလိုက်ပါသည်။
တယျို့က အောင်အတွက် စစ်ချင်မှ ရေးပေးလိုက်သည်။

ဆေးစစ်သောအဖြေရသောအခါ ကျွန်တော်ထဲ ပြန်လာပြကြတော့
ဆစ်ပလစ်ရောဂါတွေ အားလုံးလိုလိုတွင် ရှိကြသည်။ ကျွန်တော်က
ဒီသစ်ပလစ်ရောဂါက ကုရင် ပျောက်တယ်။ ဆေးအပြည့်ထိုးပါ။ နောင်
လုပ်ငန်းလုပ်တဲ့အခါ ကွန်ခွန်ကို ဖောက်သည်တွေကို သုံးနိုင်းပါ။ ဒါဆိုရင်
အောင်ရောဂါ၊ ဆစ်ပလစ်ရောဂါ၊ ဂနိုင်ရောဂါတွေပါ ကာကွယ်ပြီးသား
ဖြစ်တယ်လို့ရှင်းပြတော့ ပြသောနာက စပါသည်။ သူတို့က စေသုတော့
မဟုတ်ကြ။ ကျွန်တော် သွေးစစ်ခိုင်းသော တွေ့ရှုချက်အဖြစ်စွာကို သူတို့
အနိုင်ခန်းတွေကို တစ်ခန်းဝင် တစ်ခန်းထွက် ဆေးလိုက်ထိုးပေးနေသော
ဆရာဝန်တစ်ယောက်ထဲ ထိုသွေးစစ်ချက် အဖြစ်စွာကို ကြပါသည်။

ထိုဆရာဝန်က ဆစ်ပလစ်ရောဂါက ရှိနေလည်း ကိစ္စမျိုးကြောင်း၊
သွေးသုံးဆေး ထိုးထားရင် ဘာရောဂါမှ မဝင်တော့ကြောင်း ပြောပြီး
ကောင်မလေးတွေအားလုံးကို အကြောထဲ သွေးသုံးဆေး ထိုးပေးခဲ့သည်ဟု
ဆိုကြသည်။ ထိုဆေးက အလွန်ကောင်းကြောင်း၊ အကြောထဲ ထိုးလိုက်
တာနဲ့ တစ်ခါတည်း ပုဂ္ဂိုံး ပေါ့ပါးသွားကြောင်း၊ ထိုးကြောင့် သွေးသုံးဆေး
ထိုးပေးရန် ပြောကြသည်။

အမှန်မဘော့ သွေးသုံးဆေးဆိုသည်မှာ မရှိပါ။ ထိုဆရာဝန်
ထိုးပေးနေသော သွေးသုံးဆေးဆိုသည်မှာ ကယ်လစိယ်ကလုကိုနိုတ်

ဆေးကို အကြောထဲ ထိုးပေးနေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ထိုကယ်လစိယ်
ကလုကိုနိုတ်ဆေးသည် အထူးအစွဲရာယ်များသော ဆေးဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်
ဟောက်ဆာဂျင်ဆင်းတုန်းက သမားတော်ကြီး ဦးထွန်းသင်က ဒီဆေးကို
မလိုအပ်ဘဲ ပိုက်ဆံတောင်းကောင်းအောင် ဘယ်တော့မှ မထိုးထိုး သင့်ပူး
ပါသည်။ ကျွန်တော် ယခုအချိန်ထိုး ဒီဆေးကို တစ်ခါတွေ့မှု မသုံးပူး သေးပါ။
ဂနိုင်ယား ဆောင်ရွက်ပါတို့နှင့်လည်း ဘာသူမဆိုင်ပါ။ တစ်ခုပဲ
ရှိတာက ဒီဆေးထိုးလိုက်လျှင် တစ်ကိုယ်လုံး ပုဂ္ဂိုံးပေါ့ပါးသွားတတ်တော့
လုံနာတွေက ကြိုက်ကြသည်။ အမှန်တည့်တည့်ပြောရလျှင် ဆေး ညာထိုး၍
ပိုက်ဆံယူခြင်းပါဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်က ရင်းပြလည်း သူတို့က ဒီပုဂ္ဂိုံးရှိန်း
အရသာလေးကိုပဲ သဘောကျေနောက်ပါသည်။ ထိုးနိုင်းကြသည်။ ကျွန်တော်
ထိုးမပေးလိုက်ပါ။ ထိုဆရာဝန်ကို ကျွန်တော် ဆေးဆိုင်မှာဆုံးတော့ မနှစ်က
ကျောင်းပြီးကြောင်း၊ ဆစ်ပလစ်က မထိုးလည်း ရကြောင်း၊ သူ ဒီလိုမှ
လုပ်မစားလျှင် လုံနာတွေက မကြိုက်ကြကြောင်း၊ လုံနာတွေအကြိုက်
လုပ်ပေးရကြောင်း၊ ဒါ နယ်စပ်ဖြစ်ကြောင်း၊ စာအိပ်ကြီးထဲကအတိုင်း
လုပ်နေလို့ မရကြောင်း ပြောလေသည်။ သူကတော့ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပေးပါ။
နယ်စပ်ဆိုတာကလည်း လူတွေနေနေကြတာပါပဲဆိုတာ သူ မွေနေပဲ့
ရလေသည်။ ဆရာဝန်ဆိုတာ ဘယ်နေရာရောက်ရောက် ဆရာဝန်လိုသာ
ကျင့်ရမည့် ကျင့်ဝတ်တွေ သူ မွေနေပဲ့ရသည်။ ရောမ ရောက်ရင် ရောမ
သားလို့ ကျင့်ရမည်ဆိုသော စကားထဲမှာ ဆရာဝန် မပါပေး။

ရောက်တစ်ချက်ကတော့ နယ်စပ်းမခြား၊ ဆရာဝန်များအဖွဲ့
ပင်တည်း။ ဒီဆရာဝန်တစ်ယောက် နယ်စပ်မှာ ဆေးခန်းလေး လာဖွင့်
ထားသည်။ သူတာဝန်က သေအိုင်ဒီအက်စ်အတွက် ကာကွယ်ရေး၊ ပညာ
ပေးရေး၊ ကုသရေး ဖြစ်သည်။

လူထုကြား ကျွန်းမာရေး ပညာပေးအသိတွေ စီမံခိုင်ရေးအတွက်
သုတေသနပေါ်တည်း ဆေးခန်းလေး ဖွင့်ထိုင်နေ၊ ဆေးခန်းမှာ ရုံးဝန်ထမ်း
တစ်ယောက်လို ထိုင်နေ၊ အချိန်တန် လခထုတု၊ နှပ်ရေနမည့် အဖွဲ့အစည်းမျိုး
မဟုတ်ချေ။ သည်ဆေးခန်းလေး သည်ဖြူးလေးမှာ လာဖွင့်ထားတယ် ကြားရုံး
ဖွှဲနှင့် ကျွန်းတော်က အကုအညီပေးရှိ၊ သွားအဲဖူးပါသည်။ လက်ကြေး
စာအောင်တွေ၊ ကြော်ပြောတွေ၊ ဆေးခန်းတိုင်းတွင် ကပ်ထားနိုင်ရှိ ကျွန်းတော်
သွားတောင်းရာ တစ်စောင် တစ်ရွက်မျှ သူ မပေးပါ။ ကျွန်းတော်တို့လို ပြင်ပ
ဆရာဝန်တွေနှင့် သူ ပတ်သက်စရာမလိုချင်ပြောင်း သဘောရသည့်
စကားမျိုး သူပြောလေရာ ကျွန်းတော် လက်သီးကို ချုပ်တည်းပြီ၊ ပြန်ခဲ့ရ
ဖူးပါသည်။ ထိုအောင်ခိုင်ခိုင်အကိုစိနှင့်ပတ်သက်သော ဂိုစတာတွေ၊ ကြော်ပြော
တွေကို တို့ခို့ကို ဆိုင်တရာ့ခု၏ အမိုက်လုံးတစ်ခုလုံမှ တစ်တပ်ကြီး ကောက်
လာပြီး သူ ဆေးခန်း အကားမားရုံး အပေါက်အပြီတွေကို အထားကြောင်း
အခြားဆရာဝန်တစ်ဦးက ကျွန်းတော်ကို ပြန်ပြောပြသလို ကျွန်းတော်ကိုယ်တိုင်
သွားကြည့်ဖူးပါသည်။ သည်ဖြူးလေးမှာ ဆရာဝန် ၂၂ ယောက်ရှိရာ အောင်
ခိုင်ခိုင်ရောဂါကာကျယ်ရေး၊ ပညာပေးရေးမှာ သုတေသနပေါ်တစ်ယောက်သာ ဆေးခန်း
ထိုင်ပေးရုံဖြင့်၊ အချိန်တန် လခထုတုပေးရုံဖြင့်၊ အချိန်တန် လခထုတုပုံ
နေရုံဖြင့် လုပ်လောက်ပြုပုံ ထင်နေသေး မသိချေ။

ကျော်မာရေးပညာကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်တော်တိဖြူလေးသို့
ရောက်လာသော PSI အဖွဲ့မှ ဒါရိုက်တာ ဒေါက်တာ ညီညာမင်း ပြောသွား
သော စကားတစ်ခုကို ပြန်ပြောလိပါသည်။ ပြည့်သူလုထာဏ်တွင် မပြောပါ
နှင့်ရှိုး။ ဆရာဝန်မိသားစတွယ်မှာပင် ဆရာဝန်မိဘုလ်သွက မိမိ၏
သားသမီးလုပ်သူကို ဖို့ မ ကျော်မာရေး ပညာပေးရေးကိစ္စတွေ မိသားစ
အတွင်း ပြောဆိုချေးမှုံးဖူးပါသလားဟု မေးဖူးပါသည်။ ကျွန်တော်တိ

တစ်ကြိမ်ဆုပင် မလျော့ဖဲ့ကြပါ။ ကျွန်တော် ဂျပန်တွင် နေစဉ်အခါက ဂျာန် တိဖို့မှ အမျိုးသမီးအလယ်တန်းကျော်းတွေမှတ်၍ ဖို့မ ကျော်းမာရေး ပညာလေး ဟောပြာ ပညာပေးပို့များ ကွန်ခွန်အသုံးပြုပဲ မျိုးဆက်ပြား မိသားစုစိမိကိန်း စသည်များကို ဟောပြေပို့ခြင်းသည်များကို ကြည့်ရမဗ္ဗားပါသည်။

ထိုကြောင့် ကျွန်တော်စာကို ချုပ်ပါတော့မည်။ ဆိုချင်တောကတော့
မြန်မာပြည်တွင် အေဒီးရိုးအက်စ်နှင့်ပတ်သက်သော ကျွန်းမာရေး ပညာပေး
လွှဲဆော်မှု၊ လူထုအတွင်း ကျွန်းမာရေးအသိ ပျော်ရွှေ့မိမိဝင်မှုမှာ အလွန်အလွန်
အားအနည်းဆုံးဖော်သေးသည်။ ထိုကြောင့် ဒီကျွန်းချုပ်ကြီး ပျော်ရွှေ့လာအောင်
လက်ကမ်းစာစောင်၊ ဆိုင်းဘုတ်၊ တိရှိ၊ ဆေးခန်း၊ ဆေးရုံ၊ ကျွန်းမာရေး
ဝင်ထမ်းများနှင့် ပြင်ပက္ခ ဆရာဝန်၊ ဆေးရုံဝင်ထမ်း ဆရာဝန်၊ နယ်စည်းမြေား
ဆရာဝန်၊ အစိုးရအဖွဲ့အစည်း မဟုတ်သော ဆရာဝန်၊ PSI, CARE စသော
အဖွဲ့အစည်းတွေအားလုံး ပူးပေါင်းပါဝင်ဆောင်ရွက်မှသာ အေဒီးရိုးအက်စ်
ရောက် ကာကွယ်ရေး အောင်မြင်မည်ဟု ထင်ပါသည်။ ထိုပြင် ကျွန်းမာရေး
ပညာပေးအသိနှင့် ကာမလွှဲဆော်မှုအသိတိမှာ တစ်ဦးစီဖြစ်သည်။ ကွန်ခွန်
သုံးတတ်တော်နှင့်ပဲ ကာမရာဂတွေ သောင်းကျွန်းအောင် သွေးထိုးပေးနေသလို
ဖြစ်သည်ဟု ယူဆလျှင် ကွန်ခွန်မပါဘဲ သောင်းကျွန်းနေတာထက်စာလျှင်
အများကြီး အကာအကွယ်ရပါသည်။ လူတွေအများကြီးအတွက် အကာ
အကွယ် ရပါသည်။ ယခုကာလကြီးသည် အိုင်တိဇ်တော်၊ အင်တာနှင်းတော်
ဖြစ်သည်။ တစ်ကဗ္ဗာလှလုံး တစ်တိုင်းပြည်နှင့် တစ်တိုင်းပြည်မှာ စကြန့်ဆိုင်း
ကူးလွှားဆက်ဆံဖော်ပါသည်။ မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုနှင့် ဆန့်ကျော်နေသည်ဟုပဲ
ပြောပြော အေဒီးရိုးအက်စ်ကတော့ ကျွန်တော်တို့တိုင်းပြည်ထဲ ထဲထဲဝင်ဝင်
နေသားကျော် ကြောပြီခိုတာကိုတော့ မျက်စိမ့်တဲ့ ပြင်းနေရမည့် အချိန်
မဟုတ်တော့ပါ။ တလောကပဲ SARS ရောက်ဖြစ်ပွားခဲ့သော တရာ်

ပြည်သည် မပွင့်လင်းမှုကြောင့် ဆားစေရောဂါ အတော်ပျော်သွားခဲ့ရဖူးပါသည်။
ထိုကြောင့် ကျွန်ုတ်တို့နိုင်ငံတွင် ကွန်ခွန်အသုံးပြုပါ၍ ပညာပေးကြော်၏၊
ဆိုင်းဘုတ်လောက်ကိုတော့ တားဆီးကန့်ကွက်ပိတ်ပင်၊ ဟန်တားနေတာ့တွေ
မလိုအပ်တော့ဘူးဟု ထင်ပါသည်။

ပွင့်လင်းဖူး၊ အမြင်ရှင်းဖူး အရှိန်က အတော်ပင် နောက်တော်
ခပ်ကျကျဖြစ်နေပြီထင်သည်။

အမှတ် (၁၁၁၁)၊ ၂၂၊ ၁၀၈၃၊ သီပြိုလျှောက်

ဥရောပရပ်ရှင်းပွဲတော် နဲ့ပျော်

၁

ဒီတစ်ခေါက် ရန်ကုန်လာရတာ တန်သည်။ မတ်လ ၄ ရက်နေ့ ရောက်သည်။
စာဖတ်သုဂ္ဂာန် ဝယ်ဖတ်သည်။ နိုဝင်ဘာလ ၁၂ ရက်နေ့အထိ ပြစ်သည်။ တပါဝင်းလပြည့်နေ့၊
စနေနေ့၊ တန္ထံရွှေနေ့များခံနေ၍ သံရုံးများ၊ ပိတ်ရက်ပြစ်နေရာ ရပ်ရှင်
လက်မှတ်အတွက် အခက်တွေ့ရတော့သည်။ တစ်နှစ်တစ်ခေါက် ရန်ကုန်
ပြန်လာတိုင်း သည်လိုရပ်ရှင်းပွဲတော်တွေနှင့် လွှဲနေကျဖြစ်သည်။ သည်
တစ်ခေါက် ဆုံးပြန်တော့ လက်မှတ်က ခက်ပြန်၏။

လက်မှတ်မပါဘဲ နိုဝင်ဘာလ ၁၂ ရက်နေ့၊ ညနေ့ လေးနာရီမှာ
တစ်ယောက်တည်း ချိတ်ကိုသွားသည်။ မည်သူမျှ ခေါ်လို့မရ။ ရပ်ရှင်သမား၊
စာသမားများ ခေါ်မရ။ ရုံရောက်တော့လည်း အသီဆိုလို့ တစ်ယောက်၌
မတွေ့ရ။ မထင်မှတ်ဘဲ စာတ်ပုံ ကိုထိနိုင်းကို သွားတွေ့သည်။ သူက
ဒီပွဲအတွက် မှတ်တမ်းတင် စာတ်ပုံရှိက်ပေးဖူး ရောက်နေသည်။ ကဲကောင်း
စွာပင် သူမှာရှိနေသော လက်မှတ်အပိုများကို ထုတ်ပေးသည်။ သို့သော်

လက်မှတ်တွေက ကားတိုင်းအတွက် မပါ။ ထိန့်က အတ်ကားအတွက် တော့ ပါလေသည်။ ကျွန်ုတ်က တောသားမို့လို့ တစ်ယောက်တည်း ရုထဲဝင်ရမှာ ကြောင်တက်တက်ဖြစ်နေလို့မို့လို့ အသိတစ်ယောက်ယောက်များ တွေ့လေမလားဟု မျှော်ရင်း ဝင်ပေါက်နားမှာ ရှစ်သိရစ်သီး လုပ်နေ လိုက်သည်။ တစ်ယောက်မှ ပေါ်မလာပါ။ အပေါ်ထပ် ရုထဲဝင်သူးတော့ တစ်ရုထဲးပြည့်နေပြီ။ ရှေ့မှာက သတမန်တန်းမို့ မဝင်ရဟု ပြီတိသွေးရုံးကဟု ယူဆရသော အကြော်ပြီ။ ဘောင်းသီး အနိက် ဝတ်ထားသော ကောင်လေး၏ အသံတင်းတင်းဖြင့် တားခြေားခံရတော့သည်။ ကျွန်ုတ် စာရေးဆရာပါ ဆိုလည်း ‘နီး’ ဟု ပြောသည်။ တောသား ကျွန်ုတ်မှာတော့ ကြောင်တက် တက်ဖြင့် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ မျက်နှာပူတွေအမ်း ရှုက်နေရာ ကဲကောင်းစွာဖြင့် ပိုးအပေါ်ဆုံး သုံးတန်း ညာဘာက်စွန်းတစ်ရုံးမှာ လုလွတ်နေတာကို ပြီတိသွေး သံရုံးက မြန်မာလုက လက်ညြိုးထိုးပေးဖော်ရခြင်း ကျွန်ုတ်တော့ ထိုင်ခုံတစ်နေရာ၊ ရေလေသည်။ လေအေးစက်ဖွံ့ထားသောရုံးတဲ့မှာ တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးသီးတွေ ထွက်နေရရှာလေသည်။

ထိန့်ကပြသော Bend it like Beckham အတ်ကားက တော်တော်လေးကောင်းပါသည်။ သီးထနေသော ချွေးတွေ မြောက်၍ တပါးဝါး ရယ်သံလွင်လွင် နှုရိုက်၊ ရင်ထဲ နှုနိုင်တက်လာလိုက်၊ မျက်ဝန်းမှာ စိတိတိ ဖြစ်လာလိုက်နှင့် နေလေသည်။ ပြီတိသွေးတာကား ဖြစ်သည်။ ၂၀၀၁ က ထုတ်လုပ်သည်။ ဒါရိုက်တာက Gurinder Chadha ဖြစ်သည်။ Parminder Nagra, Keira Knightley, Jonathan Phys Meyers, Anupam Kher တို့ ပါဝင်ကြသည်။ ပြသချိန်မှာ ၁၁၃ မီမံ့နှစ် ဖြစ်သည်။ အတ်လေးက ရှိုးစွင်းလွှာပါသည်။ အကိုလှန်တွင်နေထိုင်ကြသော အိန္ဒိယ (ဟန္တ်) လုမျိုး မီသားစုတစ်ခုအကြောင်းကို လုလွပပ ရှိက်ပြသွားခြင်းပ

ဖြစ်သည်။ အသက် ၁၈ နှစ်ပဲ ရှိုးသေးသော Jess သည် အဖေလေယာဉ်မှုးနှင့် ရှေးဆန်သော အိန္ဒိယ မီသားစုတဲ့မှာ ကြီးပြင်းလာရသော်လည်း သူကတော့ ဘောလုံးကောင်းခြင်းကိုသာ ဝါသနာအထူးပါနေဖြီး ဒေးပစ်ဘာက်ခံးကိုလည်း အားကျေလျှက် သူရုံကောင်းသွေ့ယုံကြုံနေသူဖြစ်သည်။ သူလိုပင် ဘိုမလေး Jules သည်လည်းပဲ ဘောလုံးရှုံးမလေးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သူအိပ်မက်ကတော့ အမေရိကန်ထိသွားပြီး ဘောလုံးကောင်းခြင်းရာသူ လက်ဆွေစင် တစ်ယောက် ဖြစ်လိုသည်။ သူနှင့် Jess တို့ ပေါင်းမီသွားကြသည်။ Jules ၏ အသင်းတော် jess အား ဝင်ကစားခိုင်းလိုက်သည်။ Jess ၏ မီဘများ ကတော့ သူကို ဥပဒေကျော်းကောင်းကောင်းတက်ပြီး ခုပါတီကောင်းကောင်း ဖုတ်တတ်သော အိန္ဒိယအမျိုးသမီးတစ်ယောက်လို့သူ့ ဖြစ်စေလိုသည်။ နောက်ဆုံးတော့ Jess ဘောလုံးကောင်းခြင့် ရာသွားပါသည်။ သူတို့ ဒီအတ်ကားကို ပြသခြင်းအကြောင်းကတော့ အိန္ဒိယမီသားစုတဲ့ကို ဘောလုံးနှင့် နှုနိုင်ပြသလိုက်ခြင်းပဲဖြစ်သည်။ အပြေားတွေက လွှာသည်။ ဘောလုံးကစားပဲ ပြုကွက်တွေက ည်က်နေ သွောက်နေသည်။ အုံစရာတစ်ခုကတော့ အသံဖော်နိုက်ခြော်တဲ့ ရိုက်ပြခြင်းပဲဖြစ်လေသည်။ ဒီအချက်ကို ထည့်တွက်စာရေးလိုဟု ယူဆစေလိုသောကြောင့်လူးမဲပြောတတ်။ သို့သော် တင်ပြပုံးက တိကျေသေသပ်လှပါသည်။ Keira Knightley သည် ဤကား ရိုက်စဉ်က အသက် ၁၆ နှစ်သာ ရှိုးသေးသည်။ တစ်နှုန်းကို ၈ နာရီ ဘောလုံးလေကျော်ရာသည်။ ၁၁ နှစ်မှာသာ စျေးကစားခဲ့လျှင် ကြေးစားဘောလုံးသမား ဖြစ်လာနိုင်သည်ဟု နည်းပြက ပြောပါသည်။

အဖေက ပြီတိသွေးရှုပ်သံမင်းသား၊ အမေက ပြုအတ်ဆရာမဲ့ ဆန်ခုံးဆင်ခြော်မှာ ကြီးပြင်းလာရသော်လည်း ၇ နှစ်အချို့မှုံ၍ ပုဂ္ဂိုလ်သံရုံးတွင် စာတင်သရပ်ဆောင်ခဲ့သည်။ သူလေးကလည်း ယောက်းလျာမလေး

တစ်ယောက်လို သရပ်ဆောင်ကောင်းခဲ့သည်။ ကုလားမလေး Jess ကတော့ မျက်ရည်နှင့်အောင် သူလုပ်နိုင်သည်။

ဒုတိယနေ့ကျတော့ ကျွန်တော့မှာ ကြည့်စရာလက်မှတ် မရှိ တော့ပါ။ အသိလည်း မတွေ့။ နောက်ဆုံး ဂျာမန်သံရုံးက သံမျှူးလား ဘာလား မသိ၊ သူသိ သွားတွေ့၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် မိတ်ဆက်ပြီး ရှုပ်ရှင် ကားတွေ ကြည့်ချင်ကြောင်း ပြောရတော့သည်။ သူက ဝစ်းသာအားရပ် လက်ဆွဲနှင့်ဆက်ပြီး သူဝန်ထမ်းကောင်မလေးကို လက်မှတ်တွေ ထုတ်ပေး နိုင်းပါသည်။ ကျွန်တော် ကံကောင်းသွားပြန်လေသည်။

J

နောက်ရက်တွေမှာတော့ ကျွန်တော့ကို အပေါက်စောင့် ကောင်မလေးက မှတ်ဖိသွားတော့ လက်မှတ် မလိုတော့ပါ။ အပေါ်ထပ်မှာ မကြည့်တော့ဘဲ အောက်ထပ်မှာသာ ကြည့်တော့သည်။

ဒုတိယနေ့မှာတော့ Goodbye lenin! ပြပါသည်။ ဂျာမန် ဘတ်ကား ဖြစ်သည်။ ၂၀၀၃ မှာ ထုတ်လုပ်သည်။ ဒါရိုက်တာက Wolfgang Becker ဖြစ်၏။ Alexander Beyer, Daniel Bruehl, Michael Gwisdek, Chulpan Khamatova တို့ပါဝင်သည်။ ပြသရှိနို့မှာ ဘာစ် မိန္ဒ် ဖြစ်သည်။ နှလုံးရောဂါဖြင့် coma (ကိုယာ) ရနေသော ဝေဒမှုရှင်မိခင်ကြီး သတိရလာသောအခါ ပြန်လည်ကျုန်းမာလာစေရန် နည်းရုံးစုံဖြင့် ကြိုးပမ်း ပုံများကို ဟာသနောက်လျှက် ရသမြောက်စွာ တင်ဆက်ထားပါသည်။ ၁၉၉၉ ခုနှစ် အောက်တိုဘာလတွင် အဲလစ်၏၏ ဆိုရှိလစ်၏ဒါဒီ မိခင်ကြီးသည် ဒီမိုကရော် တောင်းဆိုဆန္ဒပြုပွဲတစ်ခုခု သားဖြစ်သူ အဖမ်းခဲရသည်ကိုကြည့်ပြီး လဲကျ သတိမှုမြောသွားခဲ့သည်။ နောက် ၈ လ အကြား သူ သတိပြန်လည်

လာရှိနှင့်တွင်တော့ ဘာလစ်တံတိုင်း ပြုလဲသွားပါပြီ။ တစ်ရှိနှင့်က ဆိုရှိယ်လစ် ဝါဒကျင့်သုံးခဲ့သော၊ သူအလွန်ချစ်သော အရှေ့ ဂျာမတီးယှာ အရင်းရှင်စနစ်က အောင်ပွဲခံနေပါပြီ။ အဲလစ်၏၏ နှလုံးရောဂါဝေဒမှုရှင် မိခင်ကြီးအတွက် ထိအပြောင်းအလဲများမှာ စိတ်တုန်လွှဲပောက်ချားဖွယ် ဖြစ်ပါသည်။ သူသိသွားပါက အသက်အန္တရာယ် နှင့်ရိမ်ရပါသည်။ ထိပြင်ပလောကကြီး ပြောင်းလဲသွားပုံကို မိခင်ကြီး မသိအောင် အဲလစ်၏၏ အမျိုးမျိုး ကြေးစား ပုံးကွယ်ခဲ့ပါသည်။ သို့သော် နောက်ဆုံးမှာ သူသိသွားသည်။

ကျွန်တော်အကြိုက်ဆုံးအခွင့်မှာ သူမိခင်ကြီး၏ စနစ်ပြည့်ဝနေရန် တစ်ရှိနှင့်မှာ ဆိုရှိယ်လစ်ဝါဒဟာ ကဗျာကြီးကို ဖုံးလွမ်းသွားမည်ဟု ထင်နေ သော မိခင်အတွက် သူ၏အရှိပြာအိုးလေးကို ပိုးရှုံးပုံးလေးကို ပစ်လွှတ်တင်လိုက်ပြီး လေထုထဲမှာ ပေါက်ကွာသွားစေသော အခန်းဖြစ်သည်။

သူ၏ပြာတွေ၊ ဆိုရှိယ်လစ်တွေ တစ်ကဗျာလုံးကို ဖုံးသွားပြီ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ထိအခန်းပြသောအခါ ကျွန်တော့ဘေးကလုတွေ ရယ်ကြသည်။ ခုံးပျောစ်တာကို ရယ်ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်ကတော့ မရယ်မိ။ ရင်ထဲ နှစ်နှင့်နောက်ပြီး ဖြို့ကားကိုကြည့်ရတာ တစ်ခုစုံကို သွားအမှတ်ရသလိုလို၊ ရင်ထဲ နှစ်နောက်လိုလို ခံစားရလေသည်။ ပြီးခဲ့ပြီ။

နောက်နေ့မှာတော့ ဒါတလီးဘတ်ကား ဖြစ်သော An extraman ကို ကြည့်ရသည်။ ၂၀၀၁ တွင် ထုတ်လုပ်သည်။ ဒါရိုက်တာ paolo sorrentino ဖြစ်သည်။ Andrea Renzi, Toni se rvillo, Ninni Bru schetta, Peppe Lanzetta တို့ပါဝင်သည်။ ပြသရှိနို့မှာ မိန္ဒ် ၁၀၀ ဖြစ်သည်။ သည်ကားကို ကျွန်တော် ညုတ်မမိပါ။ သရပ်မှန်လွန်ကို ပြချင်တာလား မပြောတတ်ပါ။

ကြည့်လိုတော့ ကောင်းသည်။ တိုနိုင် အန်တိုနိုင် ပီဆာပီယာ ဆိုသော လူနှစ်ယောက်၏ ထူးဆန်းသော ဘဝနှစ်ခုကို ယျဉ်ပြထားပါသည်။ တိုနိုင် ပေါ်တုံးတုံး။ ဘဝကို အခြေမြင်နေသူ။ အတွေ့မာနတွေ ပေါက်ကျော်း စိတ်ကြီး ဝင်နေသူ။ အန်တိုနိုင်ယိုကတော့ ရှုက်တတ်၊ နှိမ့်ချတတ်၊ ရှိုးအ၊ အစွဲအလမ်း ကြီးသူ။ သူတို့နှစ်ယောက်၏ မွေးရက်က တုနေသည်။ နှစ်ယောက်လုံး ကိုယ်ပိုင်းပွားရေးနှင့် အောင်မြင်နေသူတွေ ဖြစ်ကြသည်။ ၁၉၈၀ မှာ သူတို့တွေ အောင်မြင်မှုတွေ ရကြသည်။ တိုနိုင် အောင်မြင်သော ဂိုဏ်ပွဲတော်ကို ကျင်းပနိုင်သလို၊ အန်တိုနိုင်ယိုက UEFAဖလားပွဲမှာ အောင်ပွဲ ရသည်။ သို့သော် တိုနိုင် ကောင်မလေးတစ်ယောက်၏ သွေးဆောင်ခြင်းကို ခံရသည်။

အန်တိုနိုင်ယိုက ဘောလုံးကစားရင်း သူ့ခြေထောက် အချက် ကြောက်သား ပြတ်သွားသည်။ သူ ဘောလုံးသင်းမှ ထွက်လိုက်ရသည်။ ၁၉၈၄ တွင် လုံးဝမြားနားသွားကြပြီ။ တိုနိုင်လည်း ကျဆုံးမှုတွေနှင့် ရင်ဆိုင် ရသည်။ အန်တိုနိုင်ယိုက သူကိုယ်သူ သတ်သေသွားသည်။ မသေမိတ်ရက် သူတို့နှစ်ယောက် တွေ့သွားကြသည်။ တစ်ယောက်၏ အောင်မြင်မှုကို တစ်ယောက်၏ ကျဆုံးမှုအတွက် လျှော့ကြေားပေးလို့ ရပါသလား။ ကားက နည်းနည်းတော့ အုလည်လည်ဖြစ်ရသည်။ အီတလိထုးစံအတိုင်း သံစဉ် လေးတွေ လှသည်။ ဒါရိုက်တာက လွှဲကြမှုကို ပြုချင်တာ ဖြစ်မည် ထင်သည်။ Determinism စီစဉ်ပြုဗုန်းပြီး ပါဒကို ပြောချင်တာထင်၏။

နောက်တစ်ကားကတော့ May be ပြင်သစ်တော်ကားဖြစ်သည်။ ၁၉၉၉ တွင်ထုတ်လုပ်သည်။ ဒါရိုက်တာက Cedric klapish ဖြစ်သည်။ Jean-Paul Blemondo, Romain Duns, Geraldine pailhas ပါဝင်သည်။ ပြသချိန်မှာ ၁၀၉ မီနှစ် ဖြစ်သည်။ ဟာသနှင့် သိပ္ပါးစိတ်ကူးယဉ်အတော်ကား

ဖြစ်သည်။ သည်လိုကားမျိုးကို ကျော်ကော် အာရုံယန်လိုင်းက ပြသော ကိုရှိယားအတော်ကားတစ်ခုမှာ ကြည့်ရှုးသည်။ အတော်ကားနာမည် မေနေသည်။ ကျိုးကျင့်၊ ကျိုးအင်းတို့ ပါသည်။

၃

၁၉၇၈ - ၂၀၀၀ နှစ်တွေကို လေထဲမှာ အသံဖမ်းစက်တစ်ခုဖြင့် အတိတ်နှင့် ပစ္စာပြန်ကို လူးလာခေါက်ပြန် သွားနေပုံကို ရိုက်ပြသည်။ ယခု ပြင်သစ်ကား ကတော့ ပစ္စာပြန် အနာဂတ်သို့ ကူးလူးသွားနေပုံကိုပြသည်။ ရယ်ရသည်။ ၂၀၀၀ ခုနှစ် နှစ်သစ်ကူးညတွင် အသား လှစီသည် အပေါင်းအသင်းများနှင့် နှစ်သစ်ကူးည ပါတီပွဲကျင်းပနေကြသည်။ အသာ့နှင့် လှစီမှာ ရည်းစားများ ဖြစ်ကြသည်။ လှစီက ကလေးပို့ချုပ်သည်။ အသာ့မှာ ဖောင်ပြစ်စိုး ဝန်လေး နေသည်။ ထိုညာ ပါတီပွဲကျင်းပနေစ် အသာက ရေရှိုးခန်းများနာကြက်မှ သဲများ တဗ္ဗားများကျဖော်တာကို ပြင်လိုက်ရ၍ တက်ကြည့်ရင်း အိမ်ခေါင်စိုး ထွက်ပေါက်ထိ ရောက်သွားသည်။ အပြင်သို့ထွက်လိုက်သောအခါ ၂၀၇၀ ခုနှစ်သို့ ရောက်သွားသည်။ တုရှုံးနိုင်ငံလိုလို သဲကန္တာရရှိပြု၍ထဲ ရောက် သွားသည်။ အသက်၂၂ အချယ် အားကြီးတိုးတစ်ယောက်နှင့် သူတွေသည်။ ထိုလှသည် အသာ၏ သား ဖြစ်နေသည်။ သူသည် အသက် ၄၆ နှင့်မှာ သေသည်။ လှစီနှင့် ကလေးရသည်။ သူတို့ သားစဉ်မြေးဆက် မီသားစီ ကြီးကို တွေ့ရသည်။ တော်က အတိတ်သွားလိုက် ပစ္စာပြန်ရောက်လိုက် ရှိသည်။ စိတ်ကူးနှင့် ဟာသ ရောစပ်ထားသည်။ ရယ်ရပါသည်။

နောက်တစ်ကားကတော့ Wallace and Gromit ပြီတီသွားကာတွန်းကားဖြစ်သည်။ နှဲ.စေးရပ်လေးများဖြင့် သရပ်ဖော်ထားသည်။ ခွေးတစ်ကောင်း လူတစ်ယောက်။ ၁၉၉၃ ခုနှစ်က ထုတ်လုပ်သည်။

ဒါရိက်တာက Nick park ဖြစ်သည်။ ပြသချိန်မှာ သုံးကားပေါင်း ၉၅ မီနဲ့
ရှိသည်။ အတ်မရေးလိုတော့ပါ။ လူကဲ့သို့ သရပ်ဆောင်နိုင်သော ၂၂၇.၈။
ကာတွန်းရုပ်များက တဝါးဝါးရယ်ရသည်။ ကလေးတွေကို သဘောကျ
သေသည်။ နောက်ပိုင်းရက်ကျတော့ ရုထဲမှာ ကလေးတွေ အတော်များများ
တွေ့ရသည်။ မြောက်ဥက္ကလာ တံတားနားက ကလေးတွေ တစ်ပြီးကြိုး
ရုထဲဝင်ကြည့်ကြသည်။

နောက်တစ်ကားကတော့ The Miracle of Bern ဖြစ်သည်။
ဂျာမန်ကားဖြစ်သည်။ ၂၀၀၃ ခုနှစ်က ထုတ်လုပ်သည်။ ဒါရိက်တာကတော့
Soenke Wormann ဖြစ်သည်။ Lucas Gregorio wicz တို့ ပါဝင်ကြသည်။
ပြသချိန်မှာ ၁၁၈ မီနဲ့နဲ့ရှိသည်။ မိတ်ထိခိုက်လွှပ်ရှားဖွေ့ မိသားစလေး
တစ်ခုနှင့်အတ်ကို ၁၉၅၄ ခုနှစ်က ကဗျာ့ဖလားဘောလုံးပွဲတွင် အောင်ပွဲခံ
ခဲ့သော ဂျာမန်ဘောလုံးအသင်းအကြောင်း အမှန်အတိုင်းထည့်ရှိက်ထားသည်။
၁၉၅၄ ခုနှစ် နွေရာသီတွင် ခိုးပိုးကိုပြည်ထောင်စုမှ စစ်သုံးပန်းများကို
နောက်အသီးသီးသို့ပြန်ရှိရာ မက်သီးယက်စ်၏ ဖောင်လည်း တစ်ယောက်
ပါလာသည်။ ဘောလုံးရုံးလေး မက်သီးယက်စ်သည် ၁၁ နှစ်ရှိပြီး မိခင်၊
အစ်ကို၊ အစ်မတို့နှင့် အနောက်ဂျာမဏီရှိ သွေ့တွင်း မြို့လေးတစ်မြို့တွင်
နေထိုင်ပါသည်။ သူသည် ဒေသခံ ဘောလုံးသမား ဟဲ့မွှဲ့တွင်ရန်၏
ချုပ်ပရိသတ်တစ်ညီဖြစ်ပြီး သူကို လားဘောင်လေးလို့ ဟဲ့မွှဲ့တွင်ရန်က
သဘောထားသည်။ သူက ဘောလုံးသမားနောက်မှ တကောက်ကောက်
လျောက်လိုက်နေသည်။ ဖောင်ဖြစ်သူ ရစ်ချက်ပြန်ရောက်လာတော့ သူတို့
မိသားစလေးမှာ ပြသသာတွေ ပြုတော်တော့သည်။ တစ်ချိန်က ရစ်ချက်
သည် ဘောလုံးသမားကောင်း ပြုခဲ့ဖူးသည်။ ယခုအခါ ပြင်ပလောကုနှင့်
အံမဝင်တော့။ ရစ်ချက်အဖို့ ဘောလုံးပွဲတို့ ကဗျာ့ဖလားပွဲတို့ ဆိုသည်မှာ

အလကားဖြစ်နေသည်။ နောက်ဆုံး ဆွစ်လေနှင့် ဘန်းမြို့တွင် ကဗျာ့
ပလေးပြုကျင်းပသောအခါ မက်သီးယက်စ်တစ်ယောက် လိုက်လိုက်သော်လည်း
မလိုက်နိုင်ရှာပါ။ သူဖင် ရစ်ချက်ဟာ ဘောလုံးပွဲ အနိုင်ရရှိရေးအတွက်
ဟဲ့မွှဲ့တွင်အတွက် လားဘောင်ဖြစ်သော သူသားကို ဆွစ်လေနှင့်ထိ
ရောက်အောင် သင်းအုပ်ဆရာတဲ့မှ မော်တော်ကားကို ငါးယူလာခဲ့ပြီး
ပို့ပေးသည်။ သူရောက်သွားသောအခါ ဟဲ့မွှဲ့တွင်အတွက် လားဘောင်
ရောက်ပြီခို့ အားတက်သွားပြီး အနိုင်ရှိရှား သွင်းလိုက်နိုင်လေသည်။
သည်ကားမှာ သဘောကျတာတစ်ခုတော့ ဂျာမန်ဘောလုံးနှင့်ပြုပြာသော
စကားလေးပင်။ သူက ငါတို့တွေ့နိုင်ဖို့ရာက ရာသီဥတုပဲ့ပါးရွာရင် ငါတို့
နိုင်ပြီ ဆိုသော စကားပင်ဖြစ်သည်။ ရှိုးစိုးလုပ်သော စကားလေးပြီးဖြစ်သည်။
ကဗျာ့ဖလားပွဲကို မှတ်တမ်းရှား လုံးကြည့်မထည့်ဘဲ ဆက်တင်ဆင်၍
ရှိုးပြရာ တကဗွေ့ပွဲကြည့်နေရသလို ခံစားရပါသည်။

နောက်တစ်ကားကတော့ အီတလီအတ်ကားဖြစ်သော The
Miracle ဖြစ်သည်။ ၂၀၀၃ ခုနှစ်မှာ ထုတ်လုပ်သည်။ ဒါရိက်တာက
Edoardo Winspeare ဖြစ်သည်။ Claudio D Agostino, carlo Bruni,
Anna Ferruzzo, Stefaria Casciaro တို့ ပါဝင်သည်။ ပြသချိန်မှာ ၉၅ မီနဲ့
ရှိသည်။ တိုနိုင်အသီးသီးသို့ ၁၂ နှစ်အချွေ့ ကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။
တစ်ရှုံးမှာ သူအဖေအလစ်တွင် စက်ဘီးခိုးထုတ်စီးအလာ ကားတစ်စီးနှင့်
ဝင်တို့ဟိုမိသုံး။

သူ သတိလစ်နေချိန်တွင် ကားတို့က်လိုက်သူ ဆင်စီယာကို
အလင်းဖြေဖြေထွင် သူတွေ့လိုက်ရသည်။ ဆင်စီယာက ကြောက်အား
လန်းအားဖြင့် ထွက်ပြေးသည်။ အိုးကားတစ်စီးက တို့နိုင်ရှိ ဆေးရုံး
ပို့ပေးသည်။ သူ ဆေးရုံးမှာ သူဘာဝ ပြောင်းသွားသည်။ တန်စီးရှားရသလို

ထင်လာသည်။ ဆေးရုပေါ်မှာ သေလုမြောပါးဖြစ်နေသော အဘိုးအိုကြီး ရင်ဘတ်ပေါ်ကို သူ့လက်ဖြင့် ထိလိုက်သည်နှင့် အဘိုးကြီး အသက်ပြန်ရင် လာသည်။

၄

နောက်ပိုင်းတွင် ဂန္ဓိရလိုလို၊ ဘုရားသခင်လိုလို၊ စိတ်ရောဂါသည်လိုလို၊ တိုက်ဆိုင်မှုလိုလိုဖြင့် ဘာကိုမှ တိတိကျကျပြောမပြာ ပါးပါးလေး ပြထားသည်။ ပရိသတ်က တွေးချင်သလိုတွေးနိုင်ပါသည်။ ကလေးလေး တွေ့ကို စာတရုပ်ထားပြီးပြသော ကားတွေမှာ လုပ်နေလေသည်။ ရင်ထဲ ဟာတာတာကြီးကျို့ရစ်သည်။

နောက်ဆုံးအတ်ကားကတော့ ပြင်သစ်အတ်ကားဖြစ်သော Mission Cleopatre ဖြစ်သည်။ ဟာသ သရောက်ကားဖြစ်သည်။ ၂၀၀၁ ခုနှစ်က ထုတ်လုပ်သည်။ ဒါရိုက်တာက Alain Chabat ဖြစ်သည်။ Monica Billucci, Gerand Depardiee, Christian Clevier, Jamel debbouze, Alain Chabat တို့ ပါဝင်သည်။

မော်နိုကာ ဘာလူချို့ ကို ကိုလိုပထရာ ဘုရင်မအဖြစ် လုပွဲသိန်းစွာ တွေ့ရသည်။ ဟာသဆိုသော်လည်း ဆက်တင်တွေ့ ကွန်ပူးတာ အထူးပြချက်တွေက အုံမခန်းပါပေါ့။ ကြီးမားအုံဖွယ် အီဂျစ်ပြည့်ကြီးကို တွေ့ရပါသည်။ ရယ်လည်း ရယ်ရပါသည်။

နောက်ဆုံးနေ့မြို့ယင်သည်။ ကလေးတွေ တစ်ရုံလုံးပြည့်သွားသည်။ သံတမန်တွေအတွက်ပါ ထိုင်ခုံမရှိတော့ပါ။ ရပ်ကြည့်ကြရသည်။ အီးယူ အဖွဲ့တွင် ဥရောပနိုင်များ ပါဝင်ပြီး ပါလီမန် (ဥပဒေပြုလွတ်တော်) ကော်မရှင်၊ တရားရုံးတို့ ပါဝင်သည်။ နိုင်ငံပေါင်း ၂၅ နိုင်ငံမှ စုပေါင်း ဥပဒေပြုကြသည်။ အီးယူနိုင်အချင်းချင်း လူသားတွေ လွတ်လပ်စွာ လွပ်ရှား

သွားလာခွင့်၊ ကုန်သွယ်မှု၊ ဝန်ဆောင်မှု၊ ပတ်ဝန်းကျင်ထိန်းသီမ်းရေး၊ နိုက်ပျိုးရေးစွမ်းအင်နှင့် လမ်းပန်းဆက်သွယ်မှုတို့ကို အထူးကောင်းမွန်အောင် ရည်ရွယ်ဖွဲ့စည်းထားပါသည်။ ၁၉၅၇ တွင် ဘယ်လရှိယှဉ်၊ ပြင်သစ်၊ ဂျာမဏီ၊ အိတ်လီ၊ လူအင်ဘတ်၊ နယ်သလင် တို့ဖြင့် စတင်ဖွဲ့စည်းခဲ့သည်။ တောသား ကျွန်ုတ်တော်မှာ ကံကောင်းစွာပင် ရှုစ်ကားလုံးကို ကြည့်လိုက်ရ၍ ဝင်းသာဆွင် ပါတီလွင်နေခဲ့ပါသည်။ ကျွန်ုတ်ကား စာတရုပ်ရုံးပြစ်လေ၏။

အမှတ် (၁၃)၊ ၃၀၊ ၆၀၊ ၂၀၀၄၊ အော်လာရာနာယ်

•

သည်လိုသတိလေးထားမိကာမှ ကြံ့ပြုအလွှာတွေကို တွေ့မှု
ရပြန်ပါလေသည်။ အလွှာလေးတွေကို ပြောကြည့်ချင်လိုပါ။ ပထမတစ်ခု
ကတော့ အအေးမိ နာစေးချောင်းဆုံး ကြံ့ပြုလေးတစ်ခုပါ။

အိမ်ရှေ့ကို ဆလွန်းကားတစ်ခါး ထိုးရပ်လာသည်။ ကားပေါ်မှ
လှက ကားတံ့ခါးဖွင့်၍ ဆင်းသည်။ အိမ်တံ့ခါးဝန်င့် ကားရပ်ရာ နေရာသည်
လေးလွမ်းလောက် လွမ်းလိုက်လျင် ရောက်သည်။ အိမ်ထဲလည်းရောက်ရော
ကိုယ့်လှက ချမ်းတုန်နေလေပြီ။ အအေးမိ နာစေး အကိုက်အခဲဆေး
သောက်လိုက်လေလျင် ပျောက်လေသည်။ ဒါ အိုင်ဒီယာက သေးကြံ့ပြု
ရှင်က ပေးတာလား သို့မဟုတ် ကြံ့ပြုဒါရိုက်တာက ပေးတာလား မသိရ
သော်လည်း လွှဲနေတာ သေးချာသည်။ ကျွန်ုတ်သာဆိုလျင် ရုံးဝန်ထုံး
တစ်ယောက် ရုံးဆင်းချိန်မှာ မိုးရွာတာသည်။ ထိုးပါမလား ဘတ်စိကား
ဂိတ်မှာ ကားစောင့်သည်။ အမိုးအကားမရှိ မိုးမိုး ကားလာပြန်တော့ လှက
ပြောတိသိပ်။ ကားပေါ်တက်လို့မရ။ ကားနောက်ခြေနင်းခုံမှာ တွယ်လိုက်
ရသည်။ မိုးက တွဲဖွဲ့ရွာလျက်၍ ကားပေါ်ကဆင်းလို့ အိမ်အထိ မိုးရော့
လမ်းလျောက်၍ အိမ်ရောက်တော့ နိုက်ခိုက်တုန် ချမ်းနေပြီ။ အနီးလုပ်သူက
ဆေးပြားလေးပေးလို့ သောက်လိုက်ရော ချွေးတွေ့တွေ် ပျောက်သွားရော်။

အခုတော့ ဆလွန်းကားပေါ်က လွှာသည် ကားပေါ်မှ ဆင်း
လေးလွမ်းလောက် လွမ်းတော့ အိမ်ထဲရောက် တုန်ချမ်းပြနေသည်။ အပြောကို
ပြောချင်တာဖြစ်ပါသည်။ ဒီလှက နိုက်တည်းက ဖျားနေတဲ့လှ၊ ရုံး
ကတည်းက ဖျားနေတဲ့လှလို့ ပြောတွေ့ကြည့်လို့ရပါသည်။ သို့သော် တို့
ကြည့်ပရိတ်သတ်က တွေ့နေချိန်မရ။ သည်လို့ဆေးပျိုးတွောက် အထူးသဖြင့်
အခြောင်းခဲ့သားတွေ့အတွက် မြန်ကောင်း သက်သာရို့၊ အားထားနေကြ
ပါသည်။ တော်ရုံးလောက်တော့ဖြင့် ဆေးခန်းကို သွားမနေကြတော့ပါ။

အေးကြံ့ပြု အလွှာများ

မိုးအကုန် ဆောင်းအကူး ရောက်လာလေလျင် ကျွန်ုတ်တော်မှာ နာစေးလိုက်
ချောင်းဆုံးလိုက် ဖြစ်တတ်လေသည်။ နေစောင်းလာလျင် ခေါင်းလောင်း
ရေရှိုးလို့ မရတော့။ မိုးလေးဖွဲ့ဖွဲ့ ကျွန်ုတ်လျင် စာအပ်ဆိုင်ကို အရုက်လို့လို့
ဆိုင်ကယ်လေးဖြင့် ကိုစွဲမရှိပါဘုံးလေ ဟု အောက်မောက် ထွက်လာခဲ့မိလျင်
ထိုညာအဖို့တော့ နာစေး၊ ချောင်းဆုံး ဖြစ်ဖို့သေးချာလေသည်။ ထို့ကြောင့်
ကျွန်ုတ်နှင့် ဆေးတွောက် ထဲ့လည်းလောက်လည် ရိုက်နေခဲ့သည်။ သို့သော်
တို့မှာ ကြံ့ပြုနေသော ဆေးတွေ့ကိုတော့ တစ်ခါးမြှုပ် မသုံးဖြစ်သေးပါ။
ကျွန်ုတ်အလုပ်ရှိန်မှာ ကိုရိုးယားအတ်လမ်းတွဲတွေ့ လာတာရို့ သူတို့
လာရိုနို့ အက်ပြွဲ ဖော်ထားပြီး ညာ ထမင်းစားပြီးချိန် ဘာ နာရီလောက်ကျွုံး
ကြည့်ရသည်။ ထိုအေး တာတ်လမ်းအနား ကြံ့ပြုဝေင်လျင် ကျော်ရှစ်
ပစ်သည်။ တစ်ခါးတစ်ခါး ကြံ့ပြုအသစ်လေးတွေ့ဆုံးရှင်တော့ ရပ်ကြည့်မိ
တတ်ပါသည်။ ကျွန်ုတ်က နာစေး ချောင်းဆုံးတွော့ နာစေး ချောင်းဆုံးတွော့
ကြံ့ပြုလေးတွော့ နည်းနည်း သတ်မှတ်ပါသည်။

ကြော်လွှာသည် အခြေခံလုတန်းစားကို ကိုယ်စားပြုသောကြောင်းမျိုးဆိုလျှင် ပိုကောင်း ပိုထိရောက်လေမလား တွေ့နေမိပါသည်။

လူမင်းဆေးသောက်ပုံကို ကွန်ပျော်တာ ဂရပ်ဖစ်ဒဏ်းဖြင့် ဆွဲပြထားရာ

လုမ်း၏ အစာမျိုးဖြစ်ထိပ်တွင် ချွေသလိပ်တွေ စက်ပဲနေပုံဖြစ်ပြီ။ ဆေးသောက် ချလိုက်သောအခါ ထိချွေသလိပ်တွေသည် ဆေးနှင့်အတူ အစာအီမံအတွင်းသို့ ကျော်းပုံးပုံးပြပါသည်။ ထိအခါ ပို့ရှိသော ချွေသလိပ်(သို့မဟုတ်)ပို့မရှိသော ချွေသလိပ်တို့သည် အစာအီမံထဲသို့ ကျေရောက်သွားရာ အလွန်အန္တရာယ် ရှိပါသည်။ ချွေသလိပ်တို့မှာ တိဘိပို့ရှိနေလျှင် ထိတိဘိပို့တို့သည် အစာ အီမံတွင် ရောက်သွားပါသည်။ အုမှာ တိဘိရောကါ ရနိုင်ပါသည်။ ချွေသလိပ် တို့ကို ပါးစပ်တွင်မှ အပြင်သို့ ဟက်ထုတ်ပစ်ရပါမည်။ မျိုးမျိုးရပါ။ ဂရပ်ဖစ် ပုံမှာ အဆုတ်ပုံမပါ။ အစာမျိုးဖြစ်သာဝါပြီး ဆေးနှင့် သလိပ်တွေ ရောပြီး အစာအီမံထဲကျော်းပုံ့ကို ပြပါသည်။ လွှဲပါသည်။ အမှန်ပြရမည်မှာ အဆုတ် ထဲမှ ချွေသလိပ်တွေ ထွက်လာ၊ လေကြံနေရောင်းဝေ ရောက်လာ၊ ဟက်ထုတ်ပုံ ပြရပါမည်။ အဆုတ်ထဲမှ ချွေ သလိပ်တွေ ထွက်သွားပါမှ အဆုတ်က လေဝင် လေထွက်ကောင်းပြီး ရောင်း မဆိုးတော့ပါ။ ထိုကြော်ဌာကို အောင်ကိုလတ် ရှိက်သည်ဟုထင်ပါသည်။ မှုးနိုင်ပါသည်။ မှန်နေလျှင်တော့ စိတ်မဆိုးနေနေ။

နောက်ကြော်ပြေတစ်ရက်လည်။ ချောင်းဆိုးပျောက်သေးကြော်ပြုပေး
ဖြစ်ပြန်သည်။ ကျော်ဟိန့်တို့ တွေ့ရှိနှစ်ယောက်နှင့် တင့်တင့်ထွန်း။ အမည်မသိ
ကော်မလေးတစ်ယောက်တို့ ပါသည်။ ကျော်ဟိန့်နှင့် ဒွေးတို့၏ အိုား
အိုက်တင်များဖြင့် (မချိမ်ဆုံး လည်ပင်း၊ ကြိုးကွင်းစွပ်သက္ကာသို့သော အိုက်တင်
ပို့များဖြင့်) ချောင်းဆိုးပြုကြပါသည်။ ဂိုဆိုးသည်က သူတို့တွေ့ရှိနှစ်ယောက်
ဟက်ထဲတဲ့လိုက်ကြသော ချွေးသလိပ်တွေကို စတုတေသနရွက်ပေါ် တွေ့ချု
လိုက်ရာ ထိခိုးသလိပ်များကိုပြင်လိုက်ကြရသော တွေ့ရှိနှစ်ယောက်မျက်နှာမှာ
မျက်လုံးပြုး မျက်ဆံပြုး၊ သေခါနီးလှနှစ်ယောက်လို့ အိုက်တင်ပို့ပို့တွေ့
လုပ်ကြပြန်လေသည်။ စိတ်အနောင့်အယုက်ပြစ်စရာပါ။

အမှန်မတော့ အဆုတ်တွင်းမှ ချွဲသလိပ်တွေ အပြင်ကို ဟက်ထုတ်

ထွက်သွားသည့်မှာ ကောင်းသောလက္ခဏာဖြစ်ပါသည်။ ထိခိုသလိပ်တွေမှာ သွေးစတွေ ပါလာမလား၊ ညီညာစဉ်ည်ပုပ်ယုပ်ဖြစ်လေမလား၊ နံစောနေ့မလား၊ ပုပ်ဟောင်နေမလား၊ ဒါတွေကသာ အရေးကြီးပါသည်။ ရိုးရိုးချွဲသလိပ်တွေ ထွက်တာကတော့ ကောင်းပါ၏။ ထွက်အောင်ပင် ချွဲသလိပ်ကြေထွက်ဆေး mucosolvent ဖြစ်ကြောင်း ဆေးမှာ ရေးထားပါသေးသည်။

တစ်ခါ ကွန်ပျူတာကရပ်ဖော် ဒီဇိုင်းပုံကလည်း လူမင်း ဆေးသောက် သလိုပင် သောက်ပြပြန်ရာ ဆေးတွေ့နဲ့ သလိပ်တွေ ရောလို့ အစာအိမ်ထဲ ကျွေားပြန်ပါလေသည်။ သည်ဆေးကတော့ ချွဲသလိပ်အသစ် ထပ်မံမဖြစ် တော့သော ဆေးမျိုး ထည့်ထားသည်ဟု ဆိုပါသည်။ အနည်းဆုံးတော့ အဆုတ်ပုံ ပြရပါမည်။

ဒီအလွှာတွေဟာ ဒါရိုက်တာ၏အလွှာလား၊ ကွန်ပျူတာ ဂရပ်ဖော် ဆရာ၏ အမှားလား၊ ကြော်ပြာအပ်သွေး၏ အမှားလား မသိပါ။ မှားနေ့ လွှာနေတာတော့ သေချာပါသည်။ ကျွန်းတော်သာဆိုလျှင် အဆုတ်ပုံလေး ထဲက ချွဲသလိပ်တွေ ကင်းစောသွားလိုက် ပြမှာဖြစ်လေသည်။ ချောင်းဆုံး ပြင်းသည် အဆုတ်က ဖြစ်ပြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဆေးသောက်လို့ ဆေးကျွေား တာက အစာအိမ်ထဲဖြစ်ပြီး အဆုတ်က ချွဲသလိပ်ကင်းစောသွားလို့မျိုး ဖြစ်ရပါမည်။ ဒါမှ လေပြောချောင်းထဲမှာ ချွဲသလိပ်တွေ ကင်းနေပါမည်။ လေပြော ချောင်းဝမှာ ချွဲသလိပ်တွေ ကင်းစောနေပါမည်။

ဒါလေးမှား ရေးကြီးခွင့်ကျယ် လုပ်နေရသေးသလား၊ အပိုတွေဟု ပြောလာလေလျှင် ဘာမှမတတ်နိုင်ပါ။ ကျွန်းတော်ကတော့ အားနေလို့ ရေးကြည့်လိုက်တာ၊ ပြောကြည့်လိုက်တာပင် ဖြစ်လေ၏။

အမှတ် (၁၃)၊ ၃၀၊ ၃၊ ၂၀၀၄၊ ပေါ်ပြုလာရာနှင့်

•

ကင်းကောင်နဲ့ ဘော်ဒါများကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်

၁

ကျွန်းတော်နေသော တောင်ပါပြီးလေးမှာ လွှာနဲ့သော ဆယ်နှစ်လောက်က ဆိုလျှင် ဆေးခန်းလေးထဲမှာ အတုံးအရုံး နတ်ပုံးသလို တဆတ်ဆတ် တတုန်တုန် ဝရ်နှုန်းသုန်းကား အလန်တကြား မေ့မျှာ အသိမ့် ပျော့ခွဲ ဖြူဖြော့ခေါ် ငွေးရှုံးရှုံး လုံခြုံတွေက ပော့တစ်ယောက် ပော့တစ်ယောက် တစ်နေ့တစ်နေ့၊ ဆေးခန်းလေးထဲမှာ ချမ်းတုန် ချမ်းတုန်ချမ်း သတ္တုန်ကျေနေ သလား ထင်ရလေသည်။ ကျွန်းတော်တို့ကတော့ ဖြစ်အောင် ရအောင် ကုကြေ ရတာပါပဲ။ တရာ့တလေကျတော့လည်း ငှက်ပိုးက ဦးနောက်ထဲ ရောက်သွားလို့လည်း လက်လျှော့လိုက်ရတာတ်သေးသည်။ အရေးမြောက် ရှုမ်းတောင်တန်း တစ်ကြောမှာ ဟိုးအရင်က လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေးက မချောမျှာ။ ချိုင်ပါင်း တစ်သိန်း၊ ကျော်ပေါင်း တစ်သိန်း၊ ဗျြှေတော့ နှဲတွင်း ကျွောက် သိမ်ကျော်၊ လမ်းကြာ လိမ်ပိန်ဖျင်းတစ်လျှောက် ဆယ်ဘီးကားကြီးတွေ တုံးလုံး ပက်လက်ကြီး လမ်းဘေး မေ့နိုင်စွေးစွေးထဲ ကျော်ပစ်လိုပစ်၊ တောင်စောင်းပေါ်ကားရားကြီး ချိုတ်တင်လိုတင်။ အသူရာ ချောက်စန်းစန်းထဲ သေးသေးလေး

ပုဂ္ဂိုလ်အုပ်စိုက်

မြင်ရလို မြင်ရ။ ကားတွေက နေချင်း ပေါက်သွားလိုမရ။ အရိပ်ကောင်းတဲ့ နေရာကောင်းကောင်းဆုံး နေဝင်တာနဲ့ လမ်းဘေးထိုးရပ် ညာအိပ်ရတော့ တော်ထောင်ထဲ လျှို့ထဲမြောင်ထဲ ညာနက်မည်းမည်းမှာ တစိတိတစိတိ တော့ ခြင်ရိုင်းတွေက ရှာက်တိုက်လေယာဉ်တွေလို မျှော်လဲကျင်းထဲမှာပဲ ထိုးစစ်ဆင် တော့တာပါပဲ။ သည်လိုနဲ့ ကျွန်တော်ဆေးခန်းလေးမှာ စည်စည်ကားကား ဖြစ်နေခဲ့လေသည်။ ခက်တာက လူတွေကို သည်င်က်နှင့်ပတ်သက်လို ဆေးပညာပေးတွေ ပြောလို့မရတာပါပဲ။ ဆေးကိုလည်း ကြံရာ နေရာမှာ ဝယ်သောက်။ ဆေးတွေက မတိုးတော့တာက တစ်ခက်။ ဆေးအတု အင်တွေနဲ့ ညားရတာက တစ်နှင့်း၊ ပိုက်ဆုံး မတတ်နိုင်တာက တစ်သွယ်။ ဆေးပတ် မလည်တာက တစ်ဖို့။

သည်င်ခုက္ခက သည်ရှစ်းတောင်တစ်ကြောမှာ ကိုလိုနဲ့ တည်ထောင် အပ်ဖိုးနေခဲ့သည်မှာ ရာစာနှစ်ကျော်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ တောင်ပေါ်အရုပ်ဆီသို့ ထိစစ်အခါက မည်သည်အဖွဲ့အစည်းကျွေး ငါက်နှင့် ပတ်သက်လို့ ရောက်မလာခဲ့။ ဘယ်လိုပဲ ဆေးပညာပေးတွေ၊ ကျွန်းမာရေး အသိ တွေ တံတွေးခြောက်အောင်ပြောနေလည်း လုထဲမလို့။ ဖျားခါမှ ဖျားရော၊ တုန်ခါမှ တုန်ရော ရှုပ်ပျက်ဆင်းပျက် အခြေအနေကျွေး ဆေးခန်းဆီလာကြတာများသည်။ ကာကွယ်ရေးအတွက် ခြင်ကိုက်မခံခို့ပြောလည်း သူတို့ နားမဝင်။ အေရှုဝါးက တောင်ပေါ်လမ်းမတွေ ပြင်တော့ ဖြစ်လိုက် ကြတဲ့ ငါက်၊ အလုပ်သမားတွေ တစ်သွက်ပြီး တစ်သွက်။ တရာ့များ ကြောင် တောင်တောင် အုချောင်ချောင်တွေ ဖြစ်တဲ့လူ ဖြစ်။ ငါက်ဖျားဖြစ်တာ ခြင် ကိုကိုလိုဖြစ်တာ ပြောမရ။ ခြင်ကိုက်မခံခို့အောင် ခြင်ထောင် ထောင်အိပ်ဖို့ ပြောလည်း မရ။ ငါက်ပျော်သီးစားလို့၊ စမ်းရောသောက်လို့၊ ရေကျိုချက် မသောက်လို့ ထင်ကြသည်။

သူတို့မပြောနိုင်း၊ ဘယ်ကိုမှ မသွားပါဘဲလျက်က ကျွန်တော် တစ်ယောက် အိမ်ထဲမှာနေရင်းက ခေါင်းတွေ တအုံခဲ့ တထဲထဲ ဆစ်ဆစ် ဆစ်ဆစ်ကိုက်၊ မူးဝေရို့ယစ် လေးလဲနာကျွေးနေရာ တစ်ပတ်ဆောက်ရတော့ သံသယဖြစ်လာတာနဲ့ သွေးသွားဖောက်ကြည့်လိုက်မှ ငါက်ဖျားပို့က ဖယ်ဆီ ပရမ်နှင့် ပိုင်းပက် နှစ်မျိုးစလုံး သွေးထဲ အသည်းထဲမှာ အိမ်ဖွဲ့နေနှင့်ကြ လေသည်။ ကျွန်တော်ဆေးခန်းလေးက ကျွေးတော့ ခြင်တွေအောင်းနေသည်။ ညည် စာတွေဖတ်။ ရပ်ရှင်တွေ ကြည့်နေလို့ ခြင်တွေက တွယ်လေ၏။

မှုစ်ဆောက်က ထင်သည်။ အင်ကိုအိအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ ရောက်လာရင်းက ခရီးသွားဟန်လွှဲဖြစ် စုပါ ဆေးပြားလေးတွေ ၂၂ ခုပါ တစ်ဘူး ရောင်းခဲ့လို့ ဝယ်ထားလိုက်သည်။ ဆေးပြားလေးကို ရော့ဖျော်။ ခြင်ထောင်ကို စိမ့်၊ နောက်မှာ လုန်းဗျား၊ ခြောက်ရင် ထောင်အိမ်လုပ်ကို။ ခြင်မလာတော့ပါဟု ဆိုသည်။

ဆေးခန်းလာသွေ့ လူနာတွေတို့ ကျွန်တော် အာခြောက်အောင်ကို ရှင်းပြု၊ စည်းရုံးသွေးဆောင် ချော့မော့၊ အထပ်ထပ် အခါခါ ပြောပြရှင်းပြ ပါသော်လည်း ဘယ်လူနာကဗုဏ်တိုင်မှတ်လို့ နှပ်သုတ်မသွား၊ ဝယ်စိုးဆေးစွာ စကားတွေဆုံးအောင် နားမထောင်ချင်ကြပါ။ စိတ်မဝင်စားချင်ကြပါ။ တစ်နှစ်နေလို့ ဆေးတစ်ပြား မရောင်းရ။ သည်လိုနှင့် ကျွန်တော်လည်း မပြောတော့။ ဆေးပြားဘူးလေးလည်း ဖုံးတွေတက်လို့။ ဆေးခန်းနံရုံးမရတော့ဘူး။ ညာစ်ထပ်လို့။ သည်လိုနဲ့ နေလာလိုက်တာ နှစ်နှစ်ထဲ ရောက်လာရော ဆိုပါတော့။

သည်လုထ် ပထမပတ်ဆောက်ထင်သည်။ တို့ဗို့ကြော်ပြောတစ်ခု တွေ့လိုက်ရသည်။

ဖြတ်ပြောရပါ၌:မည်။ ကျွန်တော်ကြိုက်သော လူ၌၌တော်များ
ထဲတွင် ကင်းကောင်နှင့် ငုက်ဖျားကြော် ပါသည်။ သူတို့ကြော်လာဆို သေချာ
ကြည့်သည်။ သည်တစ်ခေါ်တော့ မောင်ကင်း ပုံပြင်လေးပါ။

မောင်ကင်းက ဖျားလေးပေါ် စောင်လေး ကျွေးကျွေးလေးမျှ။ တဆတ်
ဆတ်တွေ့ ချမ်း ဖျား သတိလစ်နောက်သည်။ အဘေးကြီးကမေးတာ မသိတော့။
မောင်ကင်းက သေရတော့မည်၎ာ။ သူ ယမမော်ကြီးထဲ ရောက်သွားသည်။
ယမမော်ကြီး မိုးဒီက တရားသူကြီး။ မောင်ကင်း၏ အမှုကို စစ်နောက်သည်။
ယမမော်ကြီးနဲ့သွားမှာက ယမမော်ကတော် ပွင့်က ထိုင်နောက်သည်။ ယမမော်ကြီးက
ပေါင်ချိန်လို သစ်သားတုံးလေးကို ခုန်းခန့်ထဲလိုက်ပြီး ညာစာသံအပြည့်ဖြင့်
မောင်ကင်း၊ မင်း ငုက်ဖျားရောဂါနဲ့ သေရတော့မယ်။ မေးခွန်းလေးတွေ
မေးမယ်။ အားလုံးမှန်အောင်ဖြစ်နိုင်ရင် အသက်ရှင်ခွဲ့ရမယ်လို ပြောတယ်။

ပထမ မေးခွန်းက ငုက်ဖျား ဘာလိုဖြစ်တာလဲ။ မောင်ကင်းက
ဖြတ်တယ်။ စမ်းချောင်းမှာ ရေရှိုးလို့ မှားတယ်။ စမ်းရေသောက်လို့
မှားတယ်။ ခြင်ကိုကိုလိုမှု မှန်တယ်။ ဒုတိယမေးခွန်း။ ငုက်ဖျားမဖြစ်အောင်
ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ မောင်ကင်းက ဖြတ်တယ်။ ငုက်ဖျားသီး မစားရဘူး
ဆိုတော့ ပွင့်က ရယ်တယ်။ မှားတယ်။ ခြင်မကိုက်အောင် နေရမယ်ဆိုမှ
မှန်တယ်။ တတိယမေးခွန်း။ ငုက်ဖျားဖြစ်တော့ ခြင် မကိုက်အောင် ဘယ်လို
လုပ်မလဲ။ မောင်ကင်းက ဖြတ်တယ်။ လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ခြင်ကို ရိုက်ရမယ်။
မှားတယ်။ စုပါဆေးပြား သုံးရမယ် ဆိုမှ မှန်တယ်။ နောက်မေးခွန်းက
စုပါဆေးပြားဆိုတာ ဘာတုံး။ ခြင်တွေ မလာအောင် ခြင်ထောင်၊ စောင်နဲ့
အဝတ်တွေကို ဆေးမိမိ သုံးတဲ့ဆေးပြားပါ။ မှန်သွားတယ်။

မေးပြန်ပါတယ်။ ဘယ်လိုသုံးရာဘာသဲ။ လိုသလောက် ချိန်ထားတဲ့
ရေထဲမှာ ဆေးပြားကို ထည့်ပြီး ဖွံ့ဖြိုးရင် ခြင်ထောင်ကို ဆေးရည်မိမိ။

ဖျာပေါ်မှာ ဖြစ်ပြီး အရိပ်ထဲမှာ လုန်း။ ဓမ္မခေါ်သွားရင် သုံးနိုင်ပါပြီ။ မှန်တယ်။
ယမမော်ကြီးက ကြိုမ်းတယ်။ နောက်ဆုံးမေးခွန်းမေးမယ်။ မှားရင် မင်း
သေရမယ်ဆိုတော့ ပွင့်က လန့်သွားတယ်။ မေးခွန်းကတော့ တစ်ခါ စိမ်ထား
ပြီးရင် ဘယ်လောက်ကြာကြာ အသုံးခံသလဲ။ မောင်ကင်းက ဖြောတယ်။
တစ်လ ဆိုတော့ မှားတယ်။ ၃ လ ဆိုလည်း မှားပြန်တယ်။ သည်တော့ ပွင့်က
လက်ချောင်းတွေ စောင်ပြတယ်။ ၆ လ ကနော ၉ လ ဆိုမှ မှန်တယ်။ မောင်ကင်း
မှန်သွားတယ်။ ပွင့်က ဝမ်းသာအားရ လက်ချုပ်လက်းပါးတယ်။
မောင်ကင်း မသေရတော့ဘူး။ ယမမော်ကြီးက မောင်ကင်းကို လူပြည်
ပြန်ခိုင်းလိုက်တယ်။ မောင်ကင်းက ကယောင်ချောက်ချားနဲ့ နီးလာတယ်။
သူ မသေရတော့ဘူး။ သတိရလာတယ်။ ပျော်ဆွင်း၊ ရောဂါလည်း ပျောက်။

နောက်ကျေတော့ နောက်ခံစကားပြောသွားက မောင်ကင်းဟာ
နောက်းသွားပြီး နောက် စုပါဆေးပြားအကြောင်း လူတာကာကို ပြောပြု၊
သုံးနိုင်လည်းတိုက်တွန်းလို့ တစ်ရုပ်ကွက်လုံးအော တစ်စီသားနားလုံးပါ ခြင်ကိုက်
မခံရဘဲ ငုက်ဖျားရာင်းပြီး ကျွန်းမာပျော်ဆွင်စွာ နေထိုင်ကြသတဲ့ကွယ် ဆိုပြီး
အဆုံးသတ်ထားလေသည်။ ခြင်ကိုက်ခံရမှုသာ ငုက်ဖျားရောဂါ ဖြစ်နိုင်
ပါတယ်။ ငုက်ဖျားရောဂါ မဖြစ်ရအောင် စုပါ ခြင်ထောင်စိမ့် ဆေးပြားနှင့်
စိမ်ထားသော ခြင်ထောင်ပြင့် အိပ်ပါဟု ဆိုထားပါသည်။

သည်ဆေးကြော်ပြားလေးက စာတ်လမ်းလေးလို့ လုပ်ထားတော့
ကင်းကောင်ရဲ့အိုက်တင်း၊ မိုးဒီအိုက်တင်း၊ ပွင့်အိုက်တင်းတွေက ရယ်လည်း
ရယ်ရဲ ပညာပေးလည်းဖြစ်သည်။ ပျော်ဖြေရေးလည်း ဖြစ်နေပြန်ပါသည်။
ကျွန်းတော်ဘာ သည်ကြော်ပြားလေးကို ကြိုက်လွန်းလို့ လူနာတွေကို အျော်
ပြင်ငါးရှိသေး လာလိုက်ကြတဲ့ လူနာတွေ စုပါဆေးပြားကို လာလာ
ဝယ်လိုက်ကြတာ ၅ ရက်နဲ့တင် ဆေးက ကုန်သွားသည်။ တစ်လကုန်လို့

ပီအက်စိနိုင်က လာလို့ နောက်ထပ်ဆေးဘူးတွေ ထပ်မှာရသည်။ ရောင်းကောင်းသလား မမေးနဲ့ ရောင်းကောင်းသည်ဆိုတာထက် လူတွေကြားမှာ ငှက်ဖျားဖြစ်တာ ခြင်ကိုကိုလို့ ဖြစ်ရတာ ဆိုတဲ့အသိ ဝင်သွားတာကိုက ကောင်းသောလက္ခဏာ ဖြစ်ပါသည်။ လူတွေ ခြင်အကိုက် မခံကြတော့ပါ။

၃

စမ်းရောသောက်လို့ ငှက်ပျောသီးစားလို့ ငှက်ဖျားဖြစ်တာမဟုတ်ကြောင်း လူတွေ ကျွန်းမာရေးအသိ ရှာသွားကြဖော်ပါသည်။ သည်လို့ ကြော်ပြာလေး တွေကို ကျေးဇူးတင်စရာကောင်းပါသည်။ ရာအနောင်းပါသော တို့ဘို့ ဒေါ်ဆေးပညာပေး ကြော်ပြာကလည်း ထို့အတွဲပါပဲ။ နောက်ထပ်လတဲ့ ကြော်ပြာတွေမှာ အောင်လွင်၊ အရိုင်း နို့ဖြူ့။ ငှက်ပျေားကြေား၊ မေသဇ္ဈာဉ်း၊ စသည် သရပ်ဆောင်တွေနှင့် တစ်ဖုန်းကြီး ပါဝင်သရပ်ဆောင်ထားတာ တွေပါ တွေ့ရတော့ ရယ်လည်း ရယ်ရာ ပညာလည်း ရပါသည်။

သည်လို့ ဆေးပညာပေးလေးတွေ ဖျော်ပြေရေးလေးတွေနဲ့ တွဲတွဲ ကြော်ပြာတာ လူတွေအတွက် အတော်ကို ထိရောက်မှုရှိပါသည်။ လူတွေက ဆရာဝန်စကားကို သိပ်လက်မခံတတ်ကြပါ။ ဆေးကြော်ပြာလေးတွေက ဆရာဝန်တွေထက် လူတွေကို ဆွဲဆောင်နိုင်ပါသည်။

ဝမ်းနည်းစရာတစ်ခုစာတော့ ရှိနေပါသေးသည်။ ကျွန်းတော်တို့မြှုံးလေး ဆီသို့ ဒေါ်တို့ဘို့ဆေးတွေ၊ ငှက်ဖျားပျောက်ဆေးတွေ ရောက်မလာခဲ့ဖူးပါ။ ကျွန်းတော်တို့အရပ်က တို့ဘို့၊ ငှက်ဖျားသော အရပ်ထဲမှာပါနေတာ သေချာပါသည်။ တို့ဘို့ကတော့ အောင်ငြိမ်အက်စိနှင့် နှစ်လျှောက်ပါသည်။ သည်တစ်ခါတော့ ကင်းကောင်နှင့် ဘော်ဘို့များကို ကျေးဇူးတင်ရပါသည်။

အမှတ် (၃၁)၊ ၂၀၂၀၂၁၊ ဓာတ်ပြုလာရာနယ်

အမိအပစုံရာ တောင်သမန်ရွှေပွဲး၊ မင်းနှစ်ဘူး

၁

သည်ခရီးကိုထွက်လို့ ကျွန်းတော်တို့ မိသားစုမှာ တစ်နှစ်ခွဲလောက်ကပင် ကြော်တင်း၏ စီစဉ်ရှိနိုင်ကိုက် တွက်ချက်ခဲ့ကြရလေ၏။ ကျွန်းတော်အာတာကိုက သည်လိုပါပဲ။ ဆေးတွေ့သို့လိုပ်နောက်ဆုံးနှစ် အရိုင်း (ခ) တက်တော့သားလေးကို မော်လမြှုင်းဆေးရှုကြီးမှာ မွေးသည်။ မွေးပြီးတာနဲ့ သူ့ကို သူ့အဘိုးအတွေးတွေက ယုတားလိုက်ကြသည်။ သူ့ကို ဆယ်တန်းကောင်းသူ သူ့အဒေါ်ဂြာ လက်တိုက်၍ တိုက်၍ မွေးခဲ့ရသည်။ သူ့အတွက် တစ်အိမ်လုံး လက်တိုက်ဘူးတွေနှင့် ပြည့်နေခဲ့သည်။ ရေမသောက်ဘဲ အချို့ကြည့်ပါလေး၊ များပြင် သူ ကြီးပြင်းလာခဲ့ရသည်။ သားတစ်ယောက်နှင့် အပျို့မ အင်၍ လုပ်သူက သူ ချေးသေး အနှစ်းတွေကြားမှာပင် စာကျက်၊ ဆေးတွေ့သို့လို တက်ခဲ့ရာ အခုတော့ မျှက်စိအထူးကဲ ခွဲစိတ်ဆရာဝန်မကြီးပင် ဖြစ်နေပြီ။ သားက ကျွန်းတော်တို့နှင့် မမေ့။ သူ့အဘိုးနှင့်ပင်နေသည်။

ကျွန်းတော်တို့ ကမာရွတ် ဘူတာရုံလမ်း၊ ကန်စွမ်းခင်းချောင်း၊ ဆရာတော် ကျောင်းနားမှာ ဆေးခန်းလေးဖွင့်တော့လည်း သူက ကျွန်းတော်

တိနှင့် လိုက်မနေ။ အလုံ မစ်ရှင်လမ်းမှာပဲနေ၏။ ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်
လေးမှာ ဖွက်တွေ ချွဲတွေကြား ချဉ်စုတ်စုတ် ညွစ်တူးတူး ချွဲးနဲ့တွေကြားမှာ
လူမှာတွေနှင့် လုံးတွေး ရွှေ့ပဲတ် မောဟိုက်နေစဉ် သားငယ်က မစ်ရှင်လမ်းမှာ
မိမ်ကျကျနေလေသည်။ အဲသည်တုန်းက ကျွန်တော်တိနှင့် မီးကြားလေကြား
ပုံခေါက်လေးထဲ နှီးသူးလေး ပါးစပ်တံ့ပေးထားရင် လာသမျှလှနာတွေ
ကောက်ချို့ မွေးကြသည်ကို ခံရသည်ကတော့ သမီးငယ် ဖြစ်လေသည်။
သားငယ်ကို မျှကြေားထော့လည်း အလုံမှာပဲ့။ သမီးငယ် နှစ်နှစ်လောက်
နေရာကိုတော့ ကျွန်တော်က ဂျပန်ကို ထွက်သွားသည်။ သုံးနှစ်ကြားခဲ့သည်။
သားနှင့် သမီးကို သူအဘိုးအဘွားတွေထဲ ထားရစ်ခဲ့လိုက်သည်။ သူတို့
အမေက ကျွန်စံသည်။ တစ်ခါ ဂျပန်မှာ ခြောက်လ အလုပ်လုပ်၊ ခြောက်လ
နားနေရင်းက ပျော်လာလို့ မြန်မာပြည် ပြန်ချုလာသည်။ မပြန်မီ တစ်လကဗျာ
ဖော် ခုံးနှင့်သည်။ မြန်မာပြည်ပြန်ရောက်လို့ ဘာမှုမလုပ်ဘဲ ပိုင်သတို့
ဒီနေတို့ ဒေါက်တာငွေထိုးတို့နှင့် ပန်းဆိုးတိုး ဟောလီးဝိုင်မှာ မန်ကိုက စလို့
ဖော်စတာမှုရင်း လိုင်းစီးနေခဲ့သည်။ ဒီဒို့ယိုလိုင်းမှာ ပို့ကျေနေခဲ့လေသည်။
အပျော်ကို လုပ်ချင်ရာ လျှောက်လုပ်နေခဲ့ဖူးလေသည်။ ဆေးခန်းမထိုင်တာ
လေးနှစ်ကျော်ခဲ့သည်။ ဝတ္ထုတွေ၊ ဆောင်းပါးတွေ ရေးသည်။ ခြောက်လ
လောက်နေတော့ တောင်အသရိုကိုင်ငံမှ သုင်ယူင်း ဆရာဝန် ခင်မောင်မြင့်က
အမြန်လာဖို့ ဒေါ်တာနဲ့ တစ်ပတ်အတွင်း ပြန်ထွက်သွားခဲ့သည်။ သည်
တစ်ခေါက်တော့ နှီးသည်ပါ ပါသည်။ ကွားလူးလူး နှုတ်ပြည့်နှယ်မှာ
ရှုံးလူးလူးသော ကန်တလာဆေးရုံးမှာ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်
ဆရာဝန်အလုပ် ဝင်လုပ်ကြသည်။

ရိုမှန်က်သလစ် ဆေးရုံလေးပြစ်ပြီး ဂျာမန်ဆရာဝန် ဆေးရုံအပ်
မယ်သီလရှင်ကြီးက အပ်ချုပ်လေသည်။ အဲသည်မှာ ကျွန်တော် အရှက်

တော်တော်ကွဲခဲ့ရလေသည်။ အကြောင်းကတော့ ရိုမှန်က်သလစ် မယ်သီလ
ရှင် ဂျာမန် ဆရာဝန်မှ မာရိုယာက ကျွန်တော်ကို ဗျွဲသာသာအကြောင်းတွေ
မေးသည်။ ထောရာဝါဒအကြောင်း မေးသည်။ ဝိပဿာအကြောင်း မေးသည်။
ပုံးအကြောင်း မေးသည်။ အနောရထာအကြောင်း မေးသည်။ ကျွန်စစ်သား
အကြောင်း မေးသည်။ ဗျွဲ၏ ဘဝဖြစ်စုံကို အသေးစိတ် မေးသည်။
ကျွန်တော်က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိလျှော့ဟုထင်နေခဲ့ရာ တကယ် စွဲစွဲ
ပါက်ပါက်မေးတော့ ဘာတစ်ခုမှ ရေရှေရေရှေမသိကြော်။ ကိုယ့်ဟာကိုယ်
သိလာရာ အတော်ရှုက်မီလေသည်။ တစ်နေ့ နေ့လယ် အလုပ်ပါး ချိန်တွင်
ဆေးရုံက ကနေဒါဆရာဝန် ဖရန်းက သူ ဇွဲမှာ ကနေဒါဆ ကဏ္ဍပြန်မှုမို့
လေယာဉ်လက်မှတ်ဝယ်ပို့ ကျွန်တော်တို့ ဆေးရုံလေးနှင့် တစ်နာရီခန့်
ကားမောင်းသွားရသာ အင်ပါဂါနီ မြှုံးကလေးသို့ သူတော်က်ဝယ်ရှုန်ကို
ကားလေးဖြင့် ကျွန်တော်တို့အနီးမောင်နဲ့ နှစ်ယောက်သား ထွက်ခဲ့ကြ
လေသည်။ လမ်းလေးက လှု တောင်ကြောလေးတွေက ကျွေးပတ်လိမ့်ဆင်း။
မြှုံးခိုင်းလေးတွေ ခို့စို့ တောင်လေးတွေက မြှုံးမြှုံးလေးတွေ ဇွဲးဇွဲးနီးနီး
လေအေးပြပြေလေး တာသုန်းသုန်း ပြာသောကောင်းကင်တံ့ခုလုံး လင်းလင်း
ထင်းထင်း။ လုလိုက် သာစို့ကိုတဲ့ တော်ရို့တော်လို့ ကလောလေား၊
မေမြို့လေား။ လွမ်းချင်သလိုလို့ ကားလေးပေါ် ငေးတွေ ဇွဲးနေစဉ်မှာ
ကားမောင်းနေတဲ့ ဖရန်းက ကျွန်တော်ကို ထောရာဝါဒနဲ့ မဟာယာန် ဘာတွေ
လွှာသလဲ၊ ဘာကြောင့်လဲ မေးပြန်သည်။ ကျွန်တော် မသို့။ မဖြေနိုင်း။ သည်တော့
သူက သူဖော်ဖွဲ့သော စာအုပ်ထဲကဟာတွေ ပြန်ပြောပြသည်။

နှစ်ယောက်စလုံးက ခရစ်ယာန် ရှိမန်ကက်သလစ်တွေ ဖြစ်ကြသော်လည်း
သူတို့က ဗုဒ္ဓဘာသာကို စိတ်ဝင်စားကြသည်။ အသေအချာ ဂယ်နက် လေ့လာ
ထားကြသည်။ ကျွန်တော်က မြန်မာပြည်မှ လာသည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်
ဖြစ်သည်။ ဘာကိုယ့် အသေအချာ တိတိကျကျ ရေရှေရာရာ မသို့ မဖြစ်နိုင်။
အရှက်တော်ကွဲခဲ့ရသည်။ ချမ်းမြှေဆရာတော်ကို ကျွန်တော်တို့ လမ်းမှ
ဖြတ်၍ တောင်အာဖရိကနိုင်ငံသို့ အရောက်ပင်နိုင်ခဲ့ကြသည်။ လူဖြေတွေ၊
လူမည်းတွေ ပိတာမရှုက်ဘတ်ဖြူးရှိ တက္ကသိလ်တစ်စွဲင် ဆရာတော်အား
ပုံစံဖိတ်၍ တရားနာကြသည်။ သူတို့ သိလိုသော အချက်အလက်များကို
ဆရာတော်ထဲ လျှောက်ကြသည်။ ဆရာတော်ကြီးက သေသေချာချာ
ရှင်းရှင်းလင်းလင်း အေးဆေးစွာ ရှင်းပြဟောပြတော်မူလေရာ ကျွန်တော်
ရှင်ထဲ လိုက်လိုက်လုံလုံ ခံစားနေးတွေး ပိတ်တွေ တဖွားဖွား ခံစားရင်းက
တလိပ်လိပ် ရှုက်နေဖို့လေသည်။ တောင်အာဖရိကနိုင်ငံလို နေရမှာ နိုင်ငံ
အနဲ့တွင် ပိပသုနာ တရားစခန်းတွေ အများအပြားရှုပါသည်။ လူဖြေတွေ
လူမည်းတွေ အများအပြား ပိမာသုနာ တရားစခန်းဝင်နေကြသည်။ သူတို့က
အလကားမရှု တစ်ရက် ဒေါ်လာ သုံးလေးဆယ် ပေးကြရသည်။ ထို့ကြောင့်
ကျွန်တော်တို့ မြန်မာဆရာတ်နှင့်တွေ့စွဲတွင် မြို့လေးနှင့်
တိုက်လေးတစ်လုံးဝယ်၍ မြန်မာဘုန်းကြီးကျောင်း တစ်ကျောင်းပြစ်အောင်
ဆောက်ခဲ့ကြလေသည်။ ဒေါ်တာမြင့်သန်းကို ကပ္ပါယလ်နိုင်းသည်။
ဘုရားလှကြီးအဖြစ် ဒေါ်တာမောနိုင်းက လုပ်လေသည်။ သည်လိုနှင့်
တောင်အာဖရိကနိုင်ငံတွင် မြန်မာဘုန်းကြီးကျောင်းတစ်ကျောင်း ရှိခဲ့လေသည်။
သည်အချိန်မှာ ကျွန်တော်မေမေ ဆုံးသည်။ ကျွန်တော် တောင်အာဖရိက
နိုင်ငံမှ ဝါးနည်းကြကြွော်ပြန်လာသူသည်။ ကျွန်မှာရှိစဉ်က ဖေဖေဆုံးခဲ့သည်။
တောင်အာဖရိကနိုင်ငံရောက်နေစဉ် မေမေဆုံးခဲ့သည်။ ပြန်မသွားချင်တော့ပါ။

တောင်အဖရိကနိုင်ငံမှ ပြန်လာသောအား ကျွန်တော် အတော်ပင် စွမ်းနယ်
နှမ်းပေါ် နှံချည့်နေပါပြီ။ ဘာဆိုဘာအလုပ်မှုမလုပ်တော့သာ ထေရာဝါဘာ
ဗုဒ္ဓဘာသာဆိုတာ ဘာလဲ၊ ပိပသုနာဆိုတာ ဘာလဲ ဆိုတာတွေ သိချင်
လွန်းလို့ မန္တော်လေးကို တစ်ယောက်တည်း ပြန်ချလာခဲ့သည်။

အဲသလိုနှင့် စစ်ကိုင်းတော်ရှိုး ဝါးချက်ရွှေက ကျွန်ဆရာတော်ထဲ
ရောက်ခဲ့ရတော့သည်။ ဆရာတော်ကျောင်းမှာ ရဟန်းဝတ်သည်။ သုံးလာ
တိတိ ဆရာတော်ထဲမှာ ပိပသုနာတရားကို ကျွန်ကြော်အားထုတ်သည်။
ဆရာတော်နှင့် တရားစခန်းတွေ အဖြူးဖြူး အနယ်နယ်ကိုလိုက်ရသည်။
သည်တော့မှ ဗုဒ္ဓ၏တရားတော်ကို သေသေချာချာ နားလည်သာသောပါက်
လာခဲ့ရသည်။ ဆရာတော်၏ဝါးချက်ရေးရှုတွင် ၂ လ တိတိ ဝင်ကူလုပ်ပေး
ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော် ရန်ကုန်ပြန်မယ်အလုပ်မှာ ဝါးချက်ရေးရှုမှာ အလုပ်
လုပ်နေသော ဒေါက်တာ မောင်မောင်ကြီးက သူ အလုပ်က ထွက်ချင်ပြီ။
ဝါးချက်မှာ သူလည်း ပုံင်းလှသည်။ မန္တော်ရောက်ရင် သူတော်ကို အပြင်က
အထူးကုန်းခဲ့တစ်ခုခုမှာ အလုပ်စုစုမ်းပေးပို့ အကုအညီတောင်းပါသည်။
ကျွန်တော်တို့ လင်းမယားနှင့်ယောက်က ဒေါက်တာ မောင်မောင်ကြီးကို
ချုပ်စုစုလှသည်မို့ မန္တော်ရောက်တော့ လိုက်ပဲ မေးမြန်းစုစုမ်းပေးပါသည်။
မန္တော်ရေးမှာ မနေတာကြပြီ့မှာ မန္တော်၏အပြောင်းအလုပ်ကို အားမလည်
နိုင်သေး။ ဆေးခုံးတွေး ဆေးရုံးတွေ့အကြောင်း မသို့ သည်တော့ တစ်မြို့လုံး
ဆိုင်ကယ်လေးနှင့် လိုက်စုစုမ်းပေးပါသည်။ ဟိုးမြို့သစ်ဘက်ရှိ ဆေးရုံး
ရောက်သည်။ လမ်းကြောင်းသူ သူင်းရှိ ဆေးရုံးကို ရောက်သည်။ လမ်းကြောင်းနှင့်
ကိုယ်အလုပ်လုပ်မည်သက္ကသိုလ် ဒေါက်တာမောင်မောင်ကြီးအတွက် အထူးကု
ဆေးရုံးတွေ့ကို လိုက်စုစုမ်း ကုသိုလ်လုပ်သည်သာပါပဲ။ ကျော်စွာထက်က
ကျွန်တော် ဒုက္ခတွေ့ရောက်ပြီး အလုပ်လိုက်ရှာနေသည်။ သူတဲ့ ရောက်ချ

လာသည်ဟု ရွှေမန္တလေးဂျာနယ်တွင် အသားလွတ် ရေးခံရပြန်လေ၏။ သူထံ အကုအညီလာတောင်းသည်ဆိုပါ။ ပြီးရပြန်ပါသည်။ ကျွန်တော်လို လုပ်ချင်ရာ လုပ်၊ သွားချင်ရာ သွား၊ စားနေသူတစ်ယောက်ကို သူက သနားစရာလူတစ်ယောက်လို ထင်နေရှာသည်။ ကျွန်တော်က ဘာခုက္ခမှ ရောက်နေသူ မဟုတ်ပါ။

၃

ကိုယ်သီချင်တာတစ်ခုကို ငွေအကုန်ခံပြီး လိုက်လဲ လေ့ကျော်နေသူသာ ဖြစ်လေ၏။ ငွေကို လိုက်ရှာနေသူ မဟုတ်ပါ။ ဂျပန်မှာနေတာတောင် အလုပ် လုပ်ချင်မှ လုပ်ခဲ့သူဖြစ်လေသည်။ ကျွန်တော်က စာရေးဆရာတစ်ယောက်ဟု ခံယဉ်ထားသူလည်းဖြစ်သည်။

ဘာအလုပ်မှ မလုပ်ဘဲ စိတ်ပြုလက်ပောက်သော အနီးသည် မရောက်ဖူးသော ကျွန်တော်စာတိ တောင်ပေါ်ကို သွားကြသည်။ သည်လိုနှင့် တောင်ပေါ်မှ ပြန်ဆင်းမလာဖြစ်တော့။ သားငယ်နှင့် သမီးငယ်က ရန်ကုန်မှာ ကျွန်ရစ်ကြသည်။ မွေးကတည်းက အတွမနေခဲ့ဖူးသော သားသည် ဆယ်တန်းအောင်တော့ သူတို့တို့က တူကြသိုလ် အတော်း ၃ တန်း ထပ်နေ သည်နှင့်၊ ချက်ချင်းတက်လို့မရသေးသည်နှင့် သူက ဂျပန်သွား တူကြသိုလ် တက်ချင်သည်ပြောသောအခါ လွှတ်လိုက်ရလေသည်။

သူက ကံကောင်းသည်။ တူကြသိုလ်ဝင်ခွင့် ရသည့်အပြင် စကောလားရှုပါရလေတော့ သူအတွက် ပိုက်ဆုံး မကုန်ရတော့ပါ။ တိုကျိုးရှုန်းကရေး တူကြသိုလ်တွင် ကျွန်ပူဗ္ဗာ ဆော့ဝဲလ် အင်ဂျင်နီယာ မေရာ တက်ခွင့်ရပါသည်။ သည်လိုနှင့် သူခုမှာ မိဘနှင့် ခြောက်နှစ်ခွဲပြန်သည်။ သားက ဂျပန်နိုင်မှာ၊ သမီးက ရန်ကုန်မှာ၊ ကျွန်တော်တို့က တောင်ပေါ်ပြီး

လေးမှာ။ မိသားစု တရာတော်း စုံပိုက အတော်ကို ခက်ခဲလျသည်။ ကျွန်တော်က တောင်ပေါ်မှာပဲ ပျော်နေတော့သည်။ သမီးငယ်က ဆယ်တန်းကို ၅ ဘာသာ ရှုက်ထူးပြုခေါ်တော် ကျွန်တော်တို့က တောင်ပေါ်မှာ။ သူကို ယူကောက ကျွန်ပူဗ္ဗာတူကြသိုလ်ပိုမို ရန်ကုန်ဆင်းလာ၊ ကျောင်းပွေ့စွေ စုံစုံ။ ကောမ်းမှာ စာမေးပွဲဝင်ကြေးပေါ် သွေးသွေးခြင်းပြီးခါမှ သမီးငယ်က သူအမည်ရှုတွင် ဒေါက်တာ တပ်လိုသောကြာ့င့် ဆေးတူကြသိုလ်ပဲ တက်မည် ဆိုလိုက်တာနှင့် ယူကေ သွားနှင့်၊ လုပ်ထားတာကို သည်တိုင်း ထားလိုက်ရလေသည်။ အခုတော့ ပထမအမ်ဘီတန်းကို ဆေး (၁) မှာ တက်နေပြီ။ သူကိုကိုက သည်နှစ် ကျောင်းပြီးပြီ။ ဘွဲ့ရပြီ။ တစ်ခါတည်းပဲ သူ အလုပ် စာမေးပွဲတွေ့ဝင်ဖြတ်တာ ကျောင်းမပြီးကပင် ခန့်ထားလိုက်တာခံရသည်။ သူဘွဲ့နှင့်ကိုက်သော၊ သူဝါသနာပါသော အလုပ်ပြစ်သဖြင့် အတော် အဆင်ချော့လှသည်။ သား ငယ်က သူကျောင်းက သူငယ်ချင်း ဂျပန်မလေးကို ခေါ်လာမည်။ ဖေဖေတို့ ကြည့်စိစ်ထားပါဆိုလိုက်တော့ ရန်ကုန်အိမ်မှာ တည်းလိုရရှိ၊ လုပ်မှု ပြီးကြပ်ရေးထိ သွားခွင့်တောင်းရာသည်။ သားငယ် ဂျပန်က ကျောင်းပိတ် မည်ရက်၊ သို့ကောင်မလေးက ပြုစတေးလျှော့ ကျောင်းဆရာမ သွားလုပ် နေရာ ပြုစတေးလျှော့ ပြန်လာ၊ ဂျပန်မှာစုံကြ။ သားငယ်နှင့် သူက ဂျပန်မှ ထွက်မည့်ရက်၊ သမီးငယ်က ရန်ကုန်မှာ သူစာမေးပွဲရက်နှင့် မကိုက်မည့် ရက်ကို ချိန်း သူတို့မောင်နှမနှင့် ဂျပန်မလေးတို့ သုံးယောက်သား ရန်ကုန်မှ လေယာဉ်ဖြင့် မွန်လေးသို့ စီလာကြ။ ကျွန်တော်တို့ အဖေ အဖေ နှစ်ယောက်က တောင်ပေါ်မှ ကြိုးခင်းလာပြီး မွန်လေးမှာ စောင့်နှိုးရက်တွက်။ သူတို့ တည်းမည့် ပော်တယ်၊ လေယာဉ်လောက်မှတ်၊ ခေါ်လာ စတော့ကြိုးတွက် စီစဉ်။ သည်လို တစ်နှစ်ခွဲလောက်က ကြိုးစိစ်ထားသော ရက်ကို ယခု တော့ဖြင့် ရောက်ခဲ့လေပြီ။

၄

တောင်ပါဌြီလေးမှ ထွက်မလာခင်တွင် ကားလေးကို ဘရိတ် အောက်ပိုင်း စစ်ရ ပလပ်ဆေးရ၊ အင်ဂျင်နိုင်လဲရ လုပ်ရသည်။ လမ်းမှာ ဝယ်ရသော ဓာတ်ဆီက ရွေးလည်း များ၊ ဂါလဲလည်း နိုးတာမို့ ဟိုဘက်နိုင်ငံသွားပြီး ဓာတ်ဆီထောင်းရသည်။ ကားထဲမှာ ၇ ဂါလဲ အပြည့်ထည်း ၆ ဂါလဲပုံး ၄ ပုံးကို သပ်သပ်ထည်းခဲ့ရသည်။ ဆီကတော့ ပန့်ဆိုင်မှာ လိုသလိုရသည်။ ရွေးကလည်း သည်ဘက်ထက် ချို့လေ၏။ တောင်အထပ်ထပ်၊ တော အအပ်အပ်၊ ချောင်းအသွယ်သွယ် ကျွေး ပတ် ရှစ်သိုင်း ကျော်ဖြတ်လျက် ပိုးလေးဖွဲ့ဖြူးဖြူး သည်းသည်း ဆိုးဆိုး အကြား ကားလေးကို တစ်ဟန်ထိုး မောင်းချေလာရာ ရွှေမဏ္ဍာလေးသို့ ညာမေး ၅ နာရီမှာ ဆုံး၏။ ဆရာဝန် အသင်းတိုက်မှာ နားလေသည်။

ရွှေ့ခွက်နှံညွှန်ညွှန်တွေ့ တစ်ကားလုံး ပေတွေးနေတာမို့လို့ နောက်နေ့၊ မနက်ကျတော့ ၃၂ လမ်းက စီးပွားရေး ဝန်ကြီးဌာန ရေဆေးဆီလိုက်မှာ ကားကို ရေဆေး နှိုင်းရပြန်သည်။ သားတို့လာရင် တည်းမြှုံအတွက် စိန်စိန် ဟောတယ်မှာ အရင်ဆုံး ဘွဲ့တောင်လုပ်ရသည်။ အပြန်ကျတော့ ပုံးပုံး မသွားတတ်လို့ ထွန်းဦးဆိုင်ဝင်တော့ မနိနိနဲ့တွေ့လို့ တော်၏။ သူက နှုတ်လမ်းညွှန်သည်။ သူက ပြု့သာ မြင်းပြုလမ်းက သွားရှုံးပြုသည်။ ဆိုင်က မြော့စာအပ်တစ်အပ်းယ်အထွက် အသွားမှုပြန်ရောက်နေသော ကိုထွန်းဦးကို တွေ့လို့ နှုတ်ဆက်၏။ သူက ကျွန်းတော်အသံကို ကျေက်စီသည်။ တော ရောက် တောင်ရောက်စကားတွေ့ ဆီကြရယ်ကြပြီးတော့ သူက ကိုချစ်စရာ၏ ကိုစိတ်၊ အရပ်ပုံပြင် အတ်ပုံပြင်၊ လွှေ့တော်များနှင့် အောင်အောင်(ယဉ်မွန်)၏ အတာတေားနှင့် မဏ္ဍာလေး သာကြုံစာအပ်တွေ့ လက်ဆောင်ပေးသည်။ ပျော်သွားပါသည်။ မဏ္ဍာလေးရောက်တိုင်း စာအုပ်လက်ဆောင်ကို ကိုထွန်းဦးက

၃

အပိုအဖစ်ရာ တောင်သယနွေ့ပျော်ဗျား ပုံးနှင့်သွား

ပေးလေ့ရှိသည်။ စာအုပ်တွေ့ တစ်ပွဲ၊ တစ်ပိုက်ရလို့မို့ အမြဲးစိတ်လေးဖြင့် ဆိုင်မှ ထွက်ခဲ့ကြပြီး နောက် လေယဉ်လက်မှတ်ဝယ်ပို့ရာ ၈၂ လမ်းက မြှင့်မာအဲဝေးကို ချို့တက်ကြသည်။ သည်မှတစ်ဆင့် ၈၃ လမ်းက အမျိုးလေး သို့ ဆက်ချို့တက်။ နောက်တစ်နေ့အတွက် ဘွဲ့တောင် လုပ်သည်။ အပြန် လမ်း ၃၁ × လမ်း ၈၀ ရောက်တော့ ဖုံးသီးတွေ့ တွေ့တာနဲ့ ကားရပ် ဆင်းဝယ်သည်။ ဖုံးသီးက အကြီးကြီးမှ ၅၀၀ သာ ပေးရသည်။ ပန်းသွေး နှစ်လုံး ထပ်ဝယ်ပြီး အထွက် လမ်းဟိုဘက်မှာ ကားနှင့် လည်ရောင်းသော ဒုံးရင်းသီးသည်ကိုတွေ့လိုက်ရလို့ လမ်းဟိုဘက် ကျွေးရပြန်သည်။ လက်စ သတ်တော့ ကျွန်းတော်တို့ တောင်ပေါ်မှာ လာလာရောင်းနေသော တောင်က ဒုံးရင်းသီးသည် ဖောက်သည်ကြပြစ်နေသော်လည်း တစ်လုံး ၃၀၀၀၊ နှစ်လုံး ဝယ်ရွေးကတော့ ကြိုးလျေားလေသည်။ သားတို့အမောက သားပေါ်၊ သမီးယော နှင့် သူတို့သွေးလျင်ချင်း ပျော်မလေးတို့ရောက်ရင် အဝကျေးချင်နေလေသည်။ ပြီးတာနဲ့ ဆရာဝန်အသင်းတိုက်မပြန်ခဲ့ ကျွန်းတော်ဆံစတွောက ညျင်းသိုးသိုး အပ်သိုက်သိုက်မို့ ၃၂ လမ်းက ကျော်ဝင်းနှင့် ညီများ ဆိုင် ဆပင် ဝင်ညျပ်ရလေသေးသည်။ သူတို့အမောကတော့ ၂ လမ်းက ကျော်က မိန့်းမ ဆံသ ဆိုင်မှာ ဆံစ နည်းနည်းတို့သွားလေသည်။ ဆံစ တိပြီးသောအခါ်မျှ နှစ်ယောက်သားမှာ နှလုင် သစ်ပျိုးပျော်ပါးနေကြလေသည်။

နောက်တစ်နေ့မနက်ကျတော့ ဘူတာကြီးရော့က မန်းမြှုံးတော် ပေါက်စီနှင့် လက်ဖက်ရည်သောက်၊ စိန်စိန်ဟောတယ်မှာ အခန်း သေချာ အောင် ဝင်ပြောပြီး နောက် လေသီပေါ်ပေါ်ဆီလေး လေသီပေါ်ပေါ်ကြသည်။ ရန်ကုန် မဏ္ဍာလေး နှစ်လမ်းသွားလမ်းမကြီးက ကျယ်လှ ပြန်ပြုးလျသည်။ ပလို မြှုံးထဲဝင် တံတားဦးဘက်လမ်းကိုချိုးတော့ လေယဉ်ကွင်းသွားလမ်းပေါ် ရောက်တော့သည်။ ကွင်းပြင်၌ လမ်းကျယ်ကျယ် တစ်လမ်းစီဖောက်ထားရာ

လေသန့်တွေ တစ်ဟန်ထိုးပင် ကားထဲတိုးသည်။ တမာနဲ့ ထနောင်းနဲ့နှင့် အတူ နဲ့ချို့နဲ့လေးတွေ လေထဲမှာ ဝဲနေလေသည်။ နှင့်ဟန် နှင့်ဆန်သော မွန်လေးလေဆိပ်ကြီးသည် ကွင်းပြင်အလယ်မှာ ထိုးထိုးကြီးလှုလေ၏။ နေရာင်ပြင်းပြင်းက ထိုး၏။ သစ်ရိပ်ပန်းရိပ် မရှိ။ ကားရပ်ကွင်းကား ပူလောင်သော နေခြည်အောက်မှာ တောက်လောင်လျက်ရှိသည်။

၅

တရှိန်းရှိန်းထသော လေပူတို့ မျက်နှာပြင်ကို ထိလေသည်။ လောင်ပုစပ်စပ် ရှိလျသည်။ ကားက နှစ်စီးသာရှိသည်။

ထိန်ထိန်တောက်သော နေရာင်အောက်မှာ ကျွန်တော်တို့၊ နှစ်ယောက်သား လေဆိပ်အဆောက်အအေးဆီသို့ ပြိုင်ပွဲဝင်သူတွေလို ပြီး ကြသည်။ လေဆိပ်အဝင်မှာ လူမရှိ ကားမရှိ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ပျော်စရာ တောင် ကောင်းနေလေသည်။ စိတ်ချုပ်းသာစရာတစ်ခုကတော့ လေဆိပ် အဝင်မှာ ရန်ကုန်မှာလို စာရွက်ဝယ်ဖြည့်ရတော်တွေ မရှိ။ အပေါက်ဝတ္ထ် လျှို့ရေး စစ်သားပေးသော စာရွက်ထဲ အမည်။ မှတ်ပုံတင်နံပါတ် ရေးထည့် လိုက်လွှင် ပြီးလေသည်။ လေဆိပ်အဆောက်အအေးထဲတွင် လူပိုင်မြိုင်။ ချောက်ချားဖွယ်တည်း။ ဦးဆုံး သတိရသည်မှာ သန့်စင်ခန်း သွားချင်စိတ် ပေါ်လာလို့ စာတော်တွေလိုက်ဖတ်ရှင်း ဆိုက်ဆိုက်ရောက်ရသည်။ ကြီးကျယ် သပ်ပြပုံစွာသော လေဆိပ်ကြီးထဲက သန့်စင်ခန်းက မသန့်စင်ဘူး နဲ့ဟောင် ပျို့တက်စေလေ၏။ ဒီပတ်ချားအပေါ်ထပ်ကို တက်သည်။ စားသောက်ဆိုင် လေးမှာ ဝင်နားရင်း၊ ကားဖောက်ရင်း ကိုထွန်းလိုး ပေးလိုက်သော ကိုချုပ်စေရော၏ လူခွင့်တော်များစာအပ် ဖတ်သည်။ တစ်ချက် တစ်ချက် မှန်သားပြင်မှ အပြင်ကို ဧေးသည်။ မြက်ခင်း စိမ့်စိမ့်လေးတွေ တွေ့ရှိခဲ့သည်။

ပုဂ္ဂိုလ်တို့

နိမိနိမိနိတွေ့သည်။ အရိပ်တွေ ရှာ စိမ့်မြေအလှကိုတော့ အတန်ကြာမှ မြင်ရ လိမ့်မည်ထင်သည်။ အခုတော့ ဓမ္မာက်သယောင်း နေမင်း ထွန်းပုဂ္ဂိုလ်သော ကာလာဟု ခေါ်မည်ထင်သည်။ လင်းလင်းချင်းချင်းရှိတော့ပေါ့။ ကိုချုပ်စရာ၏ အပြော အသော အထွေးလေးတွေက နဲ့သေားနား လာထိုင်ပြောနေသလို အိမ်မြေထောင် အိမ်ရောက်နေသလို ခံးရလေသည်။ သားတို့အမေကတော့ အရပ်ပုံပြင် အတ်ပုံပြင်ကို ဖတ်နေသည်။

စားပုံထိုး နှဲနှဲကောင်လေးက သုံးရှေ့မှာ အဲမွန်လေး ဆိုက်မည်ဟု ပြောပြီးနောက် သုံးရှေ့မှာ လေယဉ်ဆိုက်လေသည်။ အောက်ထပ်က အရိကိုဘယ်ဆီ နှစ်ယောက်သား သွက်သွက်ဆင်းကြသည်။ မှန်ပြင်မှာ ရုပ်ငေးကြရသည်။ မှောင်ရိရိ မှန်သားပြင် အဝေးမှုန်ပြပြီး ပြီးချို့ချို့ပြသော သမီးပေါ်က ဆိုတ်တစ်လို့ လက်ကဆွဲလျက်ရ သူ့သေးမှာ နှီးနှီးလို ဝင်းသော ကောင်မလေးက ပြီးပြရင်း လျော်ကလာသည်။ ဆံစရုည်ရည် အပ်အပ် တိရှုပ်ပေါ် အကျိုးရှင်ဖွင့် ဘောင်းသီတိဝတ်လျက် ပြီးပြနေသူမှာ သားငယ် ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သား ရင်ထ အေးကြလေသည်။ မတွေ့တာကြာဖြစ်သော သားနှင့် သမီးအပြင် သား၏သွေးယျင်းရှုပ်နှင့် မလေးကိုလည်း မြင်တွေ့၊ နေနေဖြစ်သောကြောင့်တည်း။ မှန်သားပြင် ခြားလျက် ဟိုဘာက်သည်ဘက် စကားပြောကြသည်။ အသံကား မကြောင်းပါး ပါးစပ်အဖွင့်အပိတ်ကို ကြည့်ရသည်။ သားငယ်က ပစ္စည်း လည်းနေသော အရိင်းမှာ သွားရပ်နေသည်။ ကျွန်တော်က သမီးတို့ကို ဒီဂျိုစာယ်လေးဖြင့် စလိုက်သည်။

အပြင်ထွက်လာကြတော့ သားသွေးယျင်းက အိုဟိုင်းရှိုး ဂိုဏ်းမှတ်စုံ မကိုလာပါဟု နှဲတ်ဆက်သည်။ သူမအမည်က တကာဆဲယူကို ဖြစ်သည်။ မိသားစုံ တစ်စုံတော် ဦးဆုံးနှဲကြသော နေဖြစ်လေသည်။ ကျွန်တော်က

ပုဂ္ဂိုလ်တို့

နေလှန်းထားသော ကျက်ကျက်ဆုသော ကားကို လေဆိပ်ဝင့် မောင်းချ လာသည်။ အပေါက်မှာ တက္ကာစီဆရာတစ်ယောက်က ကျွန်တော်တို့မြတ်သားစုကို ဓမ္မပုံစိုက်ပေးသည်။ လလတွေက အေးနေသည်။ ကားကိုမောင်းထွက်လာပြီး လေဆိပ်မှတွက်လျှင် သမီးငယ်က ဖေဖေ၊ သမီးမောင်းမယ်ဆိတာနှင့် ကားကို ရပ်လိုက်သည်။ ကားပေါ်မှ ဆင်း၊ ထိုင်းကို ရှုံးနည်းနည်းတို့ရွှေ့ပေးသည်။ သမီးက တက်သည်။ ယဉ်ကိုက ဒီးးဟု ဟု အောင်လေသည်။ မီးငယ်မောင်းမှာ လားဟု အကိုလိုလိုပြောသည်။ ကျွန်တော်သည် သားငယ်က ဂျပန်မှာ ကားမောင်းသလားဆိုတော့ ယဉ်ကိုက ကျွန်မမောင်းရင် သူကတော့ ကျွန်မ နဲ့ဘေးမှာ ထိုင်ပါတယ်၊ always ဟု ဖြေတော့ ရမ်းကြရလေသည်။ သမီးငယ် ကားမောင်းတာကို သားငယ်က အံ့နေသည်။ လွှာနဲ့သော ခြောက်နှစ်က သမီးငယ်သည် လေးတန်းကျကျားသူလေးသာ ဖြောလေ၏။

6

ယူကိုက လမ်းဘေးမှာ မြေက်ခြောက်ဝါးနေသေး နွားတွေကိုမြင်တော့ နွားနွားဟု အောင်နေသည်။ သူမက လျည်းကိုလည်း အထူးအဆန်းလုပ် အောင်ပြနေသည်။ မဋ္ဌာလေးကို ဘယ်လိုပြင်သလဲမေးတော့ သိပ်လှတယ်၊ ဂျပန်မှာ သည်လို ခြောက်သွေးအလှကို မဖြင့်ရဘူးဟု ပြောလေသည်။

၁၂ အပိုဒေသပို့ဆောင်ရွက်မည့် မင်းနှင့်သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံ၏
ပေးကျော်လိုက်သည်။ သူတို့အမေက နောက်မှာ သူသားကို စကားဇူး
ခြောနေသည်။

ကျွန်တော်က သုတိအမေကို ယူကို နားလည်အောင် အကိုလိပ်လို
ပြောလေဟု လူညွှန်ပြောလိုက်တော့မှ သုတိအမေက ပြောင်းပြောလေသည်။
ကားက ပလိပ်လမ်းဆုံးရောက်တော့ သမီးကို ပုပ်စိုင်းလိုက်ဖြီး ကျွန်တော်
ပြန်မောင်းသည်။ ဟိုဘက်ကျေတော့ ကားတွေက ရှုပ်ခတ်လာတော့မည်။

သားတိုကို စိန်စိန်ဟောယ်မှာ ချထားပေးခဲ့ပြီ။ ကျွန်ုတ်တိုက
ဆရာဝန်အသင်းတိုက်က အိတ်တွေ သွားသည်၍ကြရသည်။ စိန်စိန်ပြန်လာ။
သားတို့၏။ ကျူးမှုနောက်ဘက်က ရွှေ့လာသောက်ဆိုင်ရောက်တော့
၃ နာရီ ထို့ပြီ။ ငါးယောက်သား စကားမပြောနိုင်၍၊ ဆာဆာနှင့် စားကြ
လေသည်။ လိုင်းလေးတွေ ပုတ်ခါပုတ်ခါ လူးနေသော ကျူးမှုပြင်က
ထနောင်းပင်ရှိပ်မှာ မျှက်ဗြာသုပ္ပါဒေးသည်။

ထမင်းစားပြီးကြသောအခါ တောင်သမန်သွားဖို့ ထွက်ကြသည်။
 ကားက ငါ လမ်း အတိုင်း တောင်ဘက်သို့ ဦးတည်နေရာ ၃၅ လမ်း
 ကျော်သောအခါ၌ လေကြီးမိုးကြီး ပြန်းဆို ဝေါဝန် သဲသံမဲ့ ရွာချေလေ
 တော်သည်။ ရေလှုံးက ကြီးသည်။ လမ်းတစ်ခုလှုံး မောင်မိုက်မည်းမည်။
 ဖြစ်သွားသည်။ ရေတွေက ခဏချင်းမှာပင် လမ်းပေါ်မှာ ပြည့်သွားသည်။
 ဘတ်စိကားတွေ၊ လိုင်းကားတွေ၊ ဆိုင်ကယ်တွေက ရေထဲမှာ ထိုးမောင်းနေ
 ကြသည်။ မိုးရေတွေက လေကာမှန်ပေါ် ထွေးထွေးကျသည်။ ရေငွေ၊ တွေ
 မြိုင်းပိတ်လာသည်။ မမြိုင်ရတော့။ ဘေးမှန်ဖွင့်မောင်းပြန်တော့ မိုးကိုတွေက
 ဖွားဖွား ဖွားဖွား ဝင်သည်။ နောက်ဆုံး မောင်းမရတော့ဘူး လမ်းဘေး
 ပလက်ဖောင်းဘေး ကပ်ရိပ်ထားလိုက်ရတော်သည်။ မိုး... မိုး ရွာပါလေ မိုးဗိုး
 ရေတွေက လမ်းပေါ်မှာ ပြည့်လျှောက်လေသည်။ ဘတ်စိကားကြီးတွေလည်း

ထိုးရပ်လိုက်ကြသည်။ လမ်းပေါ်မှာ ကား အသွားအလာ နည်းသွားသည်။ လမ်းပေါ်က ပြည့်လျှော့လာသောရေတွေ ကားထဲဝင်ချလာမှာကို ထိုးလို့မို့ ထိုနေရာနဲ့ ကားကို အမြန်ထွက်ဖို့ စက်အနီး ရှုံးမှာ ဘတ်စိုက်ကားတစ်စီးက ပိတ်ရပ်လိုက်သည်။ ကျွန်းတော်က ကားပေါ်မှ လုမ်းအော်သည် စပါယ်ယာ လေးက ကြားသွားလို့ ကားအရာကို သွားပြောပေး၍ တော်သည်။ ယူကိုက ငော်ကြောင်ကြောင်ကြည့်နဲ့တော့ ကျွန်းတော်အသံကို ပြန်လျှော့ရလေသည်။

ထိုးသည်းသည်းထဲမှာပင် ကားကို ပြည်းပြည်း လေးမောင်းသည်။ တစ်မိုးလုံးမှာင်နေသည်။ သူတို့အမောက တောင်သမန်သွားမနေပါနဲ့တော့ ပြန်ကြပါနဲ့။ မိုးတွေ ဒီလောက်သည်းသည်းရွာနေတာဟု ဆိုတော့ ကျွန်းတော်က စာတိုက်ကျေးအရောက် ကားကို ဘုရားကြီး ငှု တာဘက် ကျေးချလိုက်သည်။ လမ်းက အတက်လို့ တော်တော့သည်။ ရေတွေက အောက်ဘက်စီးနေသည်။ လမ်းပေါ်မှာ ရေမရှိ။ ကား ရှင်းနေသည်။ မဟာမှန်နား ရောက်နေပြီး ဘုရားကြီးဝင်ကြရအောင်ဆိုလိုက်သည်။ သူတို့ အမောက စိုးချွဲနေကြတာ ဝင်မနေပါနဲ့တော့။ အပြောမဟုတ်ဘူး၊ မိုးအစ်လည်း စောင့်ရအောင်လို့ မွောင်မည်းနေရင် ဆက်မောင်းလို့မကောင်းဘူးဆိုမှ သားငယ်က ဝင်လိုက်ပါပေမဲ့ ဟု အတည်ပြုပေးလေသည်။ ကားက လိပ်ကန်လမ်းဘက် ကျေးလိုက်တော့ ကားရပ်သည်းနေရာမှာ ဘာကားမှ မရှိ။ ကားလည်းရပ်လိုက်ရော လူ ၂၀ လောက် ဂိုင်းအုံလိုက်ကြပြီး ဆူည့်ပွဲကြတော်ရှိနာဖြင့် ပိုက်ဆံတောင်းကြလေတော့သည်။ ဟင်း... အချေလေးကမှ ကြားလုံးထုတ်ထားတာ၊ ရွှေမန္တလေး မင်းနေပြည်းတော်လေ။

?

ကားပေါ်မှအဆင်း လူအုပ်က ထပ်ချုပ်မခွာလိုက်လာကြသည်။ တစ်ယောက်ကို

ပေးလိုက်တော့ နောက်ကလူတွေ ထိုးလိုက်လာကြသည်။ ယူကိုက လန့် နေသည်။ ကျွန်းတော်တို့တွေ ဘုရားထဲကို မိုးရေကြား ပြေးဝင်ကြသည်။ လူတွေက တရန်းဓန်း နောက်က ပြေးလိုက်လာကြသည်။ ဘုရားအင်ဝမှာ ရေတွေ ဗွက်တွေ ဖွံ့ဖြိုးတွေ ညာစိနေသည်။ မိုးလွှာတ်ရာ နေရာထွေမှာ သူတော်း စားတွေ တစ်နှင့်ကြီး ထိုင်သွားထိုင် ရပ်သွားရပ် ငါးသွားငါး ဆေးလိပ်ဖွားသွား။ 'ငါတော့ ကြားထားတာ တစ်ရက်မခဲ့လိုက်ပါလား' ဟု အောက်မှုမြဲလေသည်။

ဘုရားပရိရက်အတွင်း သမ်တလင်းပေါ်မှာလည်း ဗွဲတွေ ဖွံ့ဖြိုးတွေ နေရာအနဲ့ စိတ်ပျက်စရာ စိတ်မချမ်းသာစရာပါ။ မဟာမှန်ရပ်ရှုံးတော်ကို ရွှေချေလို့ မရရတော့။ မနေက်ကျွုံး တစ်ခါးပြန်လာရမည်။ လူလည်း တစ်ကိုယ်လုံး ထိုစိစိစီး။ ရေမွန်းထားသော ကြောက်စုတ်နယ်ရှိသည်။ ဘုရားအရှေ့ဘက် စောင်းတန်းရွေးဘက် လူညွှေ့လျှောက်ကြည့်ကြသည်။ ပို့ဆိုးတိုးလာသည်။ လိပ်ကန်နားမှာ ကလေးတွေ ရေထဲကျွဲ့ပစ်နေကြသည်။ မိုးရွာရင် မိုးရေ ချီးမယ်။ မေမဇာလာရင် ခုံနှစ်မယ်။ ဖေဖေလာရင် အုန်းသီးခွဲစားမယ် ဆိုနေကြသည်။ ပျော်နေကြသည်။ ကျွန်းတော်တော့ အရှုက်ကွဲပြီး ယူကိုရှေ့ကနေ သတ်သတ်သွားသွားလေးလွှောက်တော့ ယူကိုက သူတို့အမောက်လိုက် လက်ညွှေ့ ထိုးပြု၍ သဘောကျလျက် ရုံးမော်နေပါလေသည်။ ယူကို လက်ညွှေ့ ထိုးပြုသည်မှာ ကလေးတစ်ယောက်သည် သမ်တလင်းပေါ်က ရေခိုင် ပေါ်တွင် ဝမ်းလွှားမောက်လျှောက်ကာ စကိတ်စီးသလို့ လျှောတိုက်ထိုးချေနေပါ ဖြစ်လေသည်။

မိုးရေရိစိုးပြင်ပင် အားလုံး စိန်စိန်ဟောတယ်သို့ ပြန်ခဲ့ကလေသည်။ သာနေစာကိုတော့မှ စိန်စိန်ဟောတယ်၏ အနီးနားက စန္ဒာမေတွင် ဖက်ထုပ် ကြပ်၊ ဖက်ထုပ်ပေါင်း၊ ဘာတေား၊ ဝက်သားပေါင်းကြောနှင့် အချို့ရည်ကို ထမင်းလွတ် တွယ်လိုက်ကြသည်။

ဟောတယ်အခန်းပြန်ရောက်တော့ သားငယ်က ဖေဖနှင့် မေမေအတွက် သူမှုမျိုးထဲမှ စုထားသော ပိုက်ဆံဖြင့် နာရီတစ်လုံးနဲ့ ဂျပန်မှ ဝယ်လာလေသည်။ ယူကိုကလည်း သူတို့အမေအတွက် ဆလင်းဘက် တစ်လုံးနှင့် လက်ဆောင်များစွာ ဖလှယ်ပွဲလေး ကျင့်ပြောသည်။ သူတို့ အမေကလည်း ပိုဘက်နိုင်ငံက ဝယ်လာသည် လက်ဆောင်ပွဲည်းများကို ထုတ်လေ၏။ ကျွန်ုတ်ကတော့ သားငယ်ဝယ်လာပေးသော နာရီကို ချက်ချင်းပင် ထုတ်၍ ပတ်ဝန်ကြပါသည်။ နောက်ဆုံးပေါ်ကက်စီနိဒါနိုင်းပဲ။ ကလေးနည်းဆန်နေမလားပဲ။

မိန့်နိုင်ဟောတယ်က ဖွင့်တာ င့် လပဲရှိသေးတာမို့ သန္တရှင်းသပ်ရပ် လူပ ဝန်ဆောင်မှုက ကောင်းနေသည်။ ရျေးလည်း သင့်ပါ၏။ နိုင်ခြားသား အတွက် ဒေါ်လာ ၂၀၁၀၀ ကျေသန့်သည်။

မနက်စောင့်ကြပြီး ဟောတယ်ကကျွေးသော နံနက်စာကို မစားကြတော့တဲ့ မဟာမှနိဘုရားသို့သွားကြသည်။ မိသားစုအားလုံးအတွက် သားငယ်နှင့် ကျွန်ုတ်တို့ ရွှေဆိုင်းကပ်လုံးကြသည်။ ပန်းကပ်သည်။ ဇွဲလှူသည်။ ရနိုင်ကြေးရပ်ကြေးမှာ ချက်နိုက်ကြသည်။ ရေသွားယုံကြသည်။ ဓာတ်ပုံရိုက်ကြသည်။ ရေက်လေးတွေ လွှာတွေကြသည်။ သည်မနက်ကျတော့ လည်း ဘုရားပရိဝတ်အတွင်း မနေ့ညာနေကလို ဦးတွေ ဗွက်တွေ မတွေ ရတော့ သန့်နေပေသည်။

ဘုရားကြေးမှ အပြန် ၃၅ အေလမ်းက ယူနိုင် လက်ဖက်ရည် ဆိုင်တွင် နံနက်စာစားကြသည်။ ယူကိုက ပလာတာနှင့် လက်ဖက်ရည် တစ်ခွက် ၂၅၀ ကျပ် ကျေရာ ဂျပန်ယန်းဖြင့် တွက်ကြည့်ရာ ၂၅ ယန်းသာ ကျေသည်နဲ့ သူမ တအုံတဗျာဖြစ်နေသည်။ ဂျပန်မှာ ယန်း ၁၀၀ အောက် ဘာမှသုံးမရ။ မနက်စာအတွက် အနည်းလေး ယန်း ၅၀၀ လောက်

ကျိုနိုင်သည်။ မြန်မာအွေဖြင့်တွက်သော ၅၀၀၀ ကျပ် ကျိုနိုင်သည်။ ယူနိုင်သမာန်မှာ လူတွေ တိုးကြပ်နေလေ၏။ စားသောက်ပြီးကြသောအခါ မန္တလေးနှင့်တွင်းသို့ သွားကြမည်။ ကျေးအရောဘက် တံတားမှ ဝင်လေသော် ဂိတ်က စစ်သားလေးက နှင့်တွင်းထဲ ဝင်လို့မရဘူး၊ ပိတ်ထားတာ င့် လ ရှိပြုဟု ပြောသဖြင့် မြန်မာမင်း နောက်ဆုံးမင်းဆက်၏ ရွှေရောင်အလျှော့ညြုံးသော မြန်းစံကျော် ရွှေနှင့်တော်ကြီး၊ သီပေါ်မင်းနှင့် စုံရားလတ်တို့ ရေကစားကြသော ဘုတ်တလုပ်ရေကန်သာ စသည်တို့ကို ကြွေးဖို့ရာ တအားခဲ့ထားရာ သဲရေကျ ပြုခဲ့ရေလေသည်။

၁

ထို့ကြောင့် ဖွင့်ထားမည်ထင်ရေးတောင်သီ ချိုကြရ၏။ တောင်ပေါ်တက်ပတ်လမ်း မတ်မတ်ကြီး တက်ရသည်။ ဂိယာ မှနိုင်းရဲတော့ တောင်တစ်ဝက်ရောက်တော့ ကားက ဟိတ်က်ချင်လာသည်။ ဓာတ်လျေားခါး တောင်ထွက်တွေ ရောက်သောအခါမှ သက်ပြင်းချိုင်သည်။ တောင်ပေါ်မှာ သစ်ပင်တွေ စိမ့်းစိမ့်းစိမ့်းရောင်တွေ ပက်ဖြန်းထားလေသည်။ ကံများဆုံးချင်တော့ ဓာတ်လျေားရွှေ့မှုပင် ပတ်တက်ရသည်။ သမီးနှင့် ယူကိုတို့က လမ်းတစ်လျောက်က ရျေးဆိုင်လေးတွေမှာ ဟိုမေးဒါမေး ဟိုဆစ်ဆစ် လုပ်သည်။ တောင်ပေါ်ရောက်တော့ အမောပြုသွားပါသည်။ လေတွေ တဟူးဟူး တိုက်နေသည်။ တောင်ပေါ်ကနေ ဟိုးအဝေးက အရာဝတီမြှစ်ကို ပါလာသော မှန်ပြောင်းဖြင့် ကြည့်ကြသည်။ ရေတွေက ဖွေးနေသည်။ ဟိုမလွှာရာဘက်မှာလည်း ရေတွေ ဖွေးသည်။ ကျွေးအတွင်းက ရွှေနှင့်တော်ကို မြို့မြို့မြို့နှင့်သာ မြင်ရသည်။ သစ်ပင်စိမ့်းစိမ့်းတွေက လွှမ်းအုပ်နေသည်။ ဓာတ်ပုံး

ရိုက်ကြရာ လေတအားတိုက်နေ၍ ကင်မရာကို မနည်းပြီးအောင် ထိန်းကြရသည်။

အဆင်တွင် သမီးကယ်သည်က သူကို ငယ်ငယ်က ဝယ်မလေးလိုက် ရသော သစ်သားပါရိုလေးကို ရျေးဆောင်၍ယံ့ဖော်သည်။ တောင်ပေါ်မှအဆင်း ကျိုးအရှေ့ထိပ် သုဓမ္မာရော်ဘေး ကားရပ်သည်။ ကျိုးနဲ့သေးမှာ စာတ်ပုံ ရိုက်ကြသည်။ ကျိုးရေပြင်သည် စိမ်းညီးကြည့်မြှုနေသည်။ ပြောပြင်သော် ဖြတ်တိုက်လာသော လေက အေးနေသည်။ ပြောနေသည်။ နောက်သည်။ ကျွန်ုင်တော်တွေမှ သည်နေရာလေးကို မရောက်တာ ဆယ်စုစုပ် ကျော်ခဲ့ လေပြီ။ မန္တေလေးကား လွမ်းစရာအတိပြု၍နေသော နေရပါတကား။

ကားကို ကျိုးမြှုံးမြှုံးဘက်ထိပ်မှ အနောက်သို့ မောင်းချုလာသည်။ တိယာချုက်စက်ရုံအနီးဗောက်မှ ဘယ်ဘက်ကျော်ချုလိုက်သည်။ ကျိုး နောက်ဘက်က ယိုးဒယားစားသောက်ဆိုင် ဝင်သည်။ တောင်တက်လာရ သည်မို့ အားလုံး မောပြီး ဆာနေကြသည်။ ယိုးဒယားဟင်းတွေက စားလို့ အတော်ဖြိန်သည်။ စကားမပြောအားကြ။

ထမင်းစားသောက်ပြီးကြသောအခါ တောင်ဖြူသို့ထွက်ခဲ့ကြသည်။ တောင်သမန်ကို ချိုးရမည့်လမ်း မမှတ်မိတော့လို့ ကားရပ်ပြီး ကွမ်းယာဆိုင် တစ်ခုကို မော်သည်။ လမ်းကြားလေးတွေမှထွက်သော် တောင်သမန် တာရိုးသို့ ရောက်တော့သည်။ တံတားအနီးမှာ ကားတွေ၊ ဆိုင်ကယ်တွေ၊ လူတွေ ရွှေပုံစည်းနေကြသည်။ ကားကို တောင်လေးလုံးကျောင်းဆီ ဆက် မောင်းသည်။ ရေတွေက အတော်ကို ပြည့်လျှော့နေသည်။ လိုင်းပုံတွေက ကြားနေရသည်။ လေက ရေစော်နဲ့နေသည်။ ကျောင်းလေးထဲ ကားဝင် လိုက်တော့ ထိုင်ခဲ့ရည်ပေါ်တွင် လဲလျောင်းနေသော ဆရာတော် ဦးပညာကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ကားပေါ်ကဆင်းတော့ ဆရာတော်က ရှုတ်ခြည်း မှတ်မိဟန် မတဲ့ မျက်လုံးနှစ်ဖက် မူးစုံကြည့်မှ ကျွန်ုင်တော်ကို အမှတ်ရှာသွားသည်။ အော်... ကိုပြုပဲ ဟု မိန့်လေသည်။ ကျွန်ုင်တော်က သား၊ သမီး၊ ယူကိုနှင့် အနီးတို့ကို မိတ်ဆက်ပေးသည်။ ကျွန်ုင်တော်တို့တွေ ဆရာတော်ကို ဝပ်ချ ရှိနိုင်ပြီး ဝဲ့လီးထဲ့ထောင် လျှော့ကြသည်။

ဆရာတော်က လွမ်းခွဲတွေ့ခြင်းပြုံး အတိတ်ကအကြောင်းတွေ၊ ကိုနီမောင်အကြောင်းတွေ ပြောသည်။ အသက စွမ်းဆွေးနေသည်။ ယူကိုကို ဒီဆရာတော်က စာရေးဆရာဟု ပြောပြရာ သူက ဝမ်းသာအားရ ခေါင်း ညီတ်ပြီး ကျွန်ုင်တော်လို့ ဝဲ့လီးတွေရေးတာလားဟု ပြန်မေးလေသည်။ လာမည့် နိုင်ဘာ ၂၂ ရက်နောက် လာဖြစ်အောင်လာရှိ ပြောသည်။ လူထုအမှာ အသက် ၂၀ ပြည့် ဇွဲ့နောလေးထဲ ထပ်ဆိုတော့ တပည့်တော် သိပ်လာချင် ပါတယ် ဘုရားဟု လျောာက်လိုက်ပြီး တွေ့နေမိပါသည်။ မရောက်တာ အနှစ် ၂၀ ရှိပြုဖြစ်လေသည်။ ဆရာတော်နှင့် စကားပြောမဝယေးခံမှာပ် ကျွန်ုင်တော် တို့တွေ ဦးပိန်တဲ့တားဆီး လမ်းလျောာက်ခဲ့ကြသည်။ လမ်းဘေး တာရိုး တစ်လျောာက် အကြောင်းဆိုင်တွေက တကြော်ကြော် အော်ခေါ်ကြသည်။ ပုဂ္ဂိုလ်ကြော်နဲ့လေးတွေ သင်းနှီးနေသည်။ 'စားကြမလား' ဟု ကျွန်ုင်တော်က လှည့်မေးတော့ 'မဖြစ်ဘူး ဝမ်းလျောာလိမ့်မယ်' ဟု သူတို့အမောက တား လေသည်။ တံတားထိပ်မှာ လူတွေ တို့ပိတ်နေသည်။ ရျေးသည်တွေက ယူကို ကို အံရောင်းကြသည်။ တံတားပေါ်မှာ လေက တြားဖြူးတိုက်သည်။ လေရှုးတာသုန်းသုန်းဖြစ်သည်။ တို့ရစ်တွေ အတော်များသည်။

ခံလိုက် လုပ်နေသော ကောင်မလေးကို ယူကိုက သူက ကိုရှိယားမ ဟု ပြောပြနေသည်။ သားငယ်နှင့် သူတို့နှစ်ယောက် လေတအားတိုက်နေလို တဲ့တားပေါ် ရဲရမလျော်ကို တွေ့ကြ။ သမီးငယ်က လက်ထဲက ဒီဂျုတ်တယ် လေးဖြင့် သူအမေ့၊ သူအစ်ကိုနှင့် ယူကိုတို့ကို ပုံစံအမျိုးမျိုး ရိုက်နေသည်။ ကျွန်ုတော်လက်ထဲက ကင်မရာဖြင့် ဟိုးအဝေးက ရေရှိလိုင်း မှန်ပြပြန် နှစ်ဦးကို စက်စိုင်းကို ချိန်ကြည့်နေသည်။ တဲ့တားပေါ်မှာ ကျောင်းစိမ့်းဝတ် ကောင်မ လေးတွေ ဟိုဘက်ရွာသီး ပြန်ကြသည်ထင်၏။ ဆူညံစွာ၊ ပျော်ပါးစွာ၊ လွှာတ်လပ်စွာ၊ စကားတပြာပြောဖြင့် သွားနေကြသည်။ ထိုင်ခုရည်တွင် ကျွန်ုတော် ထိုင်၍ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြောမြင့်ခဲ့ပြီဖြစ်သော တဲ့တားတိုင်လုံး အိုကြီးများကို တာဗွမ်းဖွဲ့မှု လွှာတ်ရိုက်နေသော ရေရှိလိုင်းတွေကြားမှာ ငေးကြည့်နေမိသည်။ ရေက စိမ့်းညီးနေ၏။ ကောင်းကင်ပြင်တစ်ခုလုံး တိမ်ကင်းစင်နေသည်။ ရေပြင်ကျယ်ကျယ်ထဲတွင် သစ်ပင်ကြီးများ ပင်လုံး မြှုပ်နေသည်။ တံငါးလွှေလေးတွေ ဟိုးအဝေးမှာ လိုင်းစီးနေသည်။ လိုင်းတွေက လေနှင့်အတူ ရိုင်းရိုင်းကြမ်းကြမ်း ခုန်ပေါက်လုံးလွှုနှင့်နေကြသည်။ တဲ့တားပေါ် ပြေးသွားနေကြသော ကလေးတွေကြောင့် တဲ့တားက ရေရှိလိုင်းနှင့်အတူ ယိမ့်းထိုးနေသည်။ အခါ မြှုန်မှုသဏ္ဌာန် ၁၃၆၈ ဆုံးတော့ ဒီတော်တည်စဉ်က ပုံမှန်းနှစ်းတက်ချိန်မှာ ၁၂၀၈ ခု ဖြစ်ရာ နှစ်ပေါင်း၁၄၅၉ တော် ကြောမြင့်ခဲ့ပြီဖြစ်လေသည်။ အမရပူရ ရွှေမြို့တော်အနီးက ဖုန်းအိုးစွာမှ မူဆလင် အော်ဘရီ ကုလားက ပြေးး ဘိုင်ဆပ်သည် တောလိုက် ဖုန်းဖြစ်သည်။ ကုန်းဘောင်ခေါ်တိုးကပင် ကုလား သုပ္ပန်းများ နေထိုင်ရန် ရွာတည်ပေးခဲ့သော ဗုန်းအိုးစွာတွင် ဘိုင်ဆပ်က ချိုး၊ ခါး၊ ရေကြက်၊ ရေရာ၊ စာကလေးတို့ ဖော်းသံတ်ဖြတ် ရောင်းစားသည်။

သူက ချိုး၊ ခါး၊ ကြက်ရေး၊ ငှက်ရေးမြို့ သတ်ဖြတ် ရောင်းစားသည်။

ပုံတော်တိုက်

ကျေသာ ပုံမှန်းက သူကို အမရပူရ ရွှေမြို့တော်ဝန် ခန့်လေသည်။ ဘိုင် ဆိုသည်မှာ ကုလားလို ဆရာ၊ ပပ်ဆိုသည်မှာ အရှင်သခင် ဟု အမို့ယာယ် ရရာ သူကို ဘုရင်ကပင် ဆရာ အရှင်သခင် ဟု ခေါ်နေရအောင် အမည် ခေါ်စေလေသည်။ အမည်ရင်းမှာ မာမွတ် အီစွာတ် စသဖြင့် ဖြစ်မည်။

လူရည်လည် ဘိုင်ဆပ်က ပုံမှန်းကို ဖော်ပျော်ပါး၊ ခါး၊ ခါး၊ ဆိုတ်၊ ပိုပို စသော တိရှာ့ဗုံးတိုက်ပွဲများကို စိစော်ကြီးကြပ် ကျင်းပ ပေးရသည်။ ရှင်ဘုရင် ကြက်တိုက်နေစဉ် ဘိုင်ဆပ်က ထင်ရာထိုင်းသည်။ မြို့တော်ဘေးရေး မောင်ပိုင်း၊ တာဗါးနှင့်မျှော်၊ ရွှေဘေး၊ ရွှေခေါင်း၊ ငုံး၊ ထန်းခေါင်း၊ ငရှင်ကလေးတို့ကို ရာထုးပေး၍ လွှာထုံးအပေါ် အနိုင်ကျင့် ရမဲ့ကား ဖိုလ်ကျေ ဆုံးသည်။ ဘိုင်ဆပ်၏လက်ထောက် မြို့ဘာရေး မောင်ပိုင်က တောင်သမန် အင်းကို ဖြတ်ကွုံသော သစ်သားတဲ့တားကြီးကို ဆောက်လိုခဲ့ရာ၌ ငွေကြော်နိုင်ထုတ်ခြင်း၊ စေတနာအရင်း၊ ရှိုဟာမှုတွေချေား စစ်ကိုင်းနှင့် အင်းဝ အရှင်တို့ရှို နှစ်းတော်ဟောင်းများမှ သစ်များကို အခုခဲ့ ဖျက်ယူကာ တဲ့တား ဆောက်ခြင်းဖြစ်သည်။ တောင်သမန်တစ်ဖက်တွင် ကုလား၊ အများအပြား နေကြတ်ကြသည်။ အများအပြား နေကြတ်ကြသည်။ ဘိုင်ဆပ်တို့က ရွှေမြို့တော်တွင် အာဏာသိမ်းလို သောအခါ အလွယ်တကူ ထိုတဲ့တားမှ လာရောက် ကုည်နိုင်ရန်ဖြစ်သည် ဆို၏ဟု ညီးမြှုံး၏ ကုန်းဘောင်ရှုပုံတော်တွင် ဖတ်ခဲ့ဖွဲ့ရေးလေသည်။ အခုတော့ တဲ့တားကြီးက အနုပညာဆန်ဆန် တောင်သမန်အလုကို ဖော်ကြုံးပေးနေသည်။ အင်းအလယ်များ အကာအဝင်း၊ မရှိ၊ ရှိုးရှင်းရှင်း၊ ထိုးထိုး၊ ရေကျသွားလွှေ့၊ ကွင်းလယ်များ သူကတိုးထိုး၊ သူတိုးအမော လေတွေ တစုန်းနှင့်တို့က်နေလို့ ဟိုဘက်ထိုးထိုး မသွားရတော့။

လုံးလယ်က ရေပိုလေးမှာ ဝင်နားနေကြသည်။ လေက သန်း၊ အေးနေသည်။ သားငယ်နှင့် ယူကိုက ဟိုဘက်ထိုင်ခုရည်းသည်။

ပုံတော်တိုက်

ငုတ်ခဲ့သမားတစ်ယောက်က ကျွန်တော်အနီးရောက်လာပြီ။ ငုတ်ထိုးမလားဟု မေးလလရာ ကျွန်တော် ခေါင်းခါပြရိုက်တော့ သူက ဒါဆိ ဟိဂျပန် မလေးတော်ကို ငုတ်ထိုးဖို့ သွယ်ပေးစစ်ပါ နောင်ကြီးရာဟု ထင်ဆိုပြန်သည်။ သူတို့ ရေမကူးတတ်ကြဘူး၊ မီးမှာ မဟုတ်ပါဘူး ပြန်ပြောတော့ စိတ်ချုပ် ကျွန်တော် တာဝန်ယူ အာမခံပါတယ် လုပ်ပြန်ပါသည်။

80

ଗୁଣ୍ଡଟେର୍କ ଏଂସ୍‌ଖାଗ ହାବାନ୍ତି ତାବଂକ୍ୟାପ୍ରି: ଆମ ଅଟାଲ ମେ:ଟୋ
ଚାତି ରେଷକତ୍ତିଫେରାଙ୍ଗା:ୟାବା ଫଳଦ୍ୱାରା ତାବଂକ୍ୟାପିତାଯି, ପ୍ରେମୁଖାତ୍ମା
ଫ୍ରାମେ:ଛନ୍ତିପି ଶ୍ରୀ ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟତ୍ତପର୍ଯ୍ୟନ୍ତକଣ୍ଠରୀ ଓ ଶ୍ରୀ ଗୁଣ୍ଡଟେର୍କଜୀବାନ୍ତି ମହିଳା
ଶ୍ରୀ ପ୍ରେମୁଖଦ୍ୱାରା ପରିଚ୍ଛନ୍ନ ହେବାନ୍ତି ଏବଂ ଏକାନ୍ତିର୍ଦ୍ଦୟର୍ଥିତ
ଦୟାକାରୀଙ୍କାବାପିତାବନ୍ଦୀ ଗୁଣ୍ଡଟେର୍କ ରଧ୍ୟକ୍ଷାର୍ଥିତିପିତାବନ୍ଦୀ ॥

နှစ်လေးတွေက လု လူသည်။ ဟိုဝေးဝေးမှ တိုက်ခတ်လာသော
လေက ကားထဲမှာ ထိုးဝင်အေးလာနေသည်။ လမ်းကလည်း ပြေသည်။
ညီသည်။ လေတိုက်နေသော်လည်း မှတ်လေးလေမြောက်တွေဖြစ်လို့ ရေတ်
လာသည်။ လမ်းမှာတွေ၊ သော ပြည့်ကြီးမှန် ဖောင်တော်ရှုံးမှာ ကားကို
နေရိပ်တွင် ရပ်ထိုက်၏။ လူရိပ်မဖြင့်။ စားပွဲထိုးကောင်လေးတွေက ကြိုးသည်။
ဘာမှ မစားချင်ပါဘူးကျား၊ လေတိုက်ထဲတိုင်ပြီး အအေးသောက်မလားလို့
ဆိုတော့ သူက အခန်းထဲမှ အပြင်ရှိ စားပွဲဆီ ခေါ်သွားသည်။ အပြင်ဖောင်
ပေါ်မှာ လေတာသုန်တဖြုံးမြို့ ကောင်းလှသည်။

လမ်းတွေမြို့ မောင်းရတာ ပြီမြဲနေ၏။ ဆရာတော် ဦးသူတ္ထုမသာရ၏ ပရိတ်တရားတော် ရွတ်ဖတ်သံက ကားထဲမှာ ပြန့်လွှင့်နေသည်။ သားငယ်က ယူကို ကို ဘယ်လိုတရားဟောထားသည် မသီ။ ယဉ်ကျောင်းသမျှခွေဂါထာကို အလွတ်ရနေသည်။

မြို့အထွက် သံတံတားတစ်ခုရောက်သောအခါ သမီးကို မောင်းခိုင်းဖို့ကျော်တော် ကားကို ပုံပိုက်သည်။ အသွားအပြန် လမ်းကျယ်ကြီးခို့ သမီးငယ်ကို စိတ်ချေလက်ချေ အမောင်းခိုင်းရသည်။ သူကလည်း ကားမောင်းနေရလို ပျော်နေသည်။ လမ်းဘေးဝယာတစ်လျှောက် သစ်ပင်တွေ စိမ်းနေသည်။ ယဉ်ကလစ်ပင် ရှည်ရှည် အားဖားကြီးတွေ လေထဲမှာ တရာ့ရှု ယိုင်းက နေကြသည်။ ကုလိပ်ပင်ကြီးတွေက လမ်းဟိုဘက်သည်ာက် ရုထားသည်။ လမ်းက အေးနေသည်။ ကားက ကိုလို ၁၀၀ နား နှီးလာသောအခါ သမီးငယ်ကို ပြန်လျှော့ခိုင်းရသည်။ ဒိုက ထက် ပိုမာောင်းခိုင်းခဲ့။ ကားက ဝိတ်များနေသည်။

တစ်ခုရှုရိုကျော်ကျော်ကြာတော့ ဝမ်းတွင်းမြို့သို့ဝင်သည်။ သားငယ်က ဝမ်းသွားချင်လာသည်ဆိုလို ကားကို လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တရာ့ရှေ့မှာ ထိုးရုပ်လိုက်သည်။ ဆိုင်ထောင်တာနှင့် သားငယ်က အိမ်သာကို အရင်ပြီးသည်။

၁၁

ကျွန်းတော်က ကာဖိတစ်ခွက် မှုသောက်နေလိုက်သည်။ သမီးငယ်က ကားမောင်းရလို ပန်းနေပြီ။ နှုပ်မှာ ချွေးလေးတွေ ဖို့နေ၏။ ယဉ်ကို ကို ကာဖိလား၊ လက်ဖက်ရည်လားဆိုတော့ ကာဖိဟု ဖြေသည်။

သမီးငယ်က ဝမ်းတွင်းမှ ထွက်တော့ လမ်းပေါ်က မြင်းလှည်းကို ယူကိုက ဓာတ်ပုံရိုက်ချင်လို ကားကို ဖြေည်းကြော်မောင်းခိုင်းရသည်။ မိတ္တိလာမြို့အဝင် စပျစ်သီးဆိုင်ရေးတွင် ရပ်ခိုင်းလိုက်သည်။

သူတို့အမေက စပျစ်သီး ဆင်းဝယ်သည်။ မိတ္တိလာမြို့ထဲဝင်တော့ ကျွန်းတော် ပြောင်းမောင်းသည်။ ကားက မြို့လယ် နာရိစ်ကို ကျော်လာ သည်။ မိတ္တိလာကန်အနီးရောက်လာသောအခါ သားငယ်က ဝမ်းသွားချင်လာပြန့်လို ပြန့်လှည်း သူငယ်ချင်း ဒေါက်တာ စိန်လွင်နှင့် စန္ဒအောင်တို့ အိမ်ဝင်ရသည်။

စိန်လွင်က ကြိုသည်။ စန္ဒအောင်က လုန်ချေတွေ ကြည့်နေလို မအားရှာ။ စိန်လွင်တစ်ယောက်ခဲ့သည်း အညွှန်ထောက်ခဲ့သည်။ သားငယ်နှင့် ယူကိုတို့ သန့်စင်ခန်းဝင်ကြား ဆေးသောက်ကြ လုပ်သည်။ စိန်လွင်က အအေးတိုက်၊ ဂျပန်အကြောင်းတွေ ပြောကြသည်။ သူတို့အိမ်မှ ထွက်သည်။ အချိန်ထိ စန္ဒအောင်က မအားသေး။ သူကို ကျွန်းတော်တို့မိသားစု အထွက်မှာ နှုတ်ဆက်ခဲ့ကြသည်။ ၁၂ ခွဲကျော်ပြီ။

မိတ္တိလာမှုတွက်တော့ လမ်းက ကျော်းလာသည်။ အချိန်ရှာတွေမှာ ချိုင်လေး ကျင်းလေး နည်းနည်းရှိသည်။ ကားကို သွက်သွက်လေး မောင်းတာ တောင်မှ ကျောက်ပန်းတောင်းကို ဂျော်ရှု မှ ရောက်၏။ ၅၅ မိုင်လေး ရှိသည်။

ကားကို လမ်းဘေး ကြိုရာ ပီတိစန္ဒာ စားသောက်ဆိုင်မှာ နှေ့လယ်စာ ထမင်းစားကြိုသည်။ ပုံးပုံးတက်ဖို့ လမ်းမေး တည်းခိုဖို့ တည်းခိုခန်းမေးတော့ ဆိုင်ရှင်က သူတို့ တည်းခိုခန်း ပွဲ့ထားတွေအကြောင်း ပြောသည်။ သူကပဲ ဖုန်းကြိုဆက်ထားပါမည့်အကြောင်း ပြောသည်။ ပုံးပုံးမှု ကျောက်ပန်းတောင်းက ၁၅ မိုင်လောက် ဝေးသည်ဟု ဆို၏။ ဆိုင်မှ ထမင်းစားအပြီး ထွက်လာကြတော့ ၃း၁၅ ရှိနေပြီး လမ်းက တစ်ဖြောင့်တည်း။ လမ်းခွဲတစ်ခုကို ဖြတ်ခဲ့ကြသည်။ သည်လမ်းခွဲသည် ပိုးတစ်နှစ်က ကျွန်းတော်တို့လင်မယားနှစ်ယောက်တည်း ရန်ကုန်မှ အပြန် ညကြီးမောင်မည်းမှာ တက်ခဲ့ကြသော တောင်ကလပ်တက်လမ်း

ဖြစ်လေသည်။ တောင်က မတ်မတ်၊ လမ်းက အကျွေတွေ များများ။

မှာ်ငယ်ထဲမည်းထဲ လမ်းက ကျောက်ခဲ့မြန်လမ်းတောင်စောင်းမှာ ကားက စက်ရပ်သွားသည်။ ပြန်နှီးလို့ မရ။ လူလည်း မရှိ။ မီးလည်း မရှိ။ ကားလည်း မရှိ။ ပတ်ဝန်းကျင်တရာ့လုံး တောင်တော့ ဂိပ်သာရှိသည်။

နှိုးကောင်အောင်သံတွေသာ စီစိပ်နေတော့သည်။ ကားက တောင် အတက်ကြီးမှာ စက်ရပ်သွားသည်နှင့် လက်ကိုင်ဘိရိတ်ကို သွက်သွက်ခဲ့ပြီး ကားပေါ်မှ မြန်မြန်ဆင်းသည်။ ကျောက်ခဲ့တစ်လုံးကို လမ်းဘေးက သွက်သွက်ကောက်ပြီး နောက်ကားဘီးကို ရသည်။ လက်နှိပ်မာတ်မီးထဲတ် ကားစက်ဖိုးကို ပြေားဖွင့်ကြည့်သည်။ ဘာမှဖြစ်တာမတွေရ။ ဂတ်စက်ကိုများ ပေါက်တာလား တွေးပူ။ ချွေးတွေ တပြီးကြပြီးကျေသည်။ တောင်ထဲ တော့ထဲမှာ နှစ်ယောက်တည်း။ စက်ပြန်နှီးသည်။ မရ။ လမ်းဘေးကို လက်နှိပ်စာတ်မီးဖြင့် ထိုးကြည့်မှ ဟိုးဝေးဝေးမှန်ပြပြမှာ မယ်သံလရှုံးကျောင်း တစ်ခု မြင်ရသည်။ ဆရာလေးတစ်ပါးကို တွေ့ရသည်။ ကားပေါ်မှ ဆင်း ကျောင်းသီးသွားတော့ လမ်းတောင်ကြောမှ ကိုရင်နှစ်ပါးကို တွေ့ရသည်။ 'ဒကာကြီး ဘယ်သွားမလို့လဲ' မေးမှ 'ကျောင်းလိုက်ရှာတာပါဘုရား' ဖြေတော့ 'ကျောင်း နီနားမှာမရှိဘူး' ဖြေပါသည်။ ခေါင်းနာမြန်ကြီးသွားသည်။ 'ဘာဖြစ် လို့လဲ' ဟု မေးတော့မှ တောင်အတက်မှာ 'ကားက ရှတ်တရှုံး စက်ရပ်သွား လို့ပါ' ဖြေမှ ကိုရင်နှစ်ပါးက လိုက်ကြည့်ပေးမည်ဆိတုလုံး အားတက်သွားသည်။ ကားဆီရောက်တော့ သူတိုးအမောက ဓာတ်မီးကိုင် စောင့်နေသည်။ ကိုရင်က 'ဒကာကြီးတို့ တောင်ပေါ်တက်လို့မရဘူး။' လမ်းက တအားမတ်တာ၊ ကြမ်းတာ။ မန်က်လင်းလင်းချင်းမှု တက်' ဟု ပြောလေသည်။ 'တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးသွားလား' ဟုမေးသည်။ ဘုံမသီဘမသီဖြင့် မှာ်ငယ်ထဲမည်းထဲ ကားကို မောင်းချုလာခဲ့သည်။ လမ်းမှာမေးတော့လည်း ဖြေတဲ့သူတွေက

အော်အဖစ်ရာ တောင်သမုပ္ပန်ရွှေပူး ယင်းနှင့်သွား

လမ်းတလွှာတွေပြောသည်။ ကားကို နောက်ပြန်လို့ချု၍ ခေါင်းပြန်လည်သည်။ ကိုရင်နှစ်ပါးနှင့် သူတိုးအမောက ကားကို တွေ့န်းကြသည်။ တောင်ဆင်းမို့ အသာလေးတွေန်းလိုက်ရသည်။ ကားက အရှိန်ပြင့် ဆင်းချုသွားသည်။ စက် ပြန်နှီးသွားသည်။ စက်ရပ်သွားမည်နှင့်လို့ သူတိုးအမောကို ကားပေါ် မြန်မြန် အတက်နိုင်းပြီး ကိုရင်နှစ်ပါးကို နှုတ်ဆက်။ ကားစက်မရပ်အောင် လို့ဘ တင်းတင်းနှင်းပြီး တောင်အောက်သို့ ဆင်းချုလာခဲ့ရသည်။

၁၂

ကျောက်ပန်းတောင်းပြန်ရောက်တော့ ကြံ့ရာ တည်းဆိုခန်းတစ်ခုမှာ ဝင်အိပ် ရသည်။ မန်က်လင်းတော့ တည်းဆိုခန်းက ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို ဝပ်ရှောဆရာတယောက်ကို အခေါ်စိုင်းလိုက်ရသည်။ သူ အသွားမှာ ကားကို ရေဖြည့်၊ ဘက်ထဲရီ စစ်။ စက်စံးနှီးကြည့်တော့ တစ်ချက်ပဲ နှီးပါလေ၏။ ဝပ်ရှောဆရာအိမ် ကားမောင်းသွားတော့လည်း အိုကေပး။ ဆရာက စစ်ကြည့် တော့လည်း ဘာမဖြစ်ပါဘူး။ ကောင်းပါတယ်ဟု ဆိုလေသည်။

ထိုဓတ်ဦးပတ်လမ်းကို ကျော်ခဲ့ပြီ။ ပေါက်ကွင်းလမ်းဆုံးရောက်ဆတာ့ မြင်းခြားသဲ့လမ်းနှင့် ပုံးပုံးတောင်ကလုပ်ပေါ်တက်သည် လမ်းခွံကို စာဖြင့် လမ်းဆွဲနှုန်းမှုံးပြင် ပြထားသည်။ သည်တစ်ခါတော့ တောင်ပေါ်သို့တက်သည် လမ်းမှုန်ကို တွေ့ရပြီ။ ဟိုတစ်ခါကို တော့စောင့်နှစ်ပါးတောင် စောင့်မာတ်ကိုဖို့ တားသည်ဟု အောက်မေ့မိပါသည်။ ပြင်ဦးလွှာင်ကိုတက်ရသလို တောင်ပေါ်ပတ်လမ်း လေးကို ကျွေးပတ်တက်သွားလိုက်တာ လမ်းကလေးက လှပစိမ့်နှီးအေးမြန် လေ၏။ တောင်ကလုပ်က ပိတ်စန္ဒာ အင်းဟော်တယ်မှာ တည်းဆို ကားကို ပြောလေးထဲဝင်သည်။ ၃၄၄ မှာ ရောက်သည်။ အင်းက တောင်ပေါ်တက်မည်။

ခရီးအစမှာပင် ရှိသည်။ တိက်ပူဇေားတွေနှင့် လုပါသည်။ ရေပူ ရေအေး ရသည်။ နိုင်ငံခြားသား ၆ ၁၇၀၈ ခြားလာ မြန်မာ တယောက် ၂၀၀၀ ဆုံးတော့ မဆိုဘာ ဆိုပြီး တည်းကြသည်။ ခဏာရာပြီး တောင်ပေါ်တော်ကြသည်။ ကားကို ၂ မိုင်လောက်မောင်းတော့ တောင်ခြေကို ရောက်တော့သည်။ တောင်ခြေအပင်းက မတတဲ့တဲ့ ဖြစ်နေသည်။ ဂီယာကြီးပြင့် ဆင်းပါဟု ဆိုင်းဘုတ်ထဲထားသည်။ ကားက တောင်ခြေရင်းလည်း ရှုပ်လိုက်ရော မိန့်မ အယောက် ၂၀ လောက် ကားကို ဝိုင်းထားသည်။ ကားပေါ့မှ မဆင်းခင် ကပင် သုတို့ မျောက်စာတွေ၊ ဘုရားက်ပို့ပုံ ပန်းတွေဝယ်ဖို့ အပြိုင်ရောင်း ကြသည်။ ကားပေါ့မှာပင် ဆင်းလိုမဆုံးတဲ့ခါးဖွံ့ဖြိုက်တာနှင့် လူကို ဆိုင်းထား ကြသည်။ မျောက်စာရောင်းသော လွှဲယောက် ဆရာတို့ကို တောင်ပေါ်ထိ လိုက်ပို့ဆယ် ဆုံးတာနှင့် သုတေသန မျောက်စာ ဝယ်ဖို့ ယူထားလိုက်သည်။

အပိုဒ္ဓရာ တောင်သမန်ရွှေပူး(ပင်အနုစာ)ရွှေပူး

ပိတ်စန္ဒာ အင်း ပြန်ရောက်သောအခါ မောမောနှင့် ရေချိုးမည်
လုပ်ရာ ထုံးအရာ မီးမလာပါ။ ရေပူ မရပါ။ ပိုင်ရှင်နှင့်ပြောရပြန်တော့ မီးကို
ဖွင့်ပေးမည်ပြောသည်။ ရေပူက မရ။ နွေးတေးတေးလေး ရေ နည်းနည်း
လေးကို အီမြှင့်ချိုးလိုက်ရသည်။ ဉာဏ်ကို သူတို့ အင်းမှာပဲ ခေါက်ဆွဲကြော်
စားလိုက်ကြသည်။ ခေါက်ဆွဲကြော်ကတော့ မဆိုးဘူးပဲ။ ပုံပွားတောင်မှ
ပုဂ္ဂိုလ်သွားသော ဖူဖူပန်းဆက်လမ်းကို မေးရာ ဆိုင်က ကောင်လေးက
မသိ။ လမ်းအကြောင်းမေးတော့လည်း မသိ။ ဘာမှ သူမသိ။

မနက်စာစားပြီး ထွက်မည်လုပ်တော့ မနေ့က နိုင်ငံခြားသား
တစ်ယောက် ၆ ဒေါ်လာဟို ၁၀ ဒေါ်လာဟု ပြောင်းပြောသည်။ မနေ့က
၆ ဒေါ်လာဟု မပြောပါဟု ပိုင်ရှင်အဒေါ်ကြီးက ဆိုပြန်လေသည်။ ခက်လှ
ပါလား။ ရေပူ ရမည်ပြောပြီး မရ။ မီးမလား မနက်ကျေတော့ ၆ ဒေါ်လာကနေ
၁၀ ဒေါ်လာဖြစ်။ ကျောက်ပန်းတောင်းစားသောက်ဆိုင်က ၁၀ ဒေါ်လာ
တောင်းပါပြောလို့ ဖြစ်ပါသတဲ့။ ယူကိုပါလာလို့ မနက်စောစော အချင်း
မများ ချင်တာနှင့်ပဲ ၁၀ ဒေါ်လာ ပေးခဲ့ရပါသည်။ ဘယ်မြို့ရောက်ရောက်
ဒါမျိုးချည်းပဲဟု ကျွန်ုတ် မကျေမျိုး၊ တတ္တတ်တဗ္ဗ်ရွတ်ရင်း ကားကို
တောင်ပေါ်လမ်းအတိုင်း ပြည်းပြည်းလေး မောင်းချေလာရပါတော့သည်။
လမ်းတောင်ဆင်ခြေလျှောမှာ ပုံပွားတောင်ကြီးကို ထင်းထင်းမြင်ရသော
နေရာတွင်ကားရပ်ပြီး ပေတိပုဂ္ဂိုလ်ကြပြန်ပါသည်။

လမ်းလေးက တောင်ပေါ်လမ်းလေးမို့ ပြည်းပြည်းသာ မောင်း
သည်။ တစ်တောင်လုံး စိမ်းနေသည်။ လေက စိမ်း၏။ လမ်းဆုံးမှာ ကား
ရပ်ပြီး စကားဝါပန်းများ၊ ရွှေပန်းများ ဝယ်သည်။

ဘုရားပန်း ကပ်သည်။ လာလမ်းအတိုင်း ပြန်မောင်းသည်။
ခေါက်ကွင်းလမ်းဆုံးရောက်သည်။ ပုံပွားတောင်ပေါ်က မျောက်တွေသည်

အမိဘအဖွဲ့ရာ တောင်သုပ္ပန်လျှော့မျိုး ပိုင်းသုည်

လူတွေ၏ အမှာအကျင့်ကို လိုက်တူနေကြပုံပေါ်၏။ တောင်ခြုံမှာ ပန်သုည်
မျောက်စာသည်များသည် ဘုရားများကို ပိုင်းအဲ လူအော် ဆွဲလဲ ရောင်း
သက္ကသို့ တောင်ခြေနားက မျောက်တွေကလည်း ဘုရားများတွေ တက်လာ
လေလျှင် ပိုင်းဆွဲကြပုံရသည်။ သို့သော် မျောက်တွေမှာလည်း သူ အပိုင်း
နှင့်သူ သူ၏ခြင်းဆောင်နှင့်သူ ရှိလေ၏။ တောင်အော်ပိုင်းက မျောက်
များသည် တောင်အပေါ်သို့တက်၍ ဘုရားများထဲမှ အစာ လိုက်မတောင်း
ကြပေါ်။ တောင်အပေါ်ပိုင်းက မျောက်တွေကလည်း တောင်အောက်ဘက်
သူး အစာမတောင်းကြခဲ့။ သို့သော် တောင်အပေါ်ပိုင်းက မျောက်တွေက
ရျေးသည်တွေ ပိုင်းလဲ အံဆွဲကြသည်ကို မမြင်ကြသဖြင့် လူတွေလို့ အတူမြင်
အတတ်သင် ပိုင်းအုလုမနောက် ပေါ်တည်တည်သာ နေကြလေ၏။

ကားက တောင်ခြေရောက်လာသည်။ ကျောက်ပန်းတောင်းမှာ
မနားတော့။ အရိုန်ကို ဖြောင့်လိုက်သည်။ လမ်းက ဖြောင့်နေသည်။ ညောင်ဦး
ဆီသို့ တစ်ဟန်ထိုး ပြေးနေလေတော့သည်။ လမ်းကေး ပဲယာမှာတော့
ထန်းတော့တွေကို စိမ်းစိမ်းနိုင်းဆိုင်းနိုင်းနိုင်းနေသာ လယ်ကွင်းတွေကြားမှာ အပ်အပ်အပ်အပ်
တွေ့သည်။ ထန်းရည်ဆိုင်လေးတွေ ထန်းလျက်တဲ့လေးတွေ လှစ်ခဲ့ လှစ်ခဲ့
တွေ့သည်။ ပုဂ္ဂိုလ်သွားပါမြေနေသည်။ လမ်းက ပြုးသည်။ ချိုင်းကျင်းမှရှိ။
ညောင်ဦးနှင့် ကျောက်ပန်းတောင်းသည် ၃၂ ပိုင်းသာ ဝေးရာ နာရီဝိုက်သာ
မောင်းရလေသည်။ ညောင်ဦးအဝင်မှာ မှစ်ဦးကြီးကို တွေ့သည်။

၁၄

ရှေးဟောင်းမြန်မာတို့၏ မြို့တော်ကြီး အရိုမွှေ့နှုန်းပြည်ကြီးသို့ ရောက်
လေပြီး မြန်မာတို့၏ ထေရဝါဒ ဓဒ္ဒဘာသာ စတင်ထွန်းရာ ဘူးမိန့်က်သာန်
ပုဂ္ဂိုလ်။

ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏

အခါအဖစ်ရာ တောင်သမန်ရွှေပျိုး မင်းနှင့်သမ္မ
ကျောင်ရသည်။ သုက အခန်းတွေ လိုက်ပြသည်။ မဆီးပါ။ ရွှေပျိုးရသည်။
နိုင်ခြားသားကိုမှ ၆ အေားလုပ် ပဲးရသည်။ မြန်မာတွေကတော့ နှစ်ယောက်
ခန်းကို ၄၀၀၀ ကျေလေ၏။ အဆီးလည်း မဆီး၊ သန့်လည်း သန့်၊ တိုက်ပဲ
လေးတွေ ဆိုတော့ လူသား၊ ယုကာလစ်ပိုင်တွေ၊ ဂမုန်ပင်တွေ၊ မြက်ခင်ပြင်
လေးနှင့်မို့ တည်းမည် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။ နည်းနည်းလည်း ဂလာဒြ
ဆိုတော့ ထံပဲမရှာချင်တာလည်း ပါသည်။ အမည်လေးပဲ အနည်းငယ်ပြန်ပြော
ရမှာ ဘစ်ပျိုးကြီးလိုပဲဖြစ်နေသည်။ တည်းတဲ့နေရာက ကြည့်ကြည့်မြတ်
မင်းနှစ်သူ ရွာသွေလိုလို။

အခန်းထဲ ခဏာလေးမှာ ပြီးမှ ထွက်ခြားကြသည်။ ကားကို လာလဲ၏
အတိုင်း ပြန်မောင်းချုပ်သည်။ ဂျွိန်တော်တို့ တည်းခိုရာ နေရာသည်
ပုဂ္ဂိုလ်သစ်ဖြစ်ပြီး ပုဂ္ဂိုလ်မောင်းသီး တစ်ခို့ ပြန်သွားရလေ၏။ မြင်းကပါ
ရွှေအနီး ရောက်သောအခါ လမ်းဘေး ဘယ်ဘက်က တွေ့ရသေး ဘုရားသီး
ကားကို တွေ့လိုက်သည်။ ထနော်းရိပ်မှာ ကားရှုပ်လိုက်သည်။ နေကား
ပြင်းပြင်းပူဇော်ပြီး ကားပေါ်မှဆင်းဆင်းချင်း ဘရားအဝင်ဝဆီ သုတေသန်
နှင်းကြရသည်။ ထနော်းရွှေးလေးတစ်ပံ့ စုံလေသေးသည်။ ရွှေရားများမှာ
ခရစ် ၁၀၅၉ ခန်းတွင် သတ်ပြည့်ရှင် ဘုရင် မန္တဟာမင်း တည်ထားခဲ့သော
မန္တဟာဘုရားပင်တည်း။ အဝင်ဝကား၊ မန္တကြော်းတော်ဖော်သုတေသနလေးတွေက
ပုံပွားမှာလို တာအားကြုံး ဗြတ်ကြုံး မှတ် မနေ့ရအောင် အုပိုင်းမနေ့ အသာ
ထိုင်ရောင်းကြသည်မို့ စိတ်ချမှုးသာရသည်။ ထို့ကြောင့် မန္တကြော်းတော်ဖော်
တစ်ထပ် အားပေးရ၏။ မန္တဟာဘုရင်သည် အနော်ရထားမင်းကြီးထဲ
စစ်သုပေးအဖြစ် အကျဉ်းခံရစဉ်က တည်ထားကို ကွယ်ခဲ့သည်။ ဆင်းတု
ကော်ကြော်း၏ ဖွှေ့စီးပိတ်ကြော်းကျိုးနှင့်ကိုယ်ပုဂ္ဂိုလ်က တအုတေသားရင်း ဓမ္မတုပုံ
ရှိက်နေသည်။ သားငယ်က မန္တဟာဘုရင်အကြောင်း ပြန်ပြာပြနေ၏။

မန္တဟာမင်းကြီးသည် မနေ့မယ ကျောက်မျက်စွဲကို မြင်းကပါ သူငွေးထံ
ရောင်းရသော ငွေလှည်း မြောက်စီးတိုက်ဖြင့် သီရိဇာယျဘုံကုန်း၏ ဤရှား
ကြီးကို တည်ခဲ့သည်။ ကုလားကျောင်းခဲ့ ဖြစ်သည်။ ပစ္စယာများပေါ်၍
အောမပို့ယတရား ၃၇ ပါးကို ရည်၍ စေတိငါယ် ၃၇ ခု တည်ထားခဲ့
သည်ဟု ယူဆကြသည်။ ထိုင်တော်မှ ဘုရိပိအသုမြော ဆင်းတော်ကြီး
တစ်ဆုနှင့် အင့် ဆင်းတော်တွေ တစ်ဆုစီ၊ အေးတော်အော်တော်ချက်စီတွင်
ရှိသည်။

36

လျောင်းတော်မူ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ ပရီနိဗ္ဗာန် စံတော်မူဟန် ရှင်ပင်သာလျောင်း
တစ်ဆုကို အနောက်ဘက်တွင် တွေ့ရသည်။ ဂေါပကထဲမှ ဦးသန်းဆွေ
ရေးသာ သနိုင်းဝင် ပုဂ္ဂိုလ်ပုထိုးများ စာအပ်ကို ဤအောင်းပါးရေါရာတွင်
လိုအပ်သော အချက်အလက်များ ကူးချို့ ဝယ်လိုက်သည်။ မုတ္တာဘာရား
အတွင်းမှ ကြပ်သည်။ လိုက်မောစွာဖြင့် ကျွန်တော်တို့ မိသားတစ်စု ထွက်ခဲ့
ကြသည်။ ကားလေးကို လမ်းအတိုင်း ဆက်အမောင်း သမီးထံက ဖေဖေ
ဟိုမှာ သမီးတို့ သင်ရတဲ့ မြစ်စော်ဘာရားလေ၊ မြစ်စော်ကျောက်စာ သွားကြည့်
ရအောင်ဟု ရတ်ခြည်းပြောသဖြင့် ကားကို နောက်ပြန်ဆတ်၊ ညာဘက်က
မြေဖိန်လမ်းလေးကို ချိုးကျေးလိုက်သည်။ ဘုရားရှေ့မှာပင် ကားရပ်
လိုက်သည်။ ကျော်ကျော်လောင်နေသော မြေဖိန်ဖုန်ပေါ် ခြေဖဝါးအမြန်ချ
သည်။ သုတေသနပြီးတော်ကြရသည်။ ထနာောင်းဆုံးတွေ့ကို
ခုနှစ်ခုနှစ်စွာ ရှောင်ရတိုးပြန်သည်။ ထိုးလိုင်ရှင် ကျွန်စစ်သားမင်းကြီး
တည်ထားခဲ့သည်ဟု အယူရှု၏။ ပုံ၊ မွန်၊ မြန်မာ၊ ပါဉ္စ လေးသာသာဖြင့်
ရေးထိုးထားသော ကျောက်စာ အကောင်းပောတိကို ပုဂ္ဂိုလ်ပုထိုးဆို၍

କାଃପେରୋକମ୍ ଅଃ**ଗୁଣ୍ୟ**ତୋ ଯୁ ଶୋଦି**ଘୁଣ୍ୟଭୂ**ଗୁପକ
ଓତିନ ଦେହାନ୍ତମଳ ସଂଗେନ ଗୁପକ୍ଷଙ୍କରିଯୁଧାଃପଦ ପ୍ରତିଲେଣି । ତିଥୁଃ
ଗୁଣ୍ୟତୋର୍ଦ୍ଭୂ ଚ୍ୟନ୍ଦ୍ୟକାହିଁ ଆମ୍ଭଭୂ ଧୂତାତ୍ମଯୋଗ ଦିନକ୍ଷିପିଲ୍ଲୁ ରହିବା
ଧାନ୍ ରୂପିତୁ**ତ୍ରୈ**କ୍ରିଦିଅପ୍ରତ୍ୟେ ଗୁପକ୍ଷଙ୍କରିଯୁଧାଃପଦ । ଆହାନ୍ତିଃଧୂର୍ଲୀଭୂ
ତାତ୍ମଯୋଗକରିତାନ୍ୟଃ ତୋଃପି ପ୍ରିଃତିଲେଵନ୍ୟ । ଯୁଗୀ, ଗୀ ମଂଦ୍ୟାକୁତ୍ତାଃଲା:
ଆମ୍ଭତୋ**ପ୍ରିଃରି** କୋଣିଃଏଲେଣି ।

လမ်းသင့်သော ယဉ်ကျေးမှုပြတိက်ရောက်တော့ ထန္တာင်းပင်
ရိပ်တွင် ကားရပ်လိုက်သည်။ ဘုရားဖူးကားတွေ၊ တိုးရစ် ခုံးသွားလာရေး
ကားတွေ ရပ်ထားသည်။ ပြတိက်အထင်ဝါး ဆီတလိဂါရိတွေ ရွှေကြံစိုက်နှင့်
စကားပြောနေကြသည်။ နေက အပြင်းဆုံးကို ပုံတော်က်နေတော့၏။
သားငယ်တို့ကတော့ ထိုးလေးတစ်ချောင်း နှစ်ယောက်ဆောင်း ဆိုတော့
မဆုံးဘူး။ ကျော်တော်ကတော့ နေရှိနိုင်ထ အလျင်မြန်းရလေသည်။

८२

အမိအဖစ်ရှာ တောင်သမန္ဒရွေပြုး ပုဂ္ဂိုလ်များ

နိုင်ငံမြားသီးတွေအပြည့်၊ အေါ်လသို့စွာသူ့ပြုရဲ့ အားလုံးကိုပြု
ကြခဲ့ဘူး ဒါကာ အည်းအည်းရှိနိုင်စာများတော့ရှိ အတော်သောက်ရင်း၊ အဆိုး
တည်းရှုးနှင့်မေပ၏၊ မြေရုပ်စာ၊ ဖော်ကိုစိုက်ကြစုနာည်းနည်းပါမှာ
မေပိုလည်း သူနဲ့သွေး၍ တစ်ထိုးမြောက် ဖော်စရွာတယ်။ အတော်ထဲမှာ
အားပြုးကြတော့ ရိုက်ချုပ်ဖြစ်လာသူများလို့ အိုင်မှု ထွက်ခဲ့ကြသူည်း ဆိုင်ရှုး
မျက်နှာရုပ်းဆိုင်ကြုံလို့ အတိုင်း တွေ့ကိုချေလာတော့ အာနှစ်ဝလုံးများထဲ
ကြိုးကို ဇော်ကိုသွေး၍ ပေါ်လော့၊ သံပိုပ်အဲတော်ကြေားတွေ့ရှုံးနော်၊ မြှေးနှင့်
အေးသားလိုက်ရွေ့ခဲ့ဘူးကြိုးကဲ သွေးပို့ ကြည်လိုပြု၍ အာနကားအံ့အိုး
အလုပ်ဆုံးပြုခဲ့တော့ ပန်းတော့ ပွဲပွဲဝင် ကျောက်ဆုတ်လျက်ရှာရုံး၊ အစွမ်းနှင့်
စွဲရုပ်ရှုပ်ကြုံများ၊ ပန်းတော့ အင်္ဂါးတော့ ပန်းလျက်ရှာရုံးများ၊ ပြုခဲ့ခြေကြေား
ပါသွာ်ကို အဆင်တော်သူများပြု၍ မွှေ့မြှေ့မြှေ့ဖွေ့စွာတော်သူများနှင့်ဖော်
ခရာစံ ဘဝံ့၊ ဓရန်းတွေ့တွေ့၊ ဟည်အောက်ခြုံသွေး၍ အာနကာ်ဘဝံ့မျှကြော်ချုပ်ရှုံး
မတ်ရပ် ဆင်းတော်ကြိုးကဲ တစ်ဖက်တစ်ဖက်အောက်ဖြုံးကျောက်စံသူးများ၊ ကြော်ချုပ်
ဆောင်ရှုံး၊ ပုံခြံသာသူများကို စောင်ပြုပို့ခြေထိုင်ခဲ့သွားရှုံးအပ်ပါ့၊ ရုပ်ယော်
များကို ဖူးမြော်နိုင်သွေး၍ ပုံပြုသွားတော်ကြိုးရေးနှင့် ရှိရှိုးဆုံးအောင်းကြော်သွေး၍
အတော်ကြော်အောင်နော်းစာတ်ပုံရှိကြော်သွေး၍ အာနားတော်တွေ့၊ စားလွှားတွေ့၊ တွေ့၊ စားလွှား
တွေ့၊ အတွက် ဖွှဲ့ဖွှဲ့သွေး၍ အမှတ်တွေ့ရွှေ့ပြည့်အတွေ့ဝယ်ကြော်သွေး၍ မြှေးနှင့်
အနောက် ပြုလော်သွေး၍ ပြုကျော်ကြော်ပြုလော်ပြုပေါ်အောင်အောင် အောင်နပ်းပေါ်
အောင် ပြုကျော်တော်တို့တော်တွေ့ ပြုလော်ပြုလော်သွေး၍ အထောက်ပေါ်အောင်
အောင်နှင့် ဆည်းဆည်အလုပ်ကို အောင်းကြော် ပြုသွေး၍ ပြုကျော်အောင်
တည်းရှုံး၊ ပြုကျော်အောင်တွေ့၊ အောင်းကြော် ပြုသွေး၍ ပြုကျော်အောင်
တည်းရှုံး၊ ပြုကျော်အောင်တွေ့၊ အောင်းကြော် ပြုသွေး၍ ပြုကျော်အောင်

လက်ထက်တွင် ဗုံးကြီးမင်းမှနေသည်ကို အောင်နိုင်သော အထိမ်းအမှတ်ဟု ယူသည်။ စေတိတစ်ခုပုံးကို ရွှေသက္ကန်အပြည့်ကပ်ထားရာ သပ္ပါယ်လု၏။ နေခြည်မှာ ဝင်းပနေ၏။ ကားရပ်လိုက်သောအခါ စက်လျေသမားလေးတွေ ပိုင်းကပ်လာသည်။ ဟိုဘက်ကမ်း တန်းကြည်တောင်ဘက် ကူးကြမလားဟု ဆိုလေသည်။ နေကား လိုပြောသိုးတတ်လုံးကဲ့သို့ ဝင်းပလျက် ဝါသော နိုင်လိပ်ကင်းသော ကောင်းကင်ပြင်ကြီးပေါ်မှ တဖြည့်ဖြည်း ဆင်းဆင်း နေသည်။ ဗုံးဘုရားအောက်ကမ်းပေါ်တွင် စက်တပ်လျေများ ကုန်းကပ်ထား ကြသည်။ လူလှပပ သန့်သန့်ပြန့်ပြန့်။ ဟိုးအဝေးမှာ လျေလေးတစ်စီး လိုင်းပေါ် လျေားနေသည်။ ကျွန်းတော်တူး စတ်ပုံရိုက်ကြသည်။ စေတိတော်၏ အရှေ့မြောက်ထောင့်တွင် မှန်တိုင်း နတ်ကျွန်းကယ်တစ်ခုရှိသည်။ နေမင်းသည် ပုံစံသိုး နှင့်ရဲ့တိုင်းတိုက်ကြားမှ ငွေ့ဝင်ကာ တန်းကြည်တောင်ထဲ ဝင်ရောက် ပျောက်ကျယ်သွားတော့၏။ ထို့ညှ ညျာကိုတော့မှ ယုဇ္ဇာ စားသောက် ဆိုင်မှာ စားလိုက်ကြသည်။

ပုံကြိုးသစ်လေးက တိတ်ပြုမဲ့ အေးသက်နေပါသည်။ လမ်းပေါ်မှာ အမိုက် မရှိ။ အမိုက်ကင်းမှ မြတ်အဖြစ် သတ်မှတ်ထားကြောင်း သိရသဖြင့် သာဝေါရာသည်။ တစ်ပြည်လုံး ဖြုံးတိုင်း ရွာတိုင်း အိုက်ကင်းမှ မြတ်ဖြစ်နေလျှင် မည်မျှကောင်းလိုက်ပါမည်နည်း။ မြို့လေးသည် တောင်အာရာရိုက်နိုင်းက လျှို့တွေ့နေသော မြို့လေးတွေနှင့်ပင် ဆင်ဆင်တွေ့နေလေသည်။ လူပ သပ်ရပ်နေ၏။ တောင်ပေါ်မြို့လေးနှင့်လည်း တူချင်တွေ့နေလေသည်။ လမ်းမီး တွေ့လည်း ရှိသည်။ ဆူညံသံ မကြားရာ ထော်လာရှိသံ ကင်းသည်။ တစ်ခါ တစ်ခါ တဘူးဘူး ကျယ်ကျယ်လောင်သံ ကြားတတ်သည်ကတော့ တစ်စီးတလေ ဖြတ်မောင်းသွားတတ်သော တရာ့လုပ် ဆိုင်ကယ်သံတွေပင် ဖြစ်ပေသည်။ ညာအခါ လသာသာမှာ မော်တယ်ရှေ့က မြှက်ခင်းပြင်လေး

ပေါ်က ဒန်းလေးမှာ သားငယ်နှင့် ယူကိုတို့နှစ်ယောက် ဒန်းစီးရင်း စကား အေးအေးလူလူ တိုးတိုးညွင်းညွင်းပြောနေကြသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် စကားပြောလျှင် တိုးတိုးသာသာလေး ညွင်းညွင်းသာသာလေး ပြောကြသည်။ ယူကိုက သားငယ်မျက်နှာကို ၃၀။၃၀။တွေတွေလေး စိတ်ဝင်တစားလေး ဤည်နေတတ်တာတွေ ကျွန်းတော်မြင်ရတော့ စိတ်ထဲ ကြည်နဲ့ပါသည်။ ကျွန်းတော်ကား အသက်တွေ အတော်ကြီးလာမှန်း သားငယ်တို့ကိုမြင်မှ အသိရလေ၏။

မောက်တစ်နေ့၊ မနေက်ကျေတော့ အနီးနားက လူဘုံးခန်းဝါ စားသောက်ဆိုင် မှပဲ နံနက်စာ ဆီကျက် စားလိုက်ကြသည်။ အရင်ဆုံး နီးနီးနားက လောက်နှစ်ဘုရားသီး သွားကြသည်။ မြစ်ဆိပ်မှာဖြစ်သည်။ ထနောင်းပင် ရိုပ်မှာ ကားရှိပေါ်တော့ ကောင်းမလေးတော်ယောက်က မွေးသက် နတ်ပန်းထုပ် လေးတွေ လာရောင်းသည်။ ရေနွေးခုပ်သောက်လို့ရာသည် ပြောသည်။ အမည်လေး ကြိုက်တာနဲ့ အားပေးလိုက်သည်။ တစ်ထပ် ငါးရား မြစ်ပြင် ပေါ်မှ ပြုတိုက်လာသော လေက အေးမြှော်၏။ မြစ်ကမ်းနှုံးပေါ် တည်းဆောက်ထားသောကြောင့် တာရှိးအဖြစ် အုတ်သား အနိုင်အမာ တည်းထားသည်။ သို့ရိုပစ္စယာရွာအနီးတွင် ရှိသည်။ ခရစ် ၁၀၅၉ ခုနှစ်တွင် အနေ့ရထာမင်းကြီး တည်ထားရိုးကျယ်ခဲ့သော စေတိပြစ်၏။ အောက်ခဲ့ပစ္စယာ မျက်နှာလေးဘက်တွင် ပေါင်းကူးမှား ပေါ်သော နတ်လော်းများကို တပ်ဆင်ထားသည်။ ဂေါ်တမဘုရား၏ အဲတော် ဓာတ်တော်များ ဌာပနာကို ကျယ်ထားသည်ဟု ယုံကြည်ကြလေ၏။

မောမောနှင့် မြန်ရှက်စွာ စားသောက်ပြီးကြသောအခါ တွောင်းဘက်
ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော်ကင်မရာက ပုံ ၁၅၀ ကျော်ပဲ ရိုက်လို့ရလို့
နီးချင်ထဲ ကူးထည့်ဖို့ ကွန်ပျော်တာဆိုင် ရှာရသည်။

အပြန် ဂျာနယ်တွေ ဝင်ဝယ်သည်။ ပြီးတော့ ချွေစည်းခုံ့ရှား
ဝင်သည်။ ခရစ် ၁၀၈၄ - ၁၁၁၃ ခန့်အတွင်း အနောက်ထားမင်း
ခဲ့ရာ ကျွန်စစ်သားမင်းတက်မှ စေတိကို အပြီးသတ်နိုင်ခဲ့သည်။ ပစ္စယာ
သုံးဆင့်၊ ခေါင်းလောင်းပုံ၊ ခါးပတ်၊ ဘီလုံးပန်းခွဲ၊ ဟောင်းရှစ် အဆင့်ဆင့်၊
ကြာများက် ကြားပဲ၊ ထုပ်ကာ၊ ထောင့်စိုက်စေတိ၊ နှုတ်လော်း၊ စသဖြင့်
လုပ် သွားယ် အချို့ကျေလှသည်။ မွန်ဘာသာလေးဘက်ဖြင့် ရေးထားသော
ကျွန်စစ်သားမင်းကြီး အဆွဲပွဲဖော်ရောက်စာများကို အရှေ့ဘက်စောင်းတန်း
သွယ် တေားတစ်ဖက်တစ်ချိုက်တွင် ရှိရသည်။

အပြန်တွင် ဓမ္မရုံးဘုရားကို ဝင်ကြ၏။ လိုင်ဂေါ်ကြီးအဝမှာ
မည်းမည်းကြုတ်ကြုတ် ပုံတူတူ ကောင်မလေးတစ်ပေါ်က ကျွန်တော်တို့
အနီး၊ လာပြီး အတူလိုက်လာသည်။ ပါးမှာ သနပ်းပါး ပါးကွက်ကြားလေးနှင့်
ဖြစ်သည်။ သူလေးက ဘုရားအကြောင်းကို အကိုလိပ်လို့ အသွက်
ကောင်းကောင်း မှန်မှန် အဖြတ်အတောက် ပိုဝင်သူ ပြောလိုက်၊ မြန်မာလို့
ပြောလိုက်၊ လက်ဟန်ခြေဟန် ပြလိုက်နှင့် ကျွန်တော်တို့တွေ ၁၁၁၆၊
အဲနေ မှင်တက်မိကြလေ၏။ အုတ်တစ်ခုနှင့် တို့ခဲ့အကြား အပ်ထိုးမရပုံ
နာရသူရင် (၁၁၆၇-၁၁၇၀) က ခမည်းတော် အလောင်းစည်သူမင်းကို
ခေါင်းအုံဖြင့် ဖိသတ်တဲ့အကြောင်း၊ ၁၂ ရာစွာက တည်ခဲ့တာ ဖြစ်တဲ့
အကြောင်း၊ ကုလားကျေမင်းလို့ခေါ်တဲ့အကြောင်း၊ ဒီမင်းက သီဟိုင်းကျေး
ကုလားတို့ ဆက်သော ကုလားမင်းသမီးကို မိမိရှားမြောက်ခဲ့ကြောင်း
ပြောရမှု ကုလားမက ပြောတယ်၊ နှင့်တို့မြန်မာတွေက သိပ်ညံ့ပတ်တယ်။

အမိအဖစ်ရာ တောင်သမန်ရွှေပျိုး မင်းနှုန်သူရွာ

အီးပါပြီးရင် ဖင်ကို ရေါ့၊ မဆေးဘူး။ ဒါကြောင့် ဘုရင်နဲ့အတူတူ မအိပ်
နိုင်ဘူး၊ နဲ့တယ်လို့ ပြောတယ်။ ဒါနဲ့ နရသူဘုရင်က ဒီကုလားမကို သတ်ပစ်
လိုက်တယ်။ အမှန်က ဒီကုလားမက အကြောင်းပြတာ။ နောက်ကုလားတွေ
လာသတ်လို့ နရသူဘုရင် သေတယ် စသဖြင့် စသဖြင့် သူက ရှင်းပြ
လေသည်။ သူလေးက အလွတ်ကျက်ထားသည့်ပုံ မဟုတ်ဘဲ စာကိပ်
နားလည်ပုံမျိုး ဖြစ်လေသည်။ အကိုလိပ်လို့ပြောလိုက်၊ နားလိုက်၊ မြန်မာ
ပြန်လိုက် လုပ်သည်။ အုတ်စီထားပုံမှာ စားစီးခုတ် အုတ်စီးပုံဖြစ်သည်။
အောင်ထိုးမရ။ သူလေးအမည်က အေးအေးယူ ဖြစ်သည်။ ၅ တန်း ကျောင်းသူ
ဖြစ်သည်။ မှန်ဖို့တစ်ထောင်ပေးခဲ့သည်။ ယူကိုက သူပြောတဲ့ အကိုလိပ်
စကားက ကျွန်မထက် ကောင်းနောက် သိပ်တော်တာပဲဟု တဲ့တယ်။ သိပ်တော်တာပဲဟု တဲ့
ပြောလေသည်။ သူကို တို့ရှင်းရိုက်တစ်ယောက်က သင်ပေးတာဟု ပြော
ပါသည်။ သူနှင့် ဓာတ်ပုံတုရိုက်ကြသည်။ ဘုရားမှအထွက် မြင်းလှည်းက
မြင်းကို ယူကိုက ဓာတ်ပုံရိုက်ပြန်သည်။ ကျွန်တော်တော့ မြင်းလှည်း
ဆရာကို နောက်ထပ် ဘယ်ဘုရားနီးသလဲမေးတော့ ဒီလမ်းအတည်သာ
သွား၊ စုံဗျာမဏီဘုရား ရောက်ရောပဲဟု ပြောပြလေသည်။ စက်တီးစီး အဖြူမ
လေးက ရှေ့မှ သွားနှင့်သည်။ သူမက ယူအက်စ်ကာဟု ပြောပါသည်။

ထိုလိုက်ရှုတော်ကြီးကို ကွင်းပြင်မှာ ထီးထီးကြီးမြင်ရသည်။ နာရတိ
စည်သူမင်းကြီးက ခရစ် ၁၁၈၃ ခုနှစ်တွင် တည်ထားကိုကွယ်ခဲ့သည်။ ရာဘုရား
ဖြစ်ပြီး အုတ်ချွဲးသက်သက်မဟုတ်ဘဲ ယက်မ၊ ထောင့်ချုပ်၊ မှတ်ဆိတ်၊
သီန်ထောင်၊ သပ်စီပေါင်းကျေးနှင့် ကျောက်အုတ်များ ညျှပ်စီ ဆောက်တည်ခဲ့
လေသည်။ အိုတော် ပန်းလက်ရာ တိုင်းပုံးပန်းများ၊ ဘီလုံးပန်းခွဲ့များကို
ကျွေးနိုင်သည်။ ဘုရားကြီးသည် မင်းနှုန်သူရွာနားတွင် တည်လေ၏။

ထိုနောက် အရှေ့တောင်အပ်တ်ရှိသော ပြဿနာ^(ပြဿနာ) ဘုရားသွားသောအခါမှ နေဖိတ်သည် အနောက်ဘက်သို့ ဖြည့်ဖြည့်ချင်း ကျေနောက်။ ကောင်းကင်တစ်ခုလဲ၊ နှင့်သီ ပွဲနှင့်သွေး ထိန်ထိန်ဝင်းနေ တော့၏။ နေရှိရှိ တိမ်တောက်ချိန်မျိုး ပုဂ္ဂိုလ်သည် လွမ်းဖွယ် ဆွဲတဲ့ပျော်တည်း။

၁၉

ယာခင်းတွေသီမှ ပြတ်တိုက်လာသောလူမှာ နွေးနေသည်။ မြေသင်းနဲ့ စပါးပင်စိမ့်နဲ့တွေ ရသည်။ ကားကို သုန်းပြထဲ သွက်သွက် မောင်းချ လိုက်၏။ ရင်ထဲ အသိထိုးသည်ဝန်းကျင်၌ ကျင်လည်ဖူးသလို သည်မြေ သည်လေ သည်နဲ့တော်မြို့မြေမြေဖွဲ့ဆွဲတွေတ် စံးမှာရလေသည်။ ကားပေါ်မှာ မည်သွေ့ စကားမပြောနိုင်ကြတော့ အားလုံးလည်း နဲ့လို့ မောလို့ နေကြပြီး ကားပေါ်မှာ အသိတိတ်နေသလို ဝန်းကျင်တစ်ခုလဲး ပြုစိတ် နေတော့သည်။

နောက်နေ့၊ မနက်စောင်း ၆ နာရီမှာ ထဲကြပြီး ဘုရားတစ်ခုစိတ် သွက်သွက်လေး ပူ့ကြပို့ ရည်လော်၏။ ဘာလို့ဆိုတော့ ဘူတိတစ်တွေ ညျမောင်းလောင်းဆင်းနဲ့ ရှိလေသည်။ မနက်စောကို အနားက ဆိုင်မှာပဲ ပလာတာ စမ်းဆောင်ရေးတာ ထဲတိုက်ကြသည်။ သည်လို့ ပုဂ္ဂိုလ် မိသားစုံနဲ့ ဂျပန်က လာသော ယဉ်ကိုယ် ဆုံးဖို့ရှာ ရှေ့ရှေ့က ရေစက်ရှိပုံရပါ သည်။ အတိတ်ရှေးက ဆိုတာကို နဲ့နက်စောင်း ကျေနောက် တွေ့နေမြို့လော်၏။ ကားပေါ်မှာ ဘယ်သွားစွာ စိတ်နေကြပြီး သို့ပုံစံးလောင်းတော် လောင်းတော် ပြုစိတ်လုပ်တွေထဲ နိုင်ရှိရှိပို့ရပါ သည်။ ရက်ကန်းခုတ်သံ့၊ နိုင်းင်းင်းသံ့၊ ပန်းပဲ တူထုသံ့၊ ဓားချင်းထိသံ့၊ မြင်းခွာသံ့၊ ညာသံ့ပေးသံ့၊ စူးစူးဝါးဝါးအော်သံ့တွေ နားထဲ ကြေားနေသည်။ ကျေနောက်သွေ့သော သုန်းမြေသည် ရွှေ့လေး မြှေနောက်သွေ့ စောင့်တွေက ဝေနေ နေနေသည်။ အဝါရောင် ရွှေ့ရောင်း လုပ်းလက်၏။ ထနောင်း ဆူးလေးတစ်ဦးလက်မောင်းမှာ ခြစ်သွားသည်။ သွေးစိမ့်စိမ့် အစင်းလိုက် နှိုးနေသည်။ ရှားအောင်းလက်ပပ်ပင် တွေ့ကို ကျွဲ့လိုက်သည်။ တမာပန်း

၉၁

အမိဘဖုန်းတောင်သနနေ့ပြုဗုံး မင်းနှင့်သူရွှေ့

ကားကို ဦးတည်ရာ လျှောက်မောင်းနေရင်းက သားငယ်သည် ဖေဖေ၊ ရှေ့က ဘုရား မဝင်ရသေးဘူးဆိုလိုက်မှ ဝင်နဲ့ ကျွဲ့လိုက်သည်။ ဂုဏ်ရားဖြစ်သည်။ ပုဂ္ဂိုလ်တောင်ဘက်ပိုင်းမှာ တည်၏။ နရုပတိစည်သူ မင်းကြီးသည် ခရစ် ၁၇၄၄-၁၇၁၁ တွင် တည်ခဲ့သည်။ မင်းကြီးသည် ဘေးလောင်းတော် ဘိုးလောင်းတော်များကို နိုတ်ဖြင့် ပြစ်မှားမိခဲ့သည်ကို အနောင်တရာ့ဖြင့် ရပ်ထဲတော်များ ထဲလုပ်ပူးအော်ခဲ့လေ၏။ လျှောင်းဦးဘက် အထွက်တွင် ခရစ် ၁၂၁၁ ခန့်က နားတောင်းများမင်းကြီး (တိုးလို မင်းလိုမင်း)က တည်ခဲ့သည်။ တိုးလိုမင်းလို၏ အဓိပ္ပာယ်မှာ မွေးကာသာဖြင့် တိုးလောက မဂ်လာ ဟုဆို၏။ ထိုနောက် အလိုတော်ပြည့်ဘုရား၊ ရွှေ့ရွှေ့ ဘုရား ဝင်ကြပြီးနောက် ထနောင်းပင်အေးရိုပ်ရှိသော နေရာတွင် ကာဖီ သောက်ရင်း နားကြသည်။

သားငယ်နှင့် ယဉ်ကိုယ်က ဝယ်လာခဲ့ကြသော အမှတ်တရပစ္စည်း လေးတွေ စာရင်းလုပ်နေကြသည်။ ယဉ်ကိုက သူ့မေမေ အိုးကားအတွက် ယွန်းခွက်လေးတွေ ဝယ်နှင့် သားငယ်ကို ပူးဆာနေသည်။ ကျေနောက် ကားမောင်းရတာ ပူးလာလို့ မောနေသည်။ ရေသန်အေးအေး တစ်မေ့ ဆူ့ချလေသည်။ ရင်ထဲမပြော၊ သစ်ရိုပ်မှ ထလိုက်သည်။ ဟိုးအေးအေး နေတဲ့လုပ်တွေထဲ နိုင်ရှိရှိရိုပ်ရှိပါ သည်။ ရက်ကန်းခုတ်သံ့၊ နိုင်းင်းင်းသံ့၊ ပန်းပဲ တူထုသံ့၊ ဓားချင်းထိသံ့၊ မြင်းခွာသံ့၊ ညာသံ့ပေးသံ့၊ စူးစူးဝါးဝါးအော်သံ့တွေ နားထဲ ကြေားနေသည်။ ကျေနောက်သွေ့သော သုန်းမြေသည် ရွှေ့လေး မြှေနောက်၏။ ခြောက်တွေက ဝေနေ နေနေသည်။ အဝါရောင် ရွှေ့ရောင်း လုပ်းလက်၏။ ထနောင်း ဆူးလေးတစ်ဦးလက်မောင်းမှာ ခြစ်သွားသည်။ သွေးစိမ့်စိမ့် အစင်းလိုက် နှိုးနေသည်။ ရှားအောင်းလက်ပပ်ပင် တွေ့ကို ကျွဲ့လိုက်သည်။ တမာပန်း

လေးတွေ သင်းသင်းရိပ်သော မြေနေ့နေ့မှာ ရပ်လိုက်သည်။ ဧေးနေသည်။ ရင်ထဲမှာ ထုံနေသည်။ အတန်ငယ်ခန့် ကြားသွားသည်ထင်၏။ ကျွန်တော် ဘေးတွင် အရပ်သွယ်လျလျ၊ မျက်နှာရိုင်းရိုင်း သနပ်ခါးပါးကွက်ကြား ဖြူနိုင်းလက်သော ကောင်မလေးတစ်ယောက် ရောက်နေသည်။ သူမ ဘယ်အချိန်က ရောက်နေသည်မသိလိုက်။ သူမက ပြီးပြနေသည်။ သူမ မျက်ဝန်းက ရီဝေနေသည်။

‘ဆရာက ကျောက်စာကို စိတ်ဝင်စားလား’ ဟု မေးလေသည်။ ကျွန်တော်က ဧေးဝေဝေဖြစ်နေရာက ခေါင်းညီတိုက်မိသည်။ ကျွန်တော် ရှုံးမှာ ဘာမှမရှုပါ။ လေတွေ ပြိုမြဲနေ၏။ ညင်းပြေပြေ လေလေးတွေထဲ ဖုန်းနဲ့လေးတွေ သင်းနေသည်။

သူမက ကျွန်တော်ရှုံးမှ ဖြည့်းဖြည့်းလေး ထွက်သွားသည်။ သူမထဲမှ ရှေးဟောင်း ဘုရားလိုက်ရတွယ် ဝင်သွားတိုင်း ရရိုက်တတ်သော ညင်းထဲထဲ ထိုင်းထိုင်း ဝေဝေ ရိရိ မှုန်ရိုးဝါးဝါး အင့်အသက်က နောက်မှ ကျွန်ရှစ်နောက်သည်။ သူမထဲမှ သနပ်ခါးနှုံကလည်း မွေးအီထုံပုံးနေတော်၏။

သူမသည် ဘုရားပျက်တစ်ခုရှုံးက အုတ်ကျိုးပုံရှုံးမှာ ရပ်လိုက် သည်။ ဆူးပင်လေးတွေက အုတ်ပုံကိုရုံးသားသည်။

သူမသည် အုတ်ပုံနောက်က ပုံနေွေ့ပို့နေသော ကျောက်စာ ဟောင်း တစ်ခုကို လက်ဖြင့် သပ်ချုပ်လိုက်သည်။

‘ဆရာ ကျောက်စာဖတ်တတ်လား’ ဟု ဧေးပြန်ပါသည်။ ‘မဖတ်ဘတ်ပါဘူး’ ဖြော ‘ကျွန်မ ဖတ်ပြုမယ်’ ဆိုပြီး ကျောက်စာအိုဟောင်းဟောင်းကို ညာ

လက်က ကိုင်ရင်း ဘယ်လက်ညိုးလေးက ကျောက်စာပေါ်က စာတွေကို ထိုးပြလိုက် ဖတ်ပြလိုက် မေးလေသည်။ သူမ၏အသံသည် အတက်အကျေမရှိ တစ်မြှောင့်တည်းရှိသည်။

တိုးတို့ အေးသက်နေသည်။ သူမ၏မျက်နှာပြင်က အပြီးအရယ် မရှိ။ ကျွန်တော်မျက်ဝန်းအဖုန်းရုံးတိုးကုန်သည်။ သူမ၏နှုံးပြင်မှာ ချွေးသီး လေးတွေ ထလာနေသည်။ သက်ပြင်းရှုံးသို့ အတိုင်းသားကြားနေရသည်။

ရင်အဖုန်းက နိုင်လိုက်မြင်လိုက် လိုင်းထာသည်။ အသံက ပိုပိုမြှင့်မြှင့် လာနေသလို တုန်ခါ မောဆိုလိုက်နေ၏။

သူမ၏ဖတ်စာထဲတွင် မိဖူရား စောမင်းလတ် ဟု ကြားလိုက် မိသည်။ ဤကျောက်စာသည် ကျွန်စာတိုက်ထားသော ကျောက်စာသာ ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်တော်ရင်တွေ လုပ်လုပ် လုပ်လုပ် နေ၏။ ကြက်သီးမွှေး ဖြန်းဖြန်းထား၏။ ‘မိမိ၏ကောင်းမှုများကို ဖျက်သီးကြသွားအား ဒွေး ခုနစ်ဆက် မျိုးအုနစ်ဆက် သားစံ့မြေးဆက် ဒုက္ခတွေးရပါစေသား၊ အသစ် အသစ် ပွင့်သော ဘုရားတို့ကို မဖူးရပါစေသား၊ မဟာ အဝိမိုင်ရဲ့၌ အဝေဒတ် ကား အထက်၊ ယင်းကား အောက် ကျော်သော်။’ ကျွန်စာကား သည်ထက် မကသော ကြာာက်စာရေးတွေ အပြည့် ကျွန်ဆိုထားလေသည်။ စာကား မဆုံးသေး။ ကျွန်တော်က ကြားဖြတ်၍ ‘ဒီမိဖူရား ဒီလောက်တောင်ကိုနှစ်ထားလိုက်တာ၊ သူတည်ခဲ့တဲ့ ဘုရားတွေကောာ အခု နှစ်ပေါင်းကိုးရာကျော် လာတော့ ရှိသေးရဲ့လား’ ဟု မေးလိုက်မိလေသည်။ သူမသည် ရုတ်ခြည်း အသံရပ်သွားသည်။ ဆတ်ခဲ့ သူမမျက်ဝန်းအဖုန်းက ကျွန်တော်ကို စူးစုံ ပါးဝါး ထိုက်ကြည့်နေသည်။ ကျွန်တော်က လန့်သွားသည်။ သူမ ဘာဖြစ် တာလဲ။ သူမ၏မျက်ဝန်းအဖုန်းက ကျွန်တော်အကြည့်မှ တစ်စီမရွှေ့။ သူမ နှုံးပေါ်မှာ ချွေးစတွောက သီးထနေရာမှ ပေါင်းစည်းမိသွားပြီးနောက် ခွေးသီး

ချောင်းကြီးတစ်ခု ဖြစ်သွားသည်။ မျက်ဝန်းအစုံက မီးခဲ့သို့ နှိမ် တောက် လောင်လာနေသည်။ 'ဘာဖြစ်တာလဲ၊ နေမကောင်းဘူးလား' ကျွန်တော်က မေး သူမရင်အစုံက အားဖို့ မြင့်လိုက်ကျလိုက်။ ကျွန်တော် သိ သူမ တစ်ခုခု လုပ်တော့မည့်ပုံက သေချာနေသည်။ ကျွန်တော် ဘေးဘီကို လူညွှန်ကြည့် သည်။ ထနောင်းပင်တွေက နေမှာ ပုံပုံလောင်လောင်ရှိနေသည်။ ကားသံ လုသံ မရှိ။ တိတ်နေသည်။ နောင်းကြောင်တက်တက်မှာ ဖုန်သံပြုစေရာမှာ ကျွန်တော် ထွက်ပြီး ကြံသည်။ မရ။

ခြေအစုံက တင်းတင်းပျုပ်ခံနေရသည်။ ကျွန်တော် ရင်တွေခုနှင့် တုန်မော့နိုက်လာပြီ။ ဈေးသီးစတော် ရှင်ဘတ်ပေါ်မှာ တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး စီးပြုကျေနေသည်။ ဘာဖြစ်တာလဲ။ သူမ မဖြေ။ ဒုက္ခပါပဲ။ လာကြပါ၌း။ ဘယ်သူမှ မရှိကြဘူးလား။ ကျွန်တော် အော်ခေါ်နေသည်။ အသကား မထွက်။ သူမက တစ်ချက်လေးမှ မဈေး။

ကျွန်တော်ကို သူမ သတ်တော့မလား ထင်ရသည်။ လေတွေ ပြုစ်နေသည်။ နေပြင်းပြင်းအောက်က ပုဂ္ဂိုလ်ကြားမှာ ကျွန်တော်ရောက်နေသည်။ ဆယ်မိန့်ခန့်မက ကြောသည်ထင်၏။ သူမသည် မျက်လုံးကို စုစိစိပိတ်လိုက်သည်။ အသက်ကို ပြင်းပြင်းစုံစုံ ရှာသည်။ ခေါင်းကို နောက်ဘက် လုန်ပစ်လိုက်သည်။

ပြီးမှ ကျွန်တော်ကို ငေးရီတွေတွေကြည့်လေ၏။ ခေါင်းက တစ်ချက်ခါလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ကျောက်စာနေရာမှ ထွက်ချေသွားသည်။ ကျွန်တော်က သူမ၏နောက်မှပြီးလိုက်ရသည်။ 'ခုန်က ဘာဖြစ်တာလဲဟင်း' ဟုမေးတော့ သူမသည် အိပ်ရာမှ ထလာသူတစ်ယောက်လို့၊ အိပ်မက်မှ နှီးထလာသူတစ်ယောက်လို့ ကြောင်တက်တက် ပြန်ကြည့်နေလေသည်။ 'ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး' ဟု ပြန်ဖြေရင်းက သွက်သွက်လျှောက်

အမိအဖစ်ရာ တောင်သမန်ရွှေပွဲ့ဗုံး မင်းနှင့်သူရွာ လေသည်။ 'ခုန် ကျွန်တော်မေးတာ ကြားလိုက်ရဲ့လား'။ 'ဘာမေးလိုက် တာလဲ'။ 'ဟို မိယာရား စောမင်းလတ်ရဲ့ ဘုရားတွေ၊ ကျော်းတွေ အခုထိ ကျွန်ရှိနေသေးလား မေးတာလေး'။ သူမ ပြီးပါလေသည်။ 'ရှိတာပေါ့၊ အာနှစ်ဘုရား အရှေ့တော်စုံစုံ ကိုသွား တွေ့လိမ့်မယ်'။

သူမသည် နေရာင်စုံစုံအောက်မှာပင် ကျွန်တော်ရှေ့က သွက်သွက်သွားနေသည်။ 'ကျွန်မက မင်းနှင့်ရွှေသူပါ' ဟု ပြောလိုက်ချေ သေးသည်။ ကျွန်တော် နောက်က ဆက်မလိုက်တော့။ သူမသည် အတော် စေးဝေးကို ရောက်သွားခဲ့လေပြီ။ ဘုရားပျက်တစ်ခုနောက်အရောက်တွင် သူမကို မတွေ့ရတော့ပါ။

နေက ခေါင်းပေါ်မှာ ပြင်းပြင်းလောင်ထနေသည်။ ကျွန်တော်သည် သားငယ်တို့ နားနေကြသော ထနောင်းရို့ပြုစေရာက်သောအဲ တစ်ကိုယ်လုံး ရေချိုးထားသလို ဈေးတွေ စီးထာ စုံချွေနေလေ၏။

သားတို့အမေကား အခုပဲ အစောင့်တွေအကြောင်း ပြောနေကြတာ 'ဟု ပြောရင်း ရှယ်မော့နေကြလေသည်။' ကျွန်တော်က ဘာမှပြန်မပြောနိုင်ဘဲ ကားပေါ် တက်လိုက်သည်။ ဈားကြရအောင် ဟု အော်လိုက်သည်။ ကားပေါ်မှာ ကျွန်တော် ကားမောင်းနေရသော်လည်း စီတ်အစဉ်သည် မင်းနှင့်ရွှေသူ နောက် ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်သွားလေတော့သည်။ ရင်ထဲ နွေးနေ ရှာမှ ဈေးစတော်ကြောင့် ရင်မှာ အေးမြှုလာသည်။ စကားမပြောချင်တော့။ မဟာ့ဘေးမို့၊ ပုဂ္ဂိုလ်လွှာ့၊ ဓမ္မရာဇာ၊ တရာတ်ပြီး၊ သမ္မားလား၊ ဘုရားသုံးဆုံး၊ လေးထောင့်ကန်း၊ နှဲနှဲပညာ၊ အနွောက်ကား၊ နှဲ့မြှုံးမြှုံးစွင်တို့ ဝင်ပြီးသော အခြား နောက်လယ်စာကို ညာနေ ၃ နာရီကျေမှု ငွေ့အိမ်မှာ စားကြသည်။

ကျွန်တော် မျက်နှာကို ရေအေးအေးဖြင့် သစ်လိုက်ဘာည်။ ရေခဲစိုင် တာဝါဖြင့် သတ်သည်။ ရှိနိုင်းရှိနိုင်းထေနေသော ကတ္တရာယမ်းမ သည်မည်ကို ငေးနေသည်။

ကြည့်ကြည့်မြဆီ ပြန် ပစ္စည်းသိမ်း၊ မိုတယ်မှ ထွက် သေဆိပ်ဆီ သွားကြ ရသည်။ ကားက ကျေနေပြင်းပြင်းထဲ ပြေးနေသည် မင်းနှစ်သူ ရွှေနား ဖြတ်သည်။ ကျွန်တော် ဟိုးအဝေးက ထန်းတောကွေး လုမ်းငေးလိုက်သည်။

ကားက ဓမ္မရာဇ်က ကို ကျော်လာသည်။ နေပြီ ကျကျက ဉာဏ်ပါးပြင်ပေါ် စုံပူလောင်လောင်ထိုးနေ၏။

ညောင်ဦးလေဆိပ်ထဲရောက်တော့ ကားကို နေရိပ်မှ ထိုးရပ် လိုက်သည်။ သားငယ်တို့တစ်တွေ လေဆိပ် အဆောက်အအီးထဲ ငင်သွားကြသည်။ ကျွန်တော်သည် အပြင်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ထိုးက ကားမှာရင်းက အခုန်က မင်းနှစ်သူအကြောင်း တွေးနေမိလေသည်။ အတန် ကြောသောခါ သုတိုးအမေ လိုက်လာလို့ လေဆိပ်ထဲဝင်ကြသည်။ အထဲမှာ တိုးရှစ်တွေ ပြည့်နေ ညံ့စိုးပျက်ပျက်ထောင် လေပေးနေကြလေသည်။

သားတို့က ထိုင်ခဲ့မှာ ထိုင်စောင့်ရင်း တာတုံးတွေ ရိုက်ကြ ဗည်း။ နေနေတော့ အမွန်လေး ဆိုက်လာလေရာ သားငယ်တို့တစ်တွေ ပစ္စည်းတွေ မ ထွက်ကြသည်။ သားတို့တစ်တွေ လေယာဉ်ကွင်းထဲ ဝင်သွားကြသူ၌ ကို ကျွန်တော်တို့နှစ်သောက် ငေးကြည့်နေကြစေ၍ ယုံကြုံက နေဂာက်ဘက် ပြီး ပြီး လောင်းတွေ့ပြီး ကျော်မှုံးတွေ့ပြီး ကျော်မှုံးတွေ့ပြီး သားငယ်တို့လေယာဉ်က ကြည့်လင်ဝင်းစင်နေသော ကောင်းကာင်ပြင်ကြီး ဆီသို့ ထိုးတက်သွားသောအခါ၌ ကျွန်တော်ရင်ထဲ လိုက်သွားလေ၏။

လေယာဉ်သည် တဖြည်းဖြည်းနင့် ကောင်းကာင်ပေါ်မှာ သေးသေးလေးသာ မြင်ရတော့မှ ကျွန်တော်တို့နှစ်သောက်သား လေယာဉ်အဆောက်အအီးထဲမှ ထွက်၊ ကားပေါ်တက် စက်နှီး ထွက်ခဲ့ကြသည်။ သူတိုးအမေက စကားတစ်ခွဲနှင့်မဆို။ ကျွန်တော်က တစ်ဖြားတွေ့သော လမ်းကို တူရှု ငေးဆောင်းသည်။ တိမ်တိုက်ခဲ့ပုပ်ရောင်တွေကြားမှ နေခြည် ရွှေရည်တွေ ဖြာစ်းစုံစီးကျေနေသည်။ လမ်းသာယ်ဘက်က တိမ်တွေ့ကတော့ နှီးကြင် ဝါထိန် လင်းတောက်နေတော့၏။ ဘုရားအိုဘုရားပျက်တွေ့က တိမ်နိဝါဒ်ပုံးဆောက်ခဲ့နှင့် ရွှေးစရာကောင်းနေသည်။ သူတိုးအမေက မျက်နှာကို ဘယ်ဘက်လှည့်ထားသည်။ တိုးတိုးသာသာလေး ရှိုက်နေသည်။ သူမက ကျွန်တော်ဘက် လှည့်လိုက်တော့ ပါးပြင်ပေါ်က မျက်နှာနှင့်ရည်တွေ တန်းစီးကျေနေ၏။ ကျွန်တော်ဘားဘာမှ မပြောဖြစ်၏။ ရှေ့မှာ မင်းနှစ်သွားမှား ရောက်တော်မှာပါလား။ ကျွန်တော်ရင်တွေ တလုပ်လုပ် ခုန်တုန်နေသည်။ အသက်ရှုံးရာတာ မဝသလိုလို။ မောမွန်း ဆိုကြပ်နေသည်။ လိုမွေ့နိုင်းနေလုံးက တဖြည်းဖြည်းနင့် တန်းကြည့်တောက်ဘက် ဝင်ပုန်းနေသည်။ တိမ်တိုက်တွေ့က မိုက်လာသည်။ လမ်းပေါ်မှာ အလင်း မရှိ။ ရီမြိုင်း ဝေမှုနိုင်းဝါးဝါးအမြင်မှာ ကားမီးကြီးကို ဖွင့်လိုက်သည်။

ဟိုးခုပ်ဝေးဝေးမှာ လမ်းပေါ်မှာ အမိပ်လေးတစ်ခု တဖြည်းဖြည်းပေါ်လာနေသည်။ ကျွန်တော် ကားကို အရှိန်လျှော့လိုက်သည်။ တဖြည်းဖြည်းပြည်း ပုံရိပ်နင့် နီးနီးလာသည်။ အလို့... မင်းနှစ်သွားမှာပါလား။

အမှတ် (၄၂၊ ၄၃၊ ၄၄၊ ၄၅၊ ၄၆)၊
(၁၈၊ ၁၀၁၊ ၂၀၁၅ မှ ၁၁၁၊ ၁၁၁၅)၊ ပေါ်ပြုလာက္ခာနယ်

သန္တသန့် အီမံသာလေးတွေကို အသေခြေမှတ်။ ထိုနေရာရောက်မှ အီမံသာ တာက်ရတော့လေသည်။ မျှော်လေးဘက်မှ စတွက်လာလေလျှင် မနက်စာကို မစားခဲ့ရသည့်နှင့် ကျောက်ဆည်လေကိုရောက်လျှင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ဝင်စား၊ အီမံသာတက်၊ ပေါ့ခနဲထိုးအန်၊ ကားပေါ်တက် မောင်းထွက်။ ကုမ္ပဏီရောက်၊ ကားခေါ်နား၊ ကော်ပိုင်းသောက်၊ အီမံသာတက်၊ ပေါ့ခိုးထိုးအန်၊ ထွက်။ မိဉ္ဇားလေရောက်၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဝင် စားပြီး အီမံသာတက်၊ ပေါ့ ထွက်။

အောင်မယ် တပ်ကုန်းရောက်တော့ မြို့လယ်ခေါင်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးက မဆိုးဘူးပျော် အီမံသာလေးက သစ်၊ သန္တ၊ ရေပေါ်ပေါ့၊ မှတ်ထားလိုက်သည်။ တပ်ကုန်းမြို့အထွက် ဓာတ်ဆေးဆိုင်လေးမှာ သစ်သားလေးနှင့် ရေလောင်းအီမံသာ သန္တသန့်လေးလို့ ဝင်တက်၊ မှတ်ထားလို့လို့ မလိုလို ဓာတ်ဆေးအနည်းဆုံး တစ်ဂါလ် ဝင်ထည်း၊ အီမံသာတက်။

အလွန်ခက်ခဲ့ဖို့နေသော ကိုစွဲကြုံးတစ်ခု မဟုတ်ပါဘဲလျှင်က ဘာလို့များ အီမံသာလေးတို့လို့ သန္တသန့်ပြန်ပြန့်၊ မလုပ်နိုင်ကြပါလိမ့်။ အထူးသဖြင့် စားသောက်ဆိုင်တွေမှာပါလေ။ ဒါကလည်း သူအေကြော်းနှင့် သူရှိကြပါလိမ့်မည်။ ကျွန်းတော့အထင်ကတော့ ကျွန်းတော်တို့လူမျိုး အီမံသာ မတက်တတ်ကြသေးလို့ ဖြစ်မည်ဟုဆိုပါလျှင် စိုင်းဆောင်လမ်းမှသိပါ။ အမျိုးထိုးမျိုးအောင် နာတတ်သော လူမျိုး မဟုတ်လား။

အမှန်ကတော့ အမှန်ပင်ဖြစ်ပါသည်။ ဆေးတွေ့သို့လိုပေးတွေ့က အီမံသာတွေမှာ ဆေးကျောင်းသားတွေတောင့်နဲ့ အီမံသာ မတက်တတ်ကြသေးပါ။ အီမံသာကိုစွဲသည် ဝမ်းကိုစွဲ၊ ကျွန်းမာရေးကိုစွဲဖြစ်ပါသည်။ အီမံသာမှ ကောင်းကောင်းသန္တသန့် မတက်တတ်ကြသေးလျှင် ဝမ်းကိုစွဲပေး ရရှိပေးတွေ့က လုံးချာလိုက်နော်းမှာ သေချာသည်။ ဟိုးအရင်က တရာ်တွေ အီမံသာ မတက်တတ်ကြပါ။ လွန်ခဲ့သော ၁၀ နှစ်လောက်က ရွှေလီမြို့ဘက်

ရေအိမ်နှင့် လမ်းတွဲ

သည်နှစ်အတွင်း ကျွန်းတော် ခရီးအတော်ထွက်ဖြစ်လေသည်။ ရန်ကုန်နှင့် မူဆယ်က အသွားအပြန် င့် ခေါက်၊ ပုံးပုံး၊ ပုဂ္ဂကို ရောက်ခဲ့သည်။ ခရီးတွေ အတော်သွားရတိုင်း မိတ်တွေ့သွစ်သွားခဲ့ရသည်မှာ လမ်းခရီးတစ်လျှောက် အစာစားပြီးတိုင်း ဝမ်းသွားချင်သော အကျင့်က လူကို အတော်လေး ဒုက္ခ ပေးလေသည်။

မနက်စောဆော ၅ နာရီရလောက်များ ခါးစတွက်ခဲ့လျှင် မိုးလင်းလို့ ရောက်တဲ့မြို့မှာ နံနက်စာ စားသောက်သောအခါ၌ ဒုက္ခအကြော်းအကျယ် တွေ့တော့၏။ အကြောင်းကတော့ မြို့တိုင်းမြို့တိုင်းမှာ စားသောက်ဆိုင် အတော်များများမှာ အီမံသာကောင်းကောင်း သန္တသန့်က အတော်လေးကို ရှားပါးလှပေသည်။ မနက်စာ စားပြီး ရှိတဲ့အီမံသာမှာ ဝင်တက်၊ အီမံသာ တွေက ညြစ်ပတ်နဲ့တော်။ ရေမရှိ။ သည်တော့ အီမံသာထဲမှာပင် တပေါ့ပေါ့ ထိုးအန်။ သည်လိုနှင့် တပ်မြို့ပြီးတာပ်မြို့၊ ပြောတိုးသန့်ခဲ့တော့သည်။ တစ်နှစ် တစ်ခါ ရန်ကုန်ပြန်တိုင်း ရန်ကုန် မျှော်လေး လမ်းတစ်လျှောက် ထူးထူး

သူ့ဘိုင်း ပိုက်နာ၊ အီမံသာတက်ချင်ပြီဆို ဒုက္ခအကျယ် ရောက်
တော့သည်။ အီမံသာတွေက ဘုံအိမ်သာတွေဖြစ်သည်။ တွင်းရည်ကြီးတစ်ခု
ပေါ် အကန္တလေးတွေကာ အပေါက်လေးတွေ ဟောက်၊ အီဒီအပေါက်လေးထဲ
ထိုင်ပါချရသည်။ မိန့်မှ ယောက်၍ အားလုံး အတူတူ။ တစ်ပုံခံတည်း။
အီမံသာတံ့ခါးပါက်မရှိ။ တရာတ်ကြီးတွေက လည်၏။ သတင်းအတစ်နောင်
ယူသွားသည်။ အပေါက်လေးထဲ အီးပါချနေတုန်း သတင်းစာကြီး ဖတ်နေ
တော့ မျက်နှာကို မဖြင့်ရ။ အောက်ပိုင်းတော့ လွှတ်ထားသည်။ အီမံသာထဲ
ဝင်လာတဲ့လောက မရှုက်ရင် ကြည့်ပါချာ။ ယိုသူမရှုက မြင်သူရှုက ဆိုတာ
တရာတ်တွေ အီးပါတာကို ပြောတာဖြစ်မည် ထင်ရသည်။ တိုက်တာ
အဆောက်အအီးတွေ မိုးထိုးလာသော်လည်း အီမံသာတွေကတော့ဖြင့်
ယဉ်ကျေးမှုတော်လုန်ရေး မလုပ်နိုင်သေးပါ။ သည်လိုပြင် အခုန်ပိုင်းတွေ
မှာတော့ အဆောက်အအီးလှလှ၊ ရွှေးလှလှ၊ ပန်းခြံလှလှ၊ ရေကန်လှလှ
လေးတွေ လုပ်လာရင်းက အီမံသာလှလှလေးတွေ တွဲတွဲဆောက်လာ
ပါသည်။ သို့သော် ထုံးအတိုင်း တရာတ်တွေက အီးမပါတတ်သေးတော့
အီမံသာလှလှလေးတွေမှာ နဲ့စော ညွစ်တူးနေပါလေသည်။ ဒါ။ တရာတ်တွေ
အခု အီမံသာသီးမံကိန်းတွေ ချုံ အီမံသာညီးလာခဲ့တွေ ကျင်းပနေသည်။

အီမံသာတက်နည်းသင်တန်းတွေ ပို့ချသည်။ တရာတ်တွေ အခု
အီမံသာ အတော်တက်တတ်လာကြပြီ။ သန့်သန့်ပြန့်ပြန့် အီမံသာတွေ
အတော်များလာသည်။ တရာတ်တွေလည်း အရှက်ရှုဟတ်ပြီ။ သည်လိုနှင့်
ယဉ်ကျေးမှု၊ လူနေ့မှု အဆင့်က မြှင့်လာခဲ့သည်။

ကျွန်ုတ်ကတော့ အီမံသာသန့်သန့်ရှိသော မြို့က ဆိုင်လေး
တွေကို မူတ်ထားရာ သည်တစ်ခါးဝါးမှာတော့ ငင်နေကျ တပ်ကုန်းက
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှိ အီမံသာလေးကတော့ဖြင့် ညံ့လို့ နဲ့လို့ အော်လေပြီ။

တပ်ကုန်းမြို့၊ အထွက်က ဓာတ်ဆီဆိုင်ကြီးရှေ့က စားသောက်ဆိုင်
လေးမှာ ဆိုတ်သားကြော် ပုပ္ပါတ်ကြုပ်လေးနှင့် ကော်ဖိပုပ္ပါသောက်တော့
ထိုပေါက်သလို ပျော်ကြရပါသည်။ သိတယ်မဟုတ်လေး။ ဆိုင်မှာလေ
ဆိုင်လေးကသာ ထရုကာလေး။ အီမံသာကတော့ အုတ်နဲ့ အကျုံ ရေလောင်း
အီမံသာ။ အောင်မယ် ရေပါန်းတွေ ဘာတွေနဲ့များ။ ဒါနဲ့ ဝင်ထိုင်တာပါ။
ဘယ်အလွှတ်ပေးပါမလဲ။

ကျေးဇူးတင်လွန်းလို့ ဆိုတ်သားကြော်တွေ သုံးထောင်ဖို့ ဝယ်လာ
လိုက်သည်။ သူတို့ဆိုင်လေးက အထိုရာတ်ဆီဆိုင်ပေါက်ရှေ့တည်းတည်းမှာ
ဖြစ်လေသည်။ ငါးမိန့်မြင် ငါးက်ပို။ ဘဝမှုတော်လိုက်ပုံများကတော့
မြို့၊ အထွက် ဓာတ်ဆီဆိုင်လေးကို မေ့လို့ ဓာတ်ဆီလည်း တစ်ဂါလ် ဝင်မယ်
တော့။ အီမံသာရောသန်လေးကိုလည်း မေ့နဲ့လေသည်။ ဒါကတော့ အီမံသာ
ကိုစွဲဖြစ်လေသည်။

နောက်တစ်ခုကတော့ လမ်းမသိတဲ့ကိုစွဲ။

ဒါလည်း အတော်ကို ကြီးမားသော ပြဿနာတစ်ခုဖြစ်ပါသည်။
ဖြန့်မာပြည် တစ်နဲ့တစ်လျား မြေပုံတစ်ခု အရင်းပြု၍ သွားချင်တဲ့နေရာကို
ကားတစ်စီးပြုင်လျောက်သွားနေတဲ့ ကြော်ပြုဖြစ်သည်။ ဆယ်စုန်းတစ်နှစ်ပုံ
ကျော်ခဲ့ပြီ။ သို့သော် ယခုတိုင် အဆင်မပြုသေး။ ခက်တာက လမ်းတွေမှာ
လမ်းညွှန်ဆိုင်းဘုတ်တွေက နေရာတိုင်းမှာ ရှိတော်သည်မဟုတ်။
လမ်းမြင် အကွားအဝေး အတိုက် လမ်းညွှန်စာအုပ်တွေထဲမှာ မြို့ကြီး
တွေသာပါသည်။ လမ်းတစ်လျောက် မြို့လေးတွေ၊ ရွှေလေးတွေကား ပါလေး
ပါထ မရှိ။ သည်တော့ ရောက်ရာအရပ်က လူကို အားကိုးရတော့သည်။
ကျွန်ုတ်ဖြင့် ဘယ်လိုနားလည်ရုံမှန်းကို မသိရမအောင်ပါပဲ။ လမ်းမှာ
တွေ့တဲ့လူ အတော်များများက လမ်းအမှန်ကို ပြောလေပြောထ မရှိကြပါ။

ଅବିଧିପୂର୍ବାଃ ॥ ତାମ୍ଭିକୁଣ୍ଡରେ ଫୋର୍କ୍ ଉଚିତ ଦୟା ପିଲାନ୍ତି ॥ ଲଭିତା ଏବିଷ୍ଵାସିରେ ଜ୍ଞାନିକାରୀଙ୍କ ଗ୍ରହଣାନ୍ତି ॥ ଲଭିତା ମୁଖୀଙ୍କୁ ପ୍ରକଳ୍ପିତାଙ୍କ ଦୟା ଗ୍ରହଣାନ୍ତି ॥

အခုနောက်ဆုံး လိတ်တက်စ်နယူးကတော့ မန္တလေးမှ ရန်ကုန်
ထွက်အလာ နေပြည်တော် ပျဉ်းမနားမြို့၊ ဝင်မယ်အလုပ် လမ်းက နှစ်ခွဲ
ဖြစ်နေသည်။ လမ်းဟေားအတိုင်းသွားနေရာက လမ်းဘေးမှာ ထိုင်နေ
ကြသော တောာသား ဆုံးယောက်က ဒီလမ်းက သွားပါ။ အနီးလေး၊
ဖြတ်လမ်း မြို့ရောင်လမ်း မြို့သွားပြီ။ အူးနေတာဟု ဆိုလို အမှတ်သည်။ ခေါ်
မရှိသော ဂျုံတော်သည် ဖွင့်ထားသော ချောမှတ်ဖြောင့်တန်းနေသော
လမ်းသစ်ကို ကြွကြလေး အပြေးလေး မောင်းချလိုက်ပါသည်။ ရန်ကုန်
ရောက်ရင် ကြားချင်သောတောလည်း ပါသည်။

အမယ် လမ်းက ညာက်နေတာပဲ။ သည်လိုနဲ့ တစ်မိုင်ပျောပျော
လောက်လည်း ရောက်လာရော လမ်းတွေက ၁၀ ဘီး သစ်ကား ဘီးရာ
ကြီးတွေ လမ်းပေါ်မှာ စင်းစင်းထင်းထင်း။ ကတ္တရာဇွေ ကြောက်။ နှစ်ဆင်း။
ချို့ချွေကြတောက လ မျက်နှာပြင်လို့ လမ်းကတော့ စလေပြီ။ အမှတ်က မရှိ။
ဆန့်ကျင်သာက်မှ မောင်းလာသော ဆိုင်ကယ်တွေကို ရပ်မေးကြည့်သည်။
လမ်းအခြေအနေ ဘယ့်နှုန်းတဲ့း။ ဆိုင်ကယ်သမားနှစ်ယောက်က အမေးကို
ရှုတ်ခြေးမ မဖြေ။ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ အတ်ရှိက်
နေသလား ထင်ရှု။ တွေးဆနေသလို ပြောသင့် မပြောသင့် ချို့နေ
သလိုလို။ ဧေးတွေတွေလေး လုပ်တဲ့ပြီးမှ လမ်းက ကောင်းပါတယ်။
နည်းနည်းပါးပါးလေး ဆိုးတာပါ။ ကျွန်ုတ်တို့ သာဝါးက လာတာဟု
ဖြေလေ၏။ ဒါနဲ့ ဆက်မောင်းပေါ့။ အမလေးလေး လမ်းက ဆိုးလာတာ
မဟုတ်။ လမ်းကို မဟုတ်သေးတာ။ ကျောက်တဲ့တွေ ချထားတာ။ ဓမ္မနှီး
လမ်းသက်သာက်။ ကားလေးမှာတော့ တာခုနဲ့နှစ်း တာခိုင်းနိုင်းပေါ့။ ခုန်ပေါက်
လူးလူနဲ့ လိမ့်ပံ့နေတော်၏။ သည်လိုနဲ့နှစ်း နောက်ပြန်လှည့်ပြီး အရင်လို
လမ်းအိုလိုက် ဆိုရိုးစား ရှိတယ်မဟုတ်လား။ ပြန်လည့်မယ်ဆိုကာမှ

ဆန့်ကျင်ဘက်မှ ဂုဏ်ကားတစ်စီး လာနေသည်ကိုတွေ့တော့ လမ်းက ဆက်သွားရင် ဒီလိပ်လားယူ ဆိုတော့ ကားဆရာက ရှုံးဆို ရောက်နေပြီ။ လမ်းက ကောင်းပါတယ်ဟု ပြေပြန်ပါလေ၏။ လမ်းဘားတစ်လျှောက်မှာတော့ စိမ်းစိမ်းရို့သော ပပါးပင်တွေက လေမှာ လူးနေကြသည်။ ကောက်စိုက်သမလေးတွေက လက်ရွေ့ထဲမှု ပြကြသည်။ သာသာယာယာ တော့တော့ အလုံကိုတော့ ခံစားရသား။ လူက ကားမောင်းရင်း လေထဲ ပြောက်မြောက်တက်သွားသည်။

လမ်းဘေးမှာရပ်ယားသော လမ်းကြိတ်စက်ကြီးတစ်စီး တွေ့လာရသည်။ လမ်းဘေးဆိုင်လေး တစ်ဆိုင် တွေ့လာရသည်။ ကားရပ်ပြီး ဆိုင်ထဲမှ လယ်သူများကြီးကို ဖော်ရသည်။ ရောက်နေပြီး ရှုတ်ခေါ်ဆီ ရောက်ပြီဟုသာ ဖြစ်၏။ သည်လိုဖြင့် မိုင် ၄၀ ခရီးဖြစ်သော သာဝဏ္ဏီသို့ ဆိုက်ဆိုက်ရောက်မှ လမ်းဆုံးမှန်း သီရလေတော့သည်။ ချဉ်း... ရက်စက်ပါမေ့ကွယ်၊ ရက်စက်ပါမေ့ကွယ်။ မသီလို့ ပြောတာလား၊ သီရက်နဲ့ ပြောတာလား၊ မူင်းပဲအသီဆုံးပါ ဆိုသကဲ့သို့ ဘိတ္ထီးလိုသာ ဆိုလိုက်ချင်ပါသည်။

သို့ဆိုသောကြောင့် လမ်းခရီးတွေမှာ လမ်းညွှန်ခိုင်းဘုတ်တော့
မိုင်တိုင်တွေ ဖြန်မာပြည် နေရာအနဲ့ လမ်းခုတွေမှာ ရှိနေရင် သိပ်ကောင်းမှာ
ပါပဲဟု တွေးသည်။ ဘာကြောင့်များ လမ်းအလွှာတွေကို လမ်းညွှန်ချင်လဲ
တာလဲ ဆိုတဲ့ အမေးကိုတော့ အခုထိ အဖြေ မရှိနိုင်သေးပါ။

တစ်ခါက လိပ်ခေါင်းကို မနာမကျင့်ဘဲဖြတ်ပေးသည်။ အလုံးလိုက် ပြတ်ကျေသည်ဟု ကြော်ပြာထားသော ဆေးဆရာတစ်ယောက်ထဲ သွား ဆေးက ပြန်လာကြသော လုန်များကို အဲကြည့်သောအား ကောင်းပါတယ်၏ သွားကြည့်လိုက်ပါဟာသာ ဆိုကြသည်။ ဦးနဲ့ ထိလှက သူလိပ်ခေါင်းကို

ထိုသရာထဲ သွားပြ ကုလိုက်ရာ အီမ်လည်းပြန်ရောက်ရော ထိုင်မရှု လှူမရှု
ကန်တော့ပါရဲ ဖော်တော်တော့သည်။ ဒါနဲ့ အရင်ကုဖုံးတဲ့
လူတွေကို သုက ဒေါသတော်းနဲ့ ဒီလောက် သေလုအောင်နာတာကို ဘာလို့
အမှန်မပြောတော်တာလဲဆိုတော့ ကြောက်နေရှာမှာစီးလိုပါဟဲ ဆိုလေသတည်း။

အမှတ် (၄၆)၊ ၆၊ ၁၂၊ ၂၀၀၅၊ ပါမြို့လာရာနာယ်

•

မီးရထားပြင် ။ ရိုးသွားကြသည်

၁

တောင်ပါမြို့လေးပြန်ရောက်လို့မှ ၁၀ ရက်ပင် မပြည့်သေး ရန်ကုန်မှ
လူကြီးမင်းက ပုန်းဆက်ခေါ်သောကြောင့် ချက်ချင်းပင် မြို့ကလေးမှ
ထွက်ခဲ့ပြန်လေသည်။ သည်နှစ်ကို ခရီးသွားနှစ်ဟဲ ခေါ်ရလိမ့်မည်ထင်သည်။
သွားလိုက်ရတဲ့ ခရီး၊ လူကို မောဖတ်လို့ပင် နေချေတော့သည်။ ကား
မမောင်းနိုင်တော့လို့ ပြီးခဲ့တဲ့အခေါက်ကတည်းကပင် ကားကို ရန်ကုန်မှာ
ထားပစ်ခဲ့သည်။ သည်တော့မှ ခုက္ခဏာကို ကောင်းကောင်းကြီး သိရလေ
တော့သည်။ မြို့လေးမှ ဗင်ကားကို စီးခဲ့သည်။ လိုင်းကားဆိုပါတော့။
ရှုံးခန်းက ၁၈၀၀၀ ကျပ်။ နောက်ခန်းက ၁၉၀၀၀ ကျပ် ကျသင့်လေသည်။
ထဲ့ခံအတိုင်း လိုင်းကားက မနက် ၆ နာရီ လာခေါ်မည်ဟဲ ဂိတ်က
ပြောလိုက်သော်လည်း ထဲ့ခံက ရှုံးလို့မို့ နောက်ကျမှ လာမှာပါလေဟဲ
တွေး၍၍ မနက် ၄၃:၃၀ ထပြီး ပြန်နပ်နေလေသည်။ ထဲ့ထဲ့ဆန်းဆန်း ၆
နာရီ မထိုးခင်မှာ ကားရောက်လာသည်။ ထဲ့ထဲ့ဆန်းဆန်း ကားပေါ်မှာ
ဘာကုန်မှ ပါမလာ။ မန္တုမံလေးမှ အပြန်လာတုန်းက စီန်စိန် ဟောတယ်မှာ

စောင့်နေတုန်းကားရောက်ပြီဆိုလို ထွက်ကြည့်ရာ အတော်လေး လန့်သွား
ခဲ့ရမှုံးလေသည်။ ဘာလို့ဆို ဗင်ကားလေး၏ ကယ်ရှိယာပေါ် တင်ထား
လိုက်တဲ့ကုန်က ကားသမားအဆိုအရ ပိဿာ ၆၀၀ ကျော်သည်။ နောက်
ခန်းမှာ ခရီးသည်လေးယောက်စာ၏ပစ္စည်း ထားစရာနေရာ မရှိ။ ရက်ရက်
စောင်စက် တင်သည်။ ဒါမှ ကိုက်မှာဟု ကားဆရာက ပြောသည်။ သူတို့
အတွက် တစ်ခေါက်ကိုက်တယ်ဆိုတာ ဘယ်လောက်လဲ မသိ၊ ကိုယ်
တွက်ကြည့်တာတော့ လမ်းခရီး အလျှေမြေထည့်တာ ဘာညာ သာရကာတွေ
ဖုတ်၊ ဘော်သံကြေးတွေ နှစ်တာတောင် အနည်းလေး ၂ သိန်းလောက်
ကျော်နေသေးသည်။ တစ်ခေါက် ၄၅ ၂ သိန်း ဆိုတာ နည်းရောလား။
ကယ်ရှိယာပေါ်မှာ၊ အသာင်းကဏ္ဍား၊ ရေခဲ့သွေးတွေ ပါသည်။ သမ်ခွာပန်း၏
မြစ်မြောက်အီတ်ကြီးတွေ ပါသည်။ သည်ကုန်တွေက သစ်တော်တွက်
ပစ္စည်းဖြစ်သောကြောင့် ဂိတ်မှာ မလွှတ်ပေါ်။ ထိုကြောင့် ဂိတ်မရောက်ခ်င်
သည်ဘက်ဟိုဘက်ကွင်းမှာ ဆိုင်ကယ် ကယ်ရှိသမားတွေကို အားကိုး
ရသည်။ အချိန် ၃၀-၄၀ အီတ် ၂ အီတ်ကို ဆိုင်ကယ်ပေါ်တင် တော်လမ်း
ကနေ ဂိတ်ကို ကွင်းမောင်းကြရသည်။ စံလောင်းတိုက်နယ်ဆေးရှုံးဘက်မှ
တော်လမ်းကသွား ဂိတ်ကို ကွင်းပတ်ပြီး ပိန်းဆာရွာကို သယ်ရသည်။
ကားက ပိန်းဆာရွာထဲကနေ ကြိုးစောင့်ရသည်။ ရွာလမ်းကြားလေးထဲမှာ
ဆိုင်ကယ်တွေ သယ်လာသော အီတ်တွေ ပြန်ချုပ်သည်။ လမ်းကြားလေးထဲ
ဝင်လာကြသော အလျှေခံတွေကို ပေးကမ်းရသည်။ ဟိုဘက် စံလောင်းရွာ
ဘက်တုန်းကလည်း ဆိုင်ကယ်တွေနှင့် အလျှေခံတွေ တစ်သုတေပြီး တစ်သုတေ
ရောက်လာသည်။ ကားဆရာက တစ်ခေါ်လာ ၂၀၀၀ ပေးသည်။ သည်ဘက်
ပိန်းဆာရွာကျတော့လည်း ဒီလိုပါပဲ။ သည်အသံ ရွာထဲက အဘိုးကြီး
တစ်ယောက် ရောက်လာပြီး သူရွာထဲမှာမို့ မှန်ဖိုးတောင်းသည်။ ဇန် ၁၀၀၀။

တစ်ဆီတ် ၄၀၀၀ ကျေသည်။ အခုတော့ ထူးထူးဆန်းဆန်း ကားပေါ်မှာ
ဘာကုန်မှ မပါ။ ထိုကြောင့် ကားလေးက ပါပါးသွက်လက် ပြန်ဆန်းနေ
တော်၏။ သူတို့ရုပ်သောလမ်းက ဆိုင်မှာပဲ စားကြရသည်။ ကွဲတိနိုင် က
စားနေကျ အောင်ချမ်းသာဆိုင်က ဟင်းတွေဖုန်းလို စားကောင်းသလို
မတည်သော ဝက်သား နှင်းကိုက်တယ်။ အောင်ချမ်းသာဆိုင်က ဟင်းတွေဖုန်းအောင်
စားသည်။ ဒါတော်းပြီးရင် ဝမ်းဒုက္ခလာမှာကိုလည်း သိသည်။ မနေနိုင်။
ကားပေါ်မှာ မန္တလေးသား တရုတ်လေးနှစ်ယောက်က ပီဘီ မန္တလေးသား
လေဖြင့် စကားကို ဖွဲ့ဖွဲ့စွဲကြရသည်။ သည်လိုနိုင် ပြင်းလွင်ကိုဖြတ်တော့
မိုလ်လောင်းတွေ သင်တန်းဆင်းပွဲကိုတွေ့ရသည်။ ကားဆရာက ပဲရာတို့
မန္တလေးမှာ တစ်ညုအိပ်ရင် နောက်နေ့ သေချာပေါ်က ရထားလက်မှတ်
ရမှာမဟုတ်ဘူး။

မအိပ်နဲ့တော့ ရွေးဘုံ။ ၆၁၁၁ ရန်ကုန် အမြန်ရထားတွေရှိတယ်။
ရရှုနဲ့သာ စီးသွား။ မနေကြဖြန့် မသေချာဘူး။ ဟုဆို၍ မန္တလေးသူတာကြီး
ရှုံးမှာ ဆင်းလိုက်ကြသည်။ ကျွန်ုတ်တော်နှင့် အနီးသည်က ပစ္စည်းတွေ ချုံ
ဘုတာထဲ ယောက်နာဝါယာတို့တွေကြသည်။ ရထားမစီးပြစ်တာ ၁၀ နှစ်ကျော်ခဲ့သည်။
မန္တလေးသူတာကြီး အသစ်ပြစ်ကတည်းက ထင်ပါရဲ့။ မောင်ရိပ်ရိပ် ဘုတာ
ကြီးက မိုင်းနေသည်။ ဘုတာတွေ့ကို မမြင်ရ။ အသံတွေသာ ကြားနေ
ရသည်။

လက်မှတ်ကယ်မှုံး ဝန်ထမ်းတယောက်ကိုမေးကြည့်တော့ အပေါ်ထပ်သို့ ဟု
ဆွဲနဲ့။ အပေါ်ထပ် လက်မှတ်ရောင်းသည်နေရာက အထက်တန်းဆို

အောက်ကိုသွားပါဆိုလေသည်။ အောက်ရောက်တော့ လက်မှတ်နိမ့်မှာ
ဆိုသည်။ ထပ်မေးသည့် အမေးကို လျဉ်းမဖြေ၊ လက်မှတ်ရောင်းနှစ်ယောက်
နဲ့ပါတ်တွေ ပြောနေကြသည်။ ဒါနဲ့ ရုပိုင်ချုပ်အခါနဲ့ ကိုတွေ့တော့ ဝင်လည်း
သွားရော ရုပိုင်ချုပ်ကြီးက မရှိ။ ညာဘက်အခါနဲ့ ဆက်ဝင်သွားတော့
ဒုရုပိုင်ကိုတော့ တွေ့ရသည်။ ချွေးလေးတွေနှင့် ဒုရုပိုင်က ဘာကိစ္စလဲဟု
မေးတော့ လက်နက်ကြီးကို ထုတ်ပြရသည်။ အဲသည်လက်နက်ကတော့
ကိုဆောင်း (ဆောင်းဝင်းလတ်) လုပ်ပေးထားသော စာပေလုပ်သားကတ်
ပေတည်း။

လိုအပ်လျှင် ဆရာ အေးကြော်လေး လုပ်ပေးထားသော ဓာတ်ရှင်
သမား ကတ်ကို ထဲတို့ အသင့်ပြင်ထားသည်။ ဒုရိုပိုင်ကြီးက သဘော
ကောင်းပါသည်။ ကတ်ကိုကြည့်ပြီး ဆရာတို့အတွက် အထက်တန်းတော့
ကုန်နေပါပြီ။ ရုံးရိုးတန်းတော့ ရနိုင်ပါသေးတယ် ဆိုတော့ ရပါတယ်ဆရာ၊
ဘာရရပါ ဆိုတော့ ဒေါ်၁၅ ရန်ကုန် အမြန်လက်မှတ် ၂ စောင် ရွှေပါသည်။
မနက် ၄ နာရီကတည်းက ထထားရသည့်နဲ့ တစ်ကိုယ်လုံး ၆၅းနဲ့ နံတော်နေ့
တော့သည်။ မနေ့နှင့်တော့ဘဲ ဘုတာထဲက တစ်ခါရှိုး ၅၀ ရေချိုးခန်းမှာ
ငင်ချိုးလိုက်သည်။ ဉာဏ်ထောင် မျိုင်းစော်နှင့်ပါပဲ့။ လူလည်း မနေ့နှင့်ဂျုံး
တော့လို့ ချိုးလိုက်ရတာ လန်းတော့ အတော်လန်းဆန်းသွားသည်။
ဘုတာထဲ မျှောင်းမိုက်မှုပါပဲ နေ့သည်ကိုထားခြားပြီး ဘုတာအပြင် ပစိဖိတ်
ဟောတယ်ဘေးက ဆိုင်မှာ ကြက်ဆီထမင်းနှင့် ရေသန့်၂၂ ဘူး သွားဝယ်။
ရထားက အမှတ် ၂ ပလက်ဖောင်းမှ ထွက်မှုဆိုတော့ ဟိုဘက်ဆီကို
အလုပ်သမားခေါ် ပစ္စည်းသယ်ရသည်။ မိန့်ဖျော့ဖျော့ဘုတာတွင်းက
လင်းတင်းတင်းတင်းသည် ရှုတ်ခုနဲ့ ကွယ်ဖျော်သွားသောကြောင့် ဘုတာကြီး
အမျှောင်းတိုက်သွားခဲ့ရတော့သည်။ ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ ခရီးသည်တွေ

ပြည့်ည် ကျပ်ပိတ်လောင်ပူ ပပ်အိက် ဇီးသီနေတော့သည်။ လွှန်ခဲ့သော ၁၀ နှစ်လောက်က ပုံရပ်လွှာနှင့် မကွဲကွာလှသေး။ ထပ်တုနီးနီးသာ ရှိလေသည်။ အမှုန်မတော့ ကျွန်ုပ်တော်ကား ဘဝမှုနေသူ၊ အတိတ်မှုနေသူ သာတည်း။ ဟိုးလွှန်ခဲ့သော ကျောင်းသားဘဝက ဆိုပါလျှင် နှစ်ပေါင်း ၃၀ လောက်ကပါဖော်။

တုံးလုံးလျော့သော ညီညိုည် တစ်ယောက်က လူးထျွဲ တစ်ပွဲမှာသည်။ ထိုလူနှစ်ယောက်က ပါလာသော ဆွဲခြင်းနှစ်ခုကို ကြော်ပြင်ပေါ်ချသည်။ ညျှစ်တစ်တစ်လုက ရွှေတ်ခဲ့ သူ့နှပ်ချေးကို ညာလက်ဖြင့် ညျှစ်ထဲတ်သည်။ နှပ်ချေးတွေကို သူ့ပုံဆိုးဖောင်ကို သတ်လိုက်သည်။ အကြမ်း။ အချောအနေနဲ့ သူ့လက်ကို ရှေ့ပုံဆိုးခါးပုံစကို ထပ်သတ်သည်။ ခြင်းရှေ့ ဆောင် ဆောင့် ထိုင်ချုလိုက်သည်။

၃

ထိုလက်ဖြင့်ပင် ခြင်းတောင်းထဲက ထမင်းထပ်ကို ဖြေသည်။ ထိုလက်ဖြင့်ပင် ထမင်းလက်နှစ်ခုပါ ဆုံးပြု၍ ဆီပြန်နေသော ပလတ်စတ်ပုံးကန်ပြား လေးပေါ် ဖြေချသည်။ ထမင်းကို ဖွံ့ဖြိုးခြင်းအာင် ဖွဲ့ခြားခြေသည်။ ထို့နောက် ကြော်သားကြော်အိုးထဲမှ ဆီတ်စွဲနှင့် ပေါ်၍ ပန်းကန်ပေါ် ဆောင်းချသည်။ အားလေး နည်းနည်းဖြူးသည်။ ပြီးနောက် လက်ချောင်း တုတ်တုတ်ကြီးတွေဖြင့် အားပါးတရ နယ်သည်။ မြေပဲဆဲကြော်လေးတွေ ထမင်းပုံပေါ် စီချေသည်။ ကြော်ကြော် နိကျော်ကျော် တောင်ပဲလေးကို အပေါ်က ပုံပုံလေး တင်ပေးလိုက်သည်။ ငရှတ်သီးခြောက်ကြော်လေးတွေ နှစ်ခုချ စီသည်။ ကြော်သွန်ဖြူးလေးနှစ်ဆောင် ထပ်ထည့်သည်။ နောက်ထဲ့မတော့ ပလတ်စတ်စွဲနှင့် အဆီ လက်လက်လေးတစ်ခြောင်း ထမင်းပန်းကန်ပေါ် တင်ပေးလိုက်သည်။ ပန်းကန်ကို သူ ကုန်းပေးလိုက်သည်။ ညီညိုက်ပြာက ဟား တစ်ချက်သန်းရှင်း ပန်းကန်ကို လုမ်းယူသည်။ ထမင်းသည်က ထမင်းနယ်ထားသော အဆီပြန်နေသော သူ့လက်ကို ညာဘာက်ခါး ပုံဆိုးဆီ လူးလာခေါ်ဖြန် သတ်လိုက်သည်။

သော် သည်ထမင်းသည်၊ ကြော်ကြော်သည်ကို ကျွန်ုတ်

ကျောင်းသားတုန်းက ကျောင်းပါတ်လို့ ရန်ကုန်မှ မွန်လေးပြန်တိုင်း မူးမူး ရှုံးရှုံး ဝယ်ဝယ်စားနေခဲ့တာပါလား။ သည်တစ်ခေါက်တွေ့ဖြင့် ရထား ပေါ်မှာ ဘာဆိုဘာမှုကို ဝယ်မစားပြစ်တော့ပါ။ ရောမျိုးဘူးတောင်မှ ပိုက်က လာတဲ့ရောထည်။ ပါကင်ပိတ်တဲ့စက်နဲ့ ပြန်ပိတ်ပြီး ရောင်းသည်ကြားလို့ မဝယ်စုံ။ စာကလေးကြော်က ကြက် အသေး အသေးလေးတွေကို ပြုတ်၊ ဆီလူးထားတာဆို၏။ ငါးဥကြော်က ရောလုံးပြုတ် ဆီလူး။ ထမင်းချုပ်က အတူ။ ဟိုးကျောင်းသားဘဝ်တုန်းက တောင်င့်ရောက်တော့ ဒု နာရီခြားပြီ။ ဘူတာထဲက လက်ဖက်ရည် ဆိုင်ရှေ့တည့်တည့်မှာ ကိုယ့်တွဲက ရောက်နေသည်။ ထမင်းကြော် ရမယ် အော်နေသည်။ ကောင်လေးတစ်ယောက်က လက်ဖက်ရည်။ ပလာတား ပါးကိုစီရမယ်ဆိုလို့ သူကိုခေါ်မှာတော့ ကောင်လေးက ဆိုင်ထဲ ပြီးသွားသည်။ ကြပ်ကြပ်အိတ်ဖြင့် ထည့်ထားသော လက်ဖက်ရည်နှစ်ခွက်နှင့် အေးစက် မာတောင်းနေသော ပလာတာနှစ်ချပ် ယူလာပေးသည်။ ပူပူလေး မရှိတူးလေးဆိုတော့ မရှိဘူး ဆီသည်။ ဒါဆို မစားတော့ဘူး ပြန်ပေးတော့ ယူပြီး ပြန်လည့်မရဘူး ပြောပါတော့သည်။ ဟာ... မင်းဟာ မနေ့က အကျိုး တွေ့လေး၊ မာတောင်းနေတဲ့ဟာ ဘယ်လိုစားမလဲ။ မင်းပဲ ကိုယ်ရုပ်းစာကြည့်ပါ၌းဆိုတော့ ဒါဆို ပေါက်စီနဲ့ လေပေးမယ်ပြောလို့ အေးအေးလည်း ဖြေလိုက်ရော ဆိုင်ထဲပြေားဝင်သွားပြီး ရောခဲ့မိပေါက်စီတစ်လုံး ယဉ်လာပြန်လေသည်။ ကဲကဲ... ရော့... ကျွော့ ဧ ဂုဏ် ပေးလိုက်သည်။ သူ့အတွက် မှန်းဖိုးတောင်းပြန်သည်။ မင်းက ဒီဆိုင်က မဟုတ်ဘူးလေးဆိုတော့ မဟုတ်ဘူးတဲ့။ နမ်(နားမ)သေးလို့ ပေါ်ရွှေ့တွေ့ကျွော့တဲ့ လက်ဖက်ရည် နေးတေး သေးကို သောက်ပြီး ရောခဲ့မိပေါက်စီကိုတော့ ရထားအတွက်မှာ ပစ်ချုလိုက်တော့သည်။ ဟိုးကျောင်းသားဘဝ်က စားနေကျုံ တောင်င့်ထမင်းသည်ကို

မစားပဲတော့၊ ရထားပေါ်လာကြတဲ့ အသည်တွေကိုလည်း ကြည့်နေရင်းက ဆွဲကြာက် ကြောက် လာသည်။ ထိုကြောင့် ဘာဆို ဘာမှမစားတော့တဲ့ ပေဒါပ်နေလိုက်သည်။ ဆောင်းနှင့်လေ အေးစက်ကျင်ကျင်က တွေထဲမှာ စွေနေသည်။ တုံးရုံး တုံးခိုင်းခိုင်း မြင်းခိုင်းဖျို့မလေးလုံး ကဆုန်ပေါက် ပြီးနေသော ရထားပေါ်မှာ နာကျင်ကိုက်တဲ့ နာရည်တွဲနဲ့။ ကြိုးက ကိုယ့်ကြမ်းပိုးက ထိုးစစ်ဆင်တာကြောင့် ဖင်တက္ကတ်ကုတ်နှင့်ပင် လူးလုညွှေ့ ရင်းက ပဲခုံရောက်တော့ နေ့လယ် ၁ နာရီ ခွဲလေသည်။ သည်ရထား ဘယ်အချိန် ရန်ကုန်ရောက်မလဲဆိတာ ဘယ်မေးဝင်ဆရာမှ မတွက်နိုင်။ ရောက်ချင်တဲ့အချိန် ရောက်မည်။ ဒီနေ့လည်း ရောက်ချင့်မှ ရောက်မည်။ ရောက်ချင့်လည်း ရောက်မည်။ မရောက်ချင့်လည်း မရောက်နိုင်။ အိပ်ချင့် မူးတွေတွေ ရှိနေစဉ် တွဲပြတ်းပေါက်က ထမင်းသည်ရှိမှာ တည့်တည့် ရှုပ်သည်။ ဂစ် ထမင်းသည် ကုလားမက အငွေ့တထောင်းထောင်း ထမင်း အိုးထဲမှ ထမင်းကို သံပန်းကန်ပြားဖြင့် ခုံးထည့်ပေးနေသည်။ ဒီးသည် ကတော့ အိမ်ရောက်မှစားတော့မည်ပြောသည်။ တရှိရှိမြည်နေသော အသ တွေကြောင့် ဖြစ်ချင့်ရာဖြစ်တော့ကွာဟု စိတ်ကို ခုံးခုံးချုလိုက်ပြီး လင်ပန်းထဲက နိုက်ကျင် ကြက်ပြောတဲ့လေးတွေကို လန့်လို့ ဘဲဥဟင်းနဲ့ပဲ ထမင်းတစ်ထပ် မှာလိုက်သည်။ ၂၀၀ ကျေသည်။

၄

ထမင်းပူပူ၊ ဘဲဥဟင်း စပ်ကျွေကျွေ ကုလားချက်လေးနှင့် ချွှေ့ပေါင်ကြော် အေးစိမ့်စိမ့်လေးကို သုတေသနတွက်သွက်သွက်ပင် စားပစ်လိုက်သည်။ မဆိုးလှ ပါဘူး၊ ဒီးသည်က ဘယ့်နှယ်လဲဟု မေးထိုးမေးသည်။ ခကာနေတော့ တွဲပေါ်ကို ထမင်းထပ်သည် ရောက်လာသည်။ တစ်ပွဲမှ ၅၀၀ နော်

ကြက်သားဟင်းနဲ့ ပူပူလေးရမယ် အော်တော့ တစ်တွဲလုံး အလုအယက် ဝယ်စားလိုက်ကြတာ ထမင်းသည် အပြောင်ပဲ။ သူလိုပဲ တော့တွေးတော်တွေးနဲ့ မစားဘဲနေတဲ့ ဒီးသည်ကတော့ ဘေးက တရှိပို့ရို့ ကျွန်းရစ်သော လယ်ကွက်တွေကို ငေးနေသည်။ ကျွန်းတော်ကတော့ ဝမ်းစာ ပြည့်နေပြီ့ ပဲပေးအေးပေး ငေးကြည့်နေလိုက်သည်။ ရထားက ပဲရဲးက ထွက်လာတော့ ပြင်မြင်းတစ်ကောင်လို့ အားကုန် ခုန်ပေါက်ပြီးလေ တော့သည်။ ဒါနဲ့ပဲ ရန်ကုန်ရောက်တော့ ၃ နာရီ ခွဲလေ၏။ မန္တလေး ရန်ကုန် အမြန်ရထားက နာရီ ၂၀ စီးလိုက်ရပါလား။ ကျောင်းသားဘဝရှုံးက တော်င့်ဘူတာက ထမင်း၊ ပျဉ်းမန်းဘူတာက ထမင်း၊ သာစည်ဘူတာက ထမင်းဆိုင်တွေကိုစေတော့ အခုအခါမှာ အိမ်မက်လိုပင် ကျွန်းရစ်တော့လေသည်။ အိမ်ပြန်ရောက်တဲ့အခါ သံဆေးနှစ်မျိုး စားကိုစားရှိုးမှာ သေချာသည်။ နောက်တစ်ခါ ရထားစီးရင် ဘာစားရပါ့မလဲလေ။

အမှတ် (၅)၊ ၃၁၊ ၁၊ ၂၀၀၆၊ ပူဗြိုလာကျားနယ်

နှစ်နိုင်ငံ တစ်ရွာ

နောက်မှာ တက်ထိုင်လိုက်တော့ အေးခနဲနော်။

လေးသည် လမ်းမို့ရို့ပေါ် တက်စပြုနေဖြီ။ လမ်းဘယ်ဘက်ကြာမှာ
တောင်ကြီးတွေရှိနေသည်။ ပလောင်ရွှေလေးတွေက တောင်ပေါ်မှာ တည်၏။
တောင်စောင်းအတိုင်း လမ်းတစ်လျှောက် အီမံလေးတွေ ဆောက်ထား
ကြသည်။ အီမံရှုံးတွေမှ ရေတိုင်လေးတွေ တစ်တိုင်စီ ရှိကြသည်။ အီမံရှုံး
လမ်းမပေါ်မှာ ပပါးတွေ နေလှန်းထားကြသည်။ ဆိုင်ကယ်နောက်က
ထိုင်လိုက်ရသော ကျွန်ုတော်သည် လူးလို့ နှစ်ဆင် ခုန်ပါက်မြောက်တက်
လွှဲန့်ပေါ်တော့သည်။ မျက်မှုန်ပေါ်က နှင့်နှစ်ရှည်လူးလေးတွေကို သပ်ချ
သုတ်ချရသည်။ တောင်ပေါ်ကို ဆိုင်ကယ်က ဂါးဂါးအော်မြည်လျက်
တက်သည်။ နှင့်စုံတွေက လည်မျို့မှာစိုက်သည်။ ဆိုင်ကယ်က ဦးမေ့
တက်သွားသည်။ မြို့အဝင် ကျွေးတစ်ခုပေါ်တက်နေရသလို ခံတပ်ဟောင်း
တစ်ခုပေါ် ပြတ်နေရသလို နေတော့၏။ ရွှေလေးက အေးပြီးတိတ်ဆိတ်
နေသည်။ ရွှေလမ်းမက ကတ္တရာလမ်းပြစ်သည်။ အီမံလေးတွေက ခြေစည်းရှုံး
လေးတွေနဲ့ လှ၏။ အီမံထဲမှာ မီးလှုံးနေကြသည်။ အငွေ့တယောင်းထောင်း
ထနေသာ တို့ဟုးပျော်သည်၏ အိုးသည် နှင့်ထဲမှာ လိုင်းတွေလို့ တိမ့်
တွေလို့ လိပ်ထနေသာ။

တောင်ပေါ်မြင့်မြင့်တက်သွားတော့ အနောက်ရထာမင်းစော၏
မိဖုရား အော့ချိန်လု၏ ရွာလေးဖြစ်သော ဆယ်လုံးရွာလေးကို ဝင်လေသည်။
မြှေးလေးနှင့်ဆိတ်လျဉ်းငွေ့ ဒေါ်မြင်းစောက်မှာ ရွာလေးက
အေးနေသည်။ စိမ်းစိုလုံးဆန်းနေလေသည်။

ଦୋଷୀ ପିଲାଇନ୍: ଦୋଷୀ ଫିଲାଇନ୍: ଉତ୍ତରୀ ମିଲାଇନ୍: ଝୋର୍ଣ୍ଣାଣୀ କ୍ଲାଯ୍‌ଲାଂଡ଼ିନ୍: ଡିପ୍ରିନ୍ ପ୍ରିନ୍ଟିଫିଚର୍ସିଙ୍। ଶାଖାଲକ୍ଷ୍ମୀରୁଦ୍ଧ ଝୋର୍ଣ୍ଣାଣୀ ପାଇଁ ପରିବହନ କରିବାକୁ ଅନୁରୋଧ କରିଛନ୍ତି।

ଶିର୍ଦ୍ଦଳ ମେ:ଫେଣିଲିଗ୍ନର୍ବୟନ୍ ॥ ପାଯିଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କୁ ଜ୍ଵୋଜ୍ଵୋଦ୍ଦୟ ଧୂମ:ମ ପି:କିନ୍ତି
ଜ୍ଵେ:ଜ୍ଵେ:ଲେ:ଦୟ ରୀରୀଫ୍ରେ:ଫ୍ରେ: ॥ କ୍ଷିତିତ୍ତାତିଥା:ଲେ:ଦୟ କ୍ଷିତାରୀରୀ ॥ ଅଭାବ୍ଦ କ୍ଷିତି
ଚିତ୍ତାଦ୍ୱୀପ: ଦୟେ:ଦୟେ:ଲେ:ଦୟ ହାଯିରୋଣଙ୍କରାତିବ୍ୟନ୍ତିମହି ॥ କ୍ଷିତିକର୍ଣ୍ଣଦ୍ୱୀପ:
ଅଦ୍ୟ ଲିଙ୍ଗିଷ୍ଟିକ୍ରମପ୍ରକାଶିବ୍ୟନ୍ତି ॥ ଅଭାବ୍ଦମଧ୍ୟ: କ୍ଷିତି:ବ୍ୟାହି:ମୁଖ ପ୍ରମାଣିଷେଷେ:ପ୍ରକାଶିବ୍ୟନ୍ତି
ଅଭାବ୍ଦମଧ୍ୟ: କ୍ଷିତିରୁଷିଷ୍ଟିକ୍ରମପ୍ରକାଶିବ୍ୟନ୍ତିଲା: ॥ ଅଭିନ୍ଦିନ: ॥ ବିଦୟେ ॥ ଅପ୍ରତିକ୍ଷିଦିନ:
ମୁଖଲେ:ଦୟକ କ୍ଷିତି:ଏଣ:ଯାମୁ ପ୍ରି:ତ୍ବା:ତାତିରିତ୍ବା ॥ ଅଭ୍ୟାସ:ମକ୍ରି:ତାତିରିତ୍ବାଦୟ
ପ୍ରତିବ୍ୟନ୍ତି ॥ କ୍ଷିତି:କ୍ରାଃ:କ୍ରାଃ ବ୍ୟାଗରୁଷଗରୁଷଗରୁଷ ପୁରୁଷପୁରୁଷଲାତିଲାତିଲାତିପଦ
କ୍ଷିତି:ଧ୍ୟାତମୁ ଶ୍ରୀକ୍ରମପେଲିଷ୍ଠିମହି ॥ ଶ୍ଵିନ୍ଦିନାଯିଲେ:ଗ ଶ୍ଵାଲମ୍ଭ:ଲେ:ମୁଖ
ଗ୍ରେ:ପତନିଲାବ୍ୟନ୍ତି ॥

ရွာဆိုသော်လည်း တိုက်ခံခိုမ်လေးတွေ အတော်များသည်။ အမှန်မတော့ နှစ်ခိုမ်သွားသည့် လမ်းအတိုင်း တောင်အောက်က ပတ်မသွားဘဲ တောင်ပါတ်က ဆယ်လန်ရွာလေးထဲမှ ပတ်ကျော် ကျော်ရိုက် လမ်းဖြတ်ကို ရှာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ နှင့်နှစ်လွှာ ဖွေးထွေးထွေးတွေက တစ်လမ်းလုံးပါတ် နေသည်။ အပ်မက်တဲ့ ဆိုင်ကယ်စီးသွားနေရသလိလိ တိမ်ဂိုက်အလား ထင်သည်။ ကိုယ်နှင့်လင်းက လမ်းအချို့အကျော်တွေမှာ ထိန်းကျော်ရသည်။ နှင့်ရည်စိုလွှာနေသောလမ်းက ချော်ပြောင်နေလေသည်။ ဆိုင်ကယ်လေးက တောင်ခြေကို ရောက်လာသည်။ မြေသို့ ရောက်သောအခါတွင်လည်း လမ်းပေါ်မှာ တိတ်နေ၏။ လမ်းညာဘက် မှာဖိုင်ကျောင်းရွာ ဆိုင်းဘုတ် လေးကို တွေ့လိုက်လေလျှင် ဆိုင်ကယ်က ညာဘက်လမ်းသို့ ကျော်ချိုးပစ်လိုက်သည်။ မြေနှစ်စွေးသော လမ်းကြမ်းတည်း။ လမ်းအေး ပဲယာမှာတော့ လယ်ကွက်တွေ စိုက်ခင်းတွေရှိနေလို့ ဖြူလွှာသော နှင့်ဆီးပြင်မှာ ဆေးတို့ ထားသလိုပြင်၏။ နှမ်းပန်းခင်းတွေ ဝါဝင်းနေသည်။ ဟိုးအဝေးမွန်မွန်မှာ သားအမိသုံးယောက်ထင်ပါရဲ့၊ နှင့်ကြားမှာ ပေါ်ကြတဲ့လေးတွေနှင့် လုလိုက်

ပါဘိတော်။ ဆင်း စာတိပုဂ္ဂကိုဖြမ်ပြောလိုက်ရခင်မှာ ဆိုင်ကယ်က မြစ်ဆိပ်သို့
ရောက်တော့သည်။ မြစ်ပြင်တစ်ခုလုံး ဖြူဖွေးမြိုင်းလွင်နေ၏။ လေက
အွေးနော့သည်။

ဖြည့်ဖြည့်ဆင်ရန်။ အက်ပေါ်တက်တော့လူသည်။ အက်ဟနိဂရသားလည်း
အမှန်မတော့သလေးပါပြားပြားကြီးသာဖြစ်လေသည်။ ပုံမှာ အက်တပ်
ထားသည်။ တာရီးမြှုပ်သော မြစ်ပြင်ကို ခွဲဝင်သည်။ နေးတေးတေးနှင့်ပြု
စိနိတို့မှုက်နှုပ်ပြင်ကို ပုတ်တိုက်သွားကြသည်။ ကျွန်ုတော်က စတုရုံးတိုက်သည်။
ကိုဆန်းလင်းက ပြန်ရိုက်လေးသည်။ အက်ဦးပိုင်းမှာ ဖြုပ်ပို့နေ၏။ အက်ပေါ်ရှိ
ဟိုဘက်ကမ်းက ရွှေသားတော်၏ စုံစုံရဲ့အကြည့်ကိုတော့ ခပ်ရှောင်ရှောင်
မသိကျိုးခွဲ ပြရာသည်။ မြစ်ပြင်က မကျယ်လှသော်လည်း ဟိုဘက်ကမ်းဆီ
မမြင်ရ။ သည်မြင်က မြစ်မှာပြည့်ထဲ နှစ်ဆွမ်းရွှေမှ စင်သည်။

३

နှစ်ပုံနှင့်ရွာ၊ နှစ်ခွဲနှင့်ရွာ တို့ကိုဖြတ်လေပြီ၊ မွေဆယ်ပြီးကိုတော့မူ အနေဘက်မှ
ပတ်သည်။ သည်နေရာမှ ဖြတ်လေသည်။ မြစ်ချေလီဟု တွင်သတည်။
မြစ်၏ ဟိုဘက်ကမ်းသည်လည်း၊ မြစ်မှပြည့်ဟုဆိုသောလည်း တကယ်
ကတော့ စိန်ပြည့်တည်း။ မြစ်ပြင်လယ်ရောက်သောအား ရှုရသောလေက
ဆန်းလာသည်။ တိုင်းတစ်ပါးရပ်စွာ၊ ရေမြေနှင့်က ထူးလှသည်။ ရန်းသစ်ကို
ရသည်။ ရှုသောလေက စွာ၊ လှသည်။ မြစ်တွေဂျာတည်းတည်း ဆက်သွား
လေလျှင် ချွေလီမြို့သွားသော တံတားဆီကို ရောက်မည်။ မြစ်ပြင် နှင့်ရှိုး
မြှုတိမ် ဖြာဖြာနေသော ရွှေးတိုက်ထဲ တထုတ်ထုတ် ခုတ်မောင်းသည်။
မြစ်လယ်က တိတ်ဆိတ်အေးပြုမဲ့၏။ ပိုမိုဒွေးနွေးလာသည်။ ကော်ဖိရောင်
မြှင်က အစီးသန်သည်။ စက်တပ် ကောက ပြင်းပြင်းရန်းရရှိ။ နားရှိဝက်ခွဲ့
အကြာတွင် နှင့်တိမ်ဖြူတွေ ပါးစပြုလာသည်။ ကောက နှင့်ရှိုးတို့ကို
ခွင့်းဖောက် တိုးဝင်ရင်းက စက်ရန်းလျော့လိုက်သည်။ ဟိုဘက်ကမ်းသို့
ကပ်တော့မည်။ ဆိုင်ကယ်ထိုင်ခံပေါ်မှာ နှင့်ရည်၏ မျှေးစိုလုံးတော့သည်။

ကမ်းဆီ ဦးတည်ကပ်သည်။ မြို့နှင့်မြန်မြိုင်းမြိုင်းညီးသော ကမ်းမှာ ကော်တွဲစွင်းကပ်ထားသေးသည်။ ကျွန်ုတ်တော် ကမ်းပေါ်တက်ပြီး ကိုဆန်းလင်း၏ ဆိုင်ကယ်ကို ကူခွဲမတင်ပေးသည်။ အက်ကူးကော် ဆိုင်ကယ်နှင့် လူကို ၅၀၀ ကျပ်၊ လူချည်း ၂၀၀ကျပ်၊ စက်ဘီးနှင့် လူ ၃၀၀ ကျပ် ဖြစ်လေသည်။ ကပ်သောကမ်းက နောင်ဟင်ရွာကမ်းဖြစ်သည်။ ကမ်းပေါ်မှာ မြန်မာပြည်ဘက် ကူးဖို့ ဈေးသည်တွေ စောင့်နေကြသည်။ ဆိပ်ကမ်းတဲ့လေးက အမိုးသာ ရှိ၏။ ကမ်းပေါ်ကလူတွေ ကျွန်ုတ်တို့ကို စိုက်နိုက်ပေးသည်။ ကျွန်ုတ်တော်က ကမ်းကပ်လျေလေး၏ အထိုးကျွန်ုတ်ပုံကို ဝေမွှုင်းမြန်ပျေသော နှင့် အင်းဖြူကြီး နောက်ခံထားလို့ စာတ်ပုံစိုက်သည်။ ကိုဆန်းလင်းက ဆိုင်ကယ်စက်နှီးသည်။ မိန့်ပြည်တွင်းက မြန်မာရွာလေးထဲ ဝင်မည်။ ရွာအင်လမ်းလေးက ပြည်ရက်သည်။ လမ်းပေါ်မှာ အမိုက်ကင်းသည်။ လူသူမတွေ၊ တိုတ်ပြုမြဲမှုနေသည်။ အေးစိမ့်သည်။ ဖို့မြည်သော ငုံကောလေးတွေ အသံ ကြားရသည်။ တရုတ်ဆိုင်းကားတွေထက်ကလို ဝါးပိုးအဆုံးထူထူ ဝါးပင်တွေက ပြည့်နေသည်။ ဆိုင်းကားရိုက်ရရှင် ကောင်းမှာပဲ။ ဝါးပင် စိမ်းစိမ်းတွေ လေအငြောမှာ လုပ်နေသည်။ ရှုရှုမြည်သည်။ သစ်တံတားလေးတွေ တော်ခုက် ဖြတ်သည်။ ရေက ကြည်လင်နေသည်။ တစ်ရွာလုံး အပင်တွေ နှင့်မို့ စိမ်းစိမ်းအေးမြှေနော့၏။ ကိုဆန်းလင်းက သူတို့ ကထိန်ခင်းသော ဘုံးကြီးကျောင်းကို ပြသည်။ ကျောင်းအိုတံရှုံး သည်အပ်သည် လွန်ခဲ့သော ဆယ်နှစ်လောက်ကအထိ အေးပြုမြဲမြှေ ရှိလှုသည်တော့မဟုတ်ပေါ့။ လူပုံစွဲတွေ ပူလောင် ရှိလှုသည်။ ဟိုးနှင့်တွေက ကွဲပဲ့ချွဲ ခေါင်းဆောင်သော ရှုမ်းအဖွဲ့က ဖို့ပိုးထားသည်။ အမှန်မတော့ ပထမ ဒုခရိုင်မှု။ ကွမ်းချွဲက အမည်ခံဖြစ်ပြီး နောက်က တရုတ်ဖြူတယောက်က အြိုးကိုဆိုသည်။ သည်ရှမ်းပြည်နယ် (မြောက်ပိုင်း) မှဆယ် နှစ်ခေါ်တစ်လျောက် လူမိုက်လုပ်လေသည်။

ရှမ်းကွမ်းချွဲကတော့ ဘိန်းရှုပါန်းမို့န်းနေသူသည်း။ ထိုနောက် မတော့ ရှမ်းအက်စ်အက်စ်အော်က ကြိုးစိုးလာသည်။ နောက်ကျေတော့ ဗကပ် ပိုလ်ကြင်မောင်တို့ အပ်စီးလာသည်။ အရှင်သည် ကြမ်းတော့၏။ ဆိုးတော့၏။ လူတွေက သွေးခုံ မိုက်ကမ်းရှမ်းရှိုင်းကြတော့၏။ ကြောက်ဆရာသာတည်း။

ထိုသောအခါ အရပ်မှာ မအေး မပြုမြဲး။ ပူလောင် တိုတ်လန့် ဖို့ချို့ ရှိသာ နေတော့၏။ လူပေးစိမ်းမြေသော အရှင်က အပူရောင်တွေသာ မြင်ရတော့သည်။ ရွာထဲရောက်လာလေလ စိမ်းစိမ်းနိုင်သော ပပါးစီးတွေကို လမ်းဘေးပဲယာမှာ တွေ့နေရသည်။ တစ်လမ်းလုံး စိမ်းနေသည်။ အစိမ်း ရောင် ပန်းချိုက်းထဲ ဝင်နေရသလို ပန်းချိုးရရာ ဗင်းဆင့်နှီး၏။ ပန်းချိုက်းထဲကလို အရောင်တွေ လန်းနေသည်။ စိုနေသည်။ ဝင်းနေသည်။ အံစရာ တခုကေတော့ ရွာထဲ လူတွေ တိုတ်နေခြင်းပြုဖြစ်သည်။ အိမ်လေးတွေကလည်း အျို့မြဲး။ စမ်းရောင်းလေးက အေးကြည်မြေသော ရေကို ပုံးနှစ်ပုံး ထမ်းပိုး ဆိုင်းဖြင့် မ သယ်နေသော ရှမ်းမလေးကို သံစပ်မှာ တွေ့လိုက်ရသော်လည်း ဓာတ်ပုံရိုက်ဖို့ အုခွင့်မသာ။ နေခြည် စစက သောင်မှာ ဆင်းစပြုလေသည်။ နှင့် မြှုံးကြုံလို့ လင်းလေပြီ။ မြိုင်းဝေ နှင့် ဖြူပြီးတော့သည်။ အချမ်း ဘယ်မှာ ရှိတော့သည်။ ကျွန်ုတ်ရင်းမှာ စိုစိုချွဲးလေး စိုးလေသည်။ ထုံကျင် လက်ဖျား နွေးတော့သည်။ ရွာတွင်းကိုလင်းလင်းထင်းမြင်လာရသည်။

ကြက်တစ်ကောင် လမ်းမပေါ် ဖြတ်ပြီးသည်။ ကိုဆန်းလင်းက ဆိုင်ကယ်ကို ရပ်လိုက်သည်။ ဆရာ ဓာတ်ပုံရိုက်းမှုလေးဆိုတော့ ကျွန်ုတ်တော်ကင်းမရာက ဖွင့်မရဖြစ်နေတော့သည်။ နှင့် ထုံမှာ ရိုက်နေရာမှ နေခြည် ဖြေဖြာကို ရိုက်မယ်ဆိုတော့ ကင်းမရာက အဆင်သင့်ဖြစ်သေးဟန် မတူ။ ရှုံးခြည်း အပြောင်းအလဲကို သူ အာရုံမခံနိုင်သေး။ သူကို ဈေးအောင် ဂျာကင်ထဲ ထွေးထားလိုက်သည်။

ଏକାଲେ:ଫେଟୋବୁ ଗାନ୍ଦିମରାଲେ:କ ଶି:ପ୍ରଫୁଲ୍ଲଦିନ:ଲାହାନ୍ତି ॥ ଆଧୁଳ
ଲ୍ୟବ୍ଲେଟୋବୁନ୍ତି ॥ ଝୁଆଂଦିଲମ୍ବ:ଯିବୁମ୍ବା ମନ୍ଦିରି:ରି:ମ୍ଭି. ଶିଦ୍ଧି:ଜୀତିକ୍ରି:କ
ଗାନ୍ତି:ଫେଲେବୁନ୍ତି ॥ ଅମୁଖମଟୋବୁ ଝୁବୁ ବ୍ରା ଝୁଗ୍ରି ପୈଦିନ:କଥି:ଦିଗ୍ନିପ୍ରି:
ଦିଗ୍ନିଲ୍ୟମ୍ବା ଫେରିଓଛି: ଫେରିଲ୍ୟବର୍ଷାତିନ୍ଦିଗ୍ରିପୈଦିନ:ଦିନ ମନ୍ଦିରି:ରି:ମ୍ଭିଲ୍ୟଭ
ପୋତୁଙ୍କ ଲେବୁନ୍ତି ॥ ମନ୍ଦିରି:ରି: ଶିଦ୍ଧିବୁନ୍ତିମ୍ବା ପତେଗୋପନ୍ଦିମ୍ବା: ପିଲେବୁ ଆର୍ପିଲ୍
ଆମିପ୍ରାୟ ରଲେଣି ॥ ମନ୍ଦିରି:ରି: ଦିଗ୍ନିଲ୍ୟମ୍ବା ଫେରିଓରୀ ଫେରିମା ଫେରିମନ୍ଦିରି:
ତାପନ୍ଦି ॥ ଫେରିଲ୍ୟବର୍ଷା ଗୋକୁଳଗ୍ରାମ । ତୋରା ତାପି ତିନ୍ଦିଲେଖା: ଚଲିବୁନ୍ତି
ଝୁବୁତେଗ ପାରିଫେରିବୁନ୍ତି ॥ ଲମ୍ବ:ଲେଲ:ତେବୁଗ ପାତିନ୍ଦିଣି ॥ ତାତ୍ତ୍ଵାକୁଣ୍ଡ ତାତ୍ତ୍ଵା
କୁଣ୍ଡଫେ ॥ ଶିଦ୍ଧିକାଯିଲେ:କ ମ୍ଭିଲ୍ୟବୋକିଲାଟୋ ଲମ୍ବ:କ ଗୁଫିକାରୁଣ୍ଡଲମ୍ବ:
ପ୍ରିତିଲାହାନ୍ତି ॥ ରତ୍ନକୁଣ୍ଡକ ଦିନ୍ଦିପିଲ୍ୟାଲମ୍ବ:ତେବୁଲା: ଦିନ୍ଦିରଣି ॥ ଅମିଲେ:
ତେବୁଗ ତାରିତିଶିଦ୍ଧି:କା: ଯାଗଲିଦିନେଣି ॥ ଝୁଟାନ ପାରିତାନ ହୋକିଯା:
ଚଲିଦି ତାନ୍ଦିରଲେବୁନ୍ତି ॥ ଶିଦ୍ଧିକାଯିଲେ:କ ରବିଗୁର୍କ ଚ କି ପ୍ରିତିଲାହାନ୍ତି ॥
ଲମ୍ବ:ଦ୍ୱାରାକିଗ ଫେରିଓର୍ବୁା ଫେରିମର୍ବୁା ର୍ବୁପାରିବୁଗା:ତୋ ଦିଗ୍ନିଲ୍ୟମ୍ବା
ଝୁବୁତେ ଶିଦ୍ଧିଫେରିବୁନ୍ତି ॥ ଝୁବୁତେମ୍ବାତାନ ଲାଯିଗୁର୍କତେ ଶିଦ୍ଧିବୁନ୍ତି ॥ ପବି:ପଦିମ୍ଭା
ମିଳି:ମିଳି:ମିଳିତେ ପ୍ରିନ୍ତୁଲ୍ୟଣି ॥ କିମନ୍ଦିନି:ଲମ୍ବ:କ ଫେରିଲାକିଲାଲ୍ୟନ୍ତି ॥ ଲମ୍ବ:ତେ
ଗୋପା:ଲୁପ୍ତିଲା: ଦିନ ତେବୁଫେରିତାମହାତମିଲା: ହୃମା:ଚିନ୍ତି ॥ ମୁଖିବୁନ୍ତି ॥
'ଆରିନିକ ତିଲମି:ତେଗ ସ୍ତ୍ରୀତେ ପ୍ରିନ୍ତୁଫେରିତାମା' ॥ ଗର୍ବି:ଶି
ଦିନି:ଚିନ୍ତା:ରତା' ॥

‘କିଲାଳିଙ୍ଗ ତାରୁତ୍ତପ୍ରଦୟତିଳାଳମିଳିଛି ତାରୁତ୍ତପ୍ରଦୟତିଳାଳମିଳିଲେବୁଥିଲା । ଲାଲିନ୍ଦ୍ର ଅଶ୍ଵଦିନ୍ଦ୍ରପ୍ରାଣୋର୍ବଳ ଶ୍ଵିପ୍ରିଃ ରତ୍ନିକର୍ଣ୍ଣଗୁରୁତ୍ବକୀଳିଙ୍ଗ ଫୋର୍ମିଲାହାଜିରାରୁ ହାତରୁ ହାତରୁ’ ଏହା ଚାଲୁପ୍ରାଣୋର୍ବଳ । ‘କିଲିଲିଲାହାଜିରାରୁ ହାତରୁ ହାତରୁ ଗୁରୁତ୍ବକୀଳିଙ୍ଗ ରତ୍ନିକର୍ଣ୍ଣଗୁରୁତ୍ବକୀଳିଙ୍ଗ ଫୋର୍ମିଲାହାଜିରାରୁ ହାତରୁ ହାତରୁ’ ।

ပနိုက်လည်း စက်နဲ့ပဲ ကောက်ရိတ်လည်း စက်နဲ့ပဲ အားလုံး တရာတက
ငှားပေးတယ်။ ဟူတ်သား၊ ရွာထဲမှာ ဖွားမတွေ့၊ ဖွားချေးမတွေ့။ သန့်စေး
တော့၏။ လမ်းဘေးမှာ အီမံလေးတွေရှိသည်။ ရွာထဲက လုပ်ယေးလေး
နှစ်ယောက် ဆိုင်ကယ်ကို ရှုံးခဲ့ လမ်းပေါ် ထိုးကျော်တက်လာသည်။ တော်ပါ
သေးရဲ့၊ ကိုဆန်းလင်းက လျှင်သွေပေါ့။ ဆိုင်ကယ်က တုံးခဲ့ရပ်သည်။
သူတို့ကတော့ ဘာမှမဖြစ်သလိုပါပဲ ရှုံးဆို မောင်းတွေကျေားသည်။ နည်း
နည်းတော့ စိန်ဆန်လေးသည်။ သည်ရွာတွေက ရှုံးရွာတွေပါဖြစ်သည်။
သူတို့စရိတ်တွေက ရှုံးတွေလို သိပ်မနဲ့ညွှေ့။ ခုပြုကြေးကြော်ရှိ၏။ စကား
ပြောဆန် လေယူအတက်အကျက် အနုတ်အသိမ်း သွေ့ကြသည်။ မာဆတ်ဆတ်
လေရှိသည်။ တွေ့ကြည့်မည်ဆိုလျှင် ဟိုးအရင်ကတည်းက တရာတ်ပြည့်
ကြီးသည် ကွန်မြှုံးနှစ်နိုင်ငံကြီးတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့သည်နှင့်အညီ ဟောစိတုး၏
ယဉ်ကျေမှုတော်လှန်ရေးက သည်ဘက်မှာ အတော်ကြီး ဆိုးခဲ့ပူးလေးသည်။
ထိုးအပြင် စမာပြည့် ကွန်မြှုံးနှစ်ပါတီ၏ အခြေစိုက်ရာ ဒွာနတစ်ခုဖြစ်ခဲ့ရာ
အကြော်မှာ အဆိုး ဆင့်ခဲ့ရလေသည်။ ထိုးကြော်င့် စရိတ်က အနည်းငယ်
အက်ဆတ်နေပါဒ် ဖြင်ရသည်။ သူတို့က ရှုံးစကားရော တရာတ်စကားပါ
ပြောကြသည်။ အခြေတော့ တရာတ်ပြည့်နှင့် အနီးရက လိုအပ်သော ထောက်ပဲ
မူများ ပေးခဲ့လေသည်။ မန့်ဟီးရို့နှင့် ဆက်လျက်ရှိသော တရာတ်ရွာတွေက
အတော်ပင် တိုးတက်ပြောင်းလဲနေ့ခြားဖြစ်လေသည်။ လမ်းတွေကအစ
ကွန်ကရစ်လမ်းတွေချည်း ဖြစ်တော့၏။ ကောင်းလေစွာ။ ထိုးအတူ မန့်ဟီးရိုး
ရွာလေးကလည်း လျှပ်စစ်ပါးကို ရှုံးရ ရရသည်။ ရေရသည်။ သူတို့နှင့်
ဆက်လျက်ရှိသော တရာတ်ရွာတွေမှာ အထက်တန်းကျောင်းကြီးက ဟည်းထဲ
နေတော့၏။ မန့်ဟီးရိုးမြို့လေးမှာလည်း ရဲစစ်မှာ လူအင်အားက
၅၀ တောင် ရှိသည်။ ရာဝဝတ်မူ မရှိသလောက် ရှားသည်။ ရွာစလေ့ဖြင့်

ဖြေရှင်းလိုက်ကြသည်က များသည်။ အများစုတော့ ဘီန်းအားတွေကို
ဘီန်းဖြတ်ခန်းလေး ပို့လိုက် ပြန်သောက်လိုက်ဖြင့် သံသရာလည်နေတာ
လေးတော့ ရှိလေသည်။ ဆေးရုံလေး ရှိ၏။ သို့သော် ဆရာဝန်တော့
မတွေ့ရ။ ဟက်သွယ်ရေးစာတိုက် ဖုန်းလိုင်း ရှိ၏။ လူတော့ မတွေ့။
ဖုန်တာက်နေသော စာတိုက်ပုံးလေးကို ပင့်ကဗျားလေးတွေ တွဲလျက်တွေ့၏။
အုပ်ချုပ်ရေးရုံးကတော့ အတော်ကျယ် ကြီးလေသည်။ ကွန်ကရစ်
လမ်းအော်ဟိုဘာက်က တရာ်ပြည်ဖြစ်ပြီး သည်ဘက်က မြန်မာပြည်ဖြစ်လေရာ
အတော်ရှယ်စရာကြီးလို ဖြစ်ရလေသည်။ လမ်းက ရွှေလယ်သို့ ရောက်သည်။
ရွှေလယ်မှာ အဆောက်အအီး တော်ကြီးကြီးတွေ ရှိနေသည်။ ကစားကွင်း
တစ်ခုလို ကျယ်သည်။ အထက်တန်း ကျောင်းတစ်ခုလို ကြီးသည်။
လိုအဆောက်အအီးကား ရည်ရွယ်ကုမ္ပဏီက ဆောက်လုပ်ထားခဲ့သော လောင်း
ကစားရိုင်းရုံတွေ ဖြစ်လေသည်။ အားလုံး အဆောက်အအီးဟောင်း
အပျက်တွေ ဖြစ်နေလေပြီ။ အဆောက်အအီးတွေ ဆေးမှာတော့ မျှေးရှိလေ၏။
ဈေးကြေးရှု ရက် တစ်ဈေးဖြစ်ပြီး မှုဆယ် ဈေးနော်းနော်တစ်ရာက်သည်
မန်ဟီးရှိုးဈေးနေဖြစ်သည်။ သည်နေ့တော့ တိုက်တိုက်ဆိုင်ပင် ဈေးနေ
ပြစ်နေသည်။ ထိုကြောင့် ရွှေလေးမှာ စာသုကားနေသည်။

မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကျွဲ လမ်းမှာ ချေးမှာ ပွဲမှာ ဆိုင်ရာ
တွေ၊သော်လည်း နှုတ်ဆက်ပြီးဖော်မရကြပေ။ နှုတ်ဆက်သော စလေ
သုတေသနမှာ မရှိ၏။ သုတေသနများတွေလုပ်ခွင့်သော ပြီးပြုနှုတ်ချိန်ကော်မာရီ၏
ဖြစ်သော်လည်း ကျွဲနှုန်းတော်တို့ကိုတော့ ရွှေတည်တည် မသိကြီးနဲ့ပြခြင်း
ကိုသော ဇာရာအနဲ့ တွေ ရအလေသည်။

ပိုးတောင်အာဖရိကနိုင်လို အသားအကြောင်မတူသော ကျွန်တော်
တို့လို အာရှုံ ဆရာဝန်တယောက်ဂို လူမည်းတွေက ဖြူထဲ ရောက်ရာ
နေရာမှာ အချိန်မရွေး နှုတ်ဆက်နေလို့ ပြန်ပြီးပြန်ရလို ပါးတွေ ပူးတောင်းနေ
ခဲ့ရမိလေသည်။ သည်ဖြူလေးကတော့ ဆရာ ဒေါက်တာသန်းထွန်း
မြောသလိုသာမြောရရင် နှုတ်ဆက်ရ သက်သာတာပါ။ အေးတာပါ။ ဟူသာ
တွေ့ရမည်ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော်ကတော့ အခုထိ အသားမကျွန်းင်
သေးဘဲ လူနာတွေ လမ်းမှာတွေ့လို့ ခပ်တည်းတည်လုပ်ပြန်လျှင် အခုရု
ခက်နေတုန်းပဲဖြစ်လေသည်။ အံစရာ။ သည်လို တရာ်နိုင်လောက မြန်မာရိုင်
ရှုမ်းဆွေလေးက လူတွေ ရှုမ်းတွေက ယဉ်ဇူးသိမ်မွေးနေသည်။ ပျော်ရောက်
လေသည်။ ကျွန်တော်အထင်တော့ နှမ်ခမိုး၊ ဆယ်လန်နှင့် နှီးနေလို့ ကျွဲ့လုံး

ဈေးသည်အလုပ်ကို စက်ဘီးလေးတွေပြင့် စွမ်နှီးတိတုင်ခဲ့ကြသူများဖြစ်သည်။
အခုတော့ ရှမ်းတွေရော ရောင်းနေကြပြီဖြစ်လေသည်။ သည်လက်ဖက်
ရည်ဆိုင်လေးက ဈေးသည်တွေအတွက် နားရိုက်ဖြစ်ပုံရလေသည်။ ဈေးနေ့
ဈေးက ကွဲလေပြီ။ ဈေးသည်တွေ ပြန်နိုင် ပြင်နေကြသည်။ ဒီနပ်ဆိုင်မှာ
ရှမ်းမလေးတော်ယောက်က ထို့တွင်းထိုး လယ်ရည်ဖိန်ကို ထိုးလိုက်ချုပ်လိုက်
လုပ်နေသည်။ ကျွေ့နှင့်တော် ငယ်ငယ်က လားနှီး လွယ်ရှိုးဈေးကြီးထဲမှာ
မေမေနှင့် သည်လိုဖိန်ပျိုး ဝယ်နှုပ်းလေသည်။ သည်တုန်းက လုလိုက်တဲ့
ဒီနပ်ဟု ငယ်ငယ်က ထင်နေခဲ့ဖူးပါသည်။ ကလေးအတွေးပေါ့။

G

ကျွန်တော်က ခုက်ထဲမှ လက်ကျွန်ကော်ဖီလေးကို ကောက်မေ့ ထထွက် ရသည်။ ဆိုင်ကယ်လေးက ရွာလယ်ရှိ ကွန်ကရစ် လမ်းလေးပေါ့ ဌြန့်ဇြန့် လေး ပြုးလေသည်။ အိမ်လေးတွေရှေ့မှာ ရှုံး အဘွားကြီးတွေ နေပါဆာ ထွက်လျှောက်ကြသည်။ တဖည်းဖည်းနှင့် ရွာမှ အထွက်လမ်းကို ရောက်သည်။ အထွက်ဂိတ်ဖြစ်သည်။ ဟိုဘက် တရာ့တိနိုင်း။ သည်ဘက်က မြန်မာနိုင်း။ စည်းရှုံးမရှိ။ အတုရှုံးမရှိ။ လမ်း ဟိုဘက်ဘားနှင့် သည်ဘက် ဘေး။ ထွက်ပေါ်ဂိတ်ရောက်ဘေး၊ မကဗျာ (မတရား ကျူးကျော်ဝင်ရောက် သူများ၊ ဖမ်းဆီးရေးအဖွဲ့) မှ ဦးစောင်းလွှင်က ကိုစာန်းလေးကို နှုန်းဆက်၏။ ထို့နောက် ကျွန်တော်ကို မိတ်ဆက်ပေးသည်။ သူ၏ရုံးခန်းလေးဆီးသို့ ခေါ်သွားသည်။ တစ်ထပ်တိုက် ပုပ္ပါဖြူဖြူလေး၊ အခန်းလေးထဲမှာ စက်တို့ ချုထားသည်။ ဘေးမှာ ခုတင်တစ်လုံး၊ နှစ်မှာ ဘုရားစင်တစ်ခု။ သုတေသန သွားသည်။ တော်တော်နှင့် ပြန်မလား၊ တပည့်တစ်ယောက်ကို တစ်ခုခု ခိုင်းလိုက်သလိုလိုကြား၏။ နည်းနည်းကြားလုံး ကျွန်တော်တို့ ထွက်လာ လိုက်ကြသည်။ ကိုဆန်းလေးက အဲဒီတိုက်လေးက ဗာပုပ္ပါလ်ကြောင်မောင်ရဲ့ ရုံးလေးပေါ်ရှား ဟု ပြုလေသည်။ ဗိုလ်ကြင်မောင်က မှန်းကိုး၊ ပန်ဆိုင်း၊ မန်ဟီးရှုံးတို့တွင် ၃ လမ်း နယ်လျဉ်းရှုံးထိုးလေးလေသည်။ သူရုံးခန်းလေးက တရာ့တ်ပြည့်နှင့် ခြေဆယ်လုမ်းအသာ ဝေးတော့၏။ ထို့နေရာတွင် နယ်ခြားအထိမ်းအမှတ် မှတ်တိုင် အမှတ် (၇၁) ရှိသည်။ ထိုမှတ်တိုင်ကို မျှေားသိမ်း(မဟာသီမြေဇား)က သူ ၁၉၆၆ ခုနှစ် ဖဆပေးအနီးရောက်ယက်က သူကိုယ်တိုင် ရိုက်ခဲ့သည်ဟု မဟာသီမှာ တွေ့ကြန်းက ပြောခဲ့ဖူးလေ သည်ကို သွားအမှတ်ရရှိ။ အမှတ်တရာ့တ်ပုံလေးတွေ ရိုက်လာခဲ့ပါသည်။ ဦးစောင်းလွှင်က သူ သွားသည်နှင့်မှတ်တိုင်အောင် ကျွဲ့ဖူးရာ ကျွန်တော်ကို မသိ။ မကြားဖူးသွားဟု ဆိုလေသည်။ ကျွန်တော်က အနေ

အထိုင် ကျွန်လျှော်သိမ့်မွေ့တော့ မသိတာ နေမှာပါဟု မိတ်ထဲက ဖြေလိုက် ပို့သည်။

ထို့နောက်မတော့ သူက ဦးစောင်းခေါ်သွားပြီး ဟိုဘက် တရာ် ဂိတ်ကိုဖြတ်၍ တရာ်ပြည်ထဲ ဝင်ကြည့်ကြသည်။ ဟိုဘက်ဂိတ် ပြည်အဝင် မှုခြုံးက ရုပ်ရှင်တွေထဲကလိုပင် ကြီးမားခန်းထည့်လွန်းနေသည်။ နယ်ခြားစောင့်ရှုံးက ဝင်းကျယ်ကြီးအတွင်းမှာ အစောက်အိုးကြီး စောက် လုပ်ထားသည်။ လမ်းဘေးမှာတော့ ဆိုင်းဘုတ်အကြီးကြီးဖြင့် အင်လိပ်လို one village of two countries ဟု ရေးထားသည်။ လုလိုက်တဲ့ အသုံးပါလား။ ဒါ ကျွဲ့ပဲ့။

ထို့နောက် လမ်းမကြီးအတိုင်း လမ်းချလွှာက်ကြည့်ကြသည်။ ဂိတ်နားလေးမှာပဲ စားသောက်ဆိုင်၊ ပန်းပါ့မြို့၊ ဆပင်အလွှာပြင်ဆိုင်၊ အနိုပ် ခန်းတွေ ရှိလေသည်။ ပန်းပါ့ရှေ့ရွာ ကျွန်တော် ဓမ္မပုံရိုက်နောက်နှင့်တုံးဆိုင်ထဲမှ အသက်ကြီးကြီး ရှုံးအဘုံးကြီးတစ်ဦး ထွက်လာသည်။ ဦးစောင်းလွှင်က နှုတ်ဆက်၏။ ဦးစောင်းလွှင်က ကျွန်တော်ကို မိတ်ဆက်ပေးသည်။ သူက ၁၉၁၃ ခုနှစ်ရှုံးကြီး ဦးချုစွေ့ပြစ်လေသည်။ 'ဘာလာလုပ်တာလဲ' မေးတော့ 'စားလာအပ်တာ' ဟုဖြစ်၏။ 'ဘယ်သူခုတ်စို့လဲ' ဆိုတော့ 'ဟင်းခုတ်စို့' ဟု ပြုလေသည်။ ဦးစောင်းလွှင်က သူ သီနယ်မှာ ရှုံးပဲ့ ဟု လျည်အပြော ရှုံးသွားကြီးက မျက်စီမျက်နာမျက်ဟန်ဖြေား၊ မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်လောက်ကိုကိုင်ပြောရှုံး၊ ကျွန်တော်လေး၊ အတော် အေးနာသွား လိုက်တုန်းမှာ သူက စကားဆက်၍ 'ကျွန်တော်က ဂျင်ပေါ်က ထဲ့' ဟု လက်ဟန်ပြလျက် မြန်မာလို့ ပြောချို့က်လေတော့ ကျွန်တော်မှာ ရှယ်ရ တော့၏။ တော်ပါသေးရဲ့။ မိတ်မှားဆိုးသွားသလားလို့။ ကျွန်တော်တို့တွေ ထို့နေရာမှာ ထွက်ခဲ့ကြသည်။

မြန်မာဘက်က နယ်ခြားမှတ်တိုင် (၇၁) နေရာမှနေ၍ လမ်းဘေးတစ်လျောက် အီမံတွေဖျက်ခိုင်းပြီး ပန်းခြံလေးတစ်ခုဆောက်ဖို့ တရာတ်ပြည်နယ်အထိုးရ စီကိန်းရှိရာ ပုံစံအဖြစ် ပုံလေးကိုဆွဲ၍ ထောင်ထားပါသည်။ သို့သော် အီမံဖျက်ခံရမည့် အီမံရှင်တွေက သဘောမတူသေးလို့ ဆိုင်းင့်လျက် လျော့ကြေးပေးထို့ ညီနှင့်နေကြော်ကြော်း ဦးဆောင်းလွင်က ပြောပြလေသည်။

ကျွန်ုမြှုနှစ်အထိုးရကတောင်မှ လူတွေအပေါ် ထောက်ထားညာတာ စိတ် ထားနိုင်ပုံကို အံရ သာရုခေါ်မီရလေသည်။

ကျွန်ုတော်စိတ်ထဲ တွေတွေကြီးဖြစ်နေခါန်မှာပင် တရာတ်ပြည် ဘက်မှ ဆိုင်ကယ်တစ်ဦးဝင်လာရာ ကိုဆန်းလင်းက ဟာ အဓိမတွေ့ရ တော့တယ်ဟု လုမ်းနှုတ်ဆက်လိုက်တော့မှ ကိုနိုင်ဝင်းကို တွေ့ရလေသည်။ သူက မန့်ဟိုးရှိုးမှာနေသည်။ အသားညီညား၊ ဆုံးပါးပါး၊ သွက်သွက် လက်လက် လျင်လျင်ဖြန်ဖြန်လွပ်ရှားတတ်သော ချွေးသုံးသားတစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။ ကိုဆန်းလင်းကတော့ အင်းသားလို့ ပြောနိုင်မည်ထင်ရှု၏။ သူစကားသံတွေက အင်းသားတွေလို့ စနတွေလို့ ဝဲချင်းဝဲနေတတ်လေ၏။ ကိုနိုင်ဝင်းမနောက ချိန်းထားခြုံပြီး မေ့ရုပ်ရသည်။ ထိုနောက်မတော့ ကျွန်ုတ် တို့တွေသည် ကိုနိုင်ဝင်း၏အီမံသို့ ချိတ်ကြသည်။ သူက ဝန်ထမ်းဝင်း ထဲမှာနေထိုင်သော ပူပူနေ့နေ့ သတ္တုံးသားတစ်ဦးလည်း ဖြစ်ပြန်၏။ ကျွန်ုတ် ရန်ကုန်သို့ ခရီးထွက်နေစဉ် သူ့လက်ထပ်ပွဲ ကျင်းပဲခဲ့သည်။ သူမက်လာပွဲအတွက် လက်ပွဲပေးရင်း ရောက်လာခြင်းလည်း ဖြစ်လေသည်။

သူအီမံမှာပဲ စာဖတ်ပရိတ်သတ်တွေဖြစ်ကြသော ကိုသုန်းဇူးဝင်းနှင့် အီးပီစီမှုလုတွေ ရောက်လာကြလို့ စကားကောင်းလိုက်ကြတာ ညာနေ ရောက်တော့သည်။ တရာတ်ပြည်နှင့် မြန်မာပြည်ကြားက မန့်ဟိုးရှိုးပြီး

လေးမှာ ဦးဆုံးပထမ ရောက်ဖူးသော စာရေးဆရာသည် ကျွန်ုတ်ပင် ဖြစ်လိမ့်မည်ထင်၏။ ပထမဗျိုးဆုံးသော ရေးသူ ဖတ်သူ အေးနေးပွဲလေးကို မန့်ဟိုးရှိုးမှာ လုပ်ခဲ့သည်။ တိုင်းပြည် အစွန်အဖျား နယ်စွန်မက သူများ နိုင်းထဲရောက်နေသော ဖြူးလေးမှာ ရောက်နေကြသော ဝန်ထမ်းတွေက အုံစရာကောင်းလောက်အောင် စာဖတ်သူတွေဖြစ်နေလေသည်။ သည်လို့ အရပ်မှာ စာဖတ်သူတွေနဲ့တွေ့ရတာ မကိုလာတစ်ပါးပင်တည်း။ ကျွန်ုတ် နေသော ဖြူးလေးမှာတော့ စာဖတ်သူနှင့် မတွေ့ရသေး။ စာအကြောင်းပေအကြောင်း တော့အကြောင်း တော်အကြောင်း အရပ်အကြောင်း စုနေအောင်ပြောလည်း မဝန့်ကြသေးဘဲ နှစ်းစတော့ပြောနေကြရာ ညာနေသို့ ရောက်တော့သည်။ ကိုနိုင်ဝင်းကား စကားပြောကောင်းသလို ဟင်းချက် ကောင်းသူဟုလည်း နာမည်ကျော်သူဖြစ်သည်။ သူချက်ထားသော အညာ ဝက်သားဟင်း၊ ငရာတ်သီးကြော်၊ ပဲဟင်းရည်း၊ ငါးပါးကြော်က စားကောင်း လှသဖြင့် နှစ်ပိုးကန့် တွယ်လိုက်ပါသည်။ ထမင်းစားသောက်ပြီးကြသော အခါ ဖြူးလေးဆိုကို တရာတ်ပြည်တွင်းမှ ဖြတ်ပြန်ရမည်ဖြစ်သောကြောင့် စကားရုပ်လို့ ထွက်ခဲ့ကြရပေ၏။ ကိုနိုင်ဝင်း၏ မဟေသီကတော့ စကား နည်းသူ ကျောင်းဆရာမတူဦးဖြစ်သည်နှင့် အညီးပါးကန်တွေ ဆေးနေသောကြောင့် စကားမပြောခဲ့ဘူး အပြန်မှာ နှုတ်ဆက်စကားသား ဆိုခဲ့ရ လေသည်။ ရွာလေးထဲမှ အထွက်ကို ကိုနိုင်ဝင်းလိုက်ပို့ပေးလေသည်။ သူက နယ်ခြားအထိုးအမှတ် မှတ်တိုင်းအမှတ် (၇၂) သို့ လိုက်ပို့ပေးသည်။ လမ်းဘယ်က တရာတ်ပြည်း၊ လမ်းညာဘက်က မြန်မာပြည်း၊ မြန်မာပြည်းဘက်မှာ နာမည်ကျော် ဘန်းကြီးကျောင်းအိုကြီးတို့ကြောင်းရှိုံးသည်။ သည်နေရာသည် သမိုင်းမှာ အရေးကြီးသော အဖြစ်အပျောက်တွေ ဖြစ်ခဲ့သော နေရာလည်း ဖြစ်လေသည်။ နေပြင်းပြင်းပူလာပြီ့မို့ ချွေးစီမံလာသည်။

ကျွန်တော်တို့ မန့်ဟီးရိုး လဝကဂါတ်ဆိုသို့ သွားကြသည်။ ဂါတ်မှာ ကျွန်တော်တို့၏ နိုင်ငံကူးစာအပ်များကို အထွက်တုံး နိုပ်၏။ တစ်ခါတည်းပင် နိုင်ငံကူးစာအပ်ကို တရာတ် လဝက က အဝင်တုံး ထုပေးလိုက်ပါသည်။

ထိုကြောင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် မြန်မာပြည် မန့်ဟီးရိုးမှ ဆိုင်ကယ်ဖြင့် တရာတ်ပြည်တွင် ဝင်ပြီး နောက် တရာတ်ပြည်တွင် ကုန်းလမ်းမှ ရွှေလီမြစ်တံတားကိုဖြတ်ကာ ဂျယ်ပါဝါမှတစ်ဆင့် မှဆယ် မြန်မာပြည်သို့ ဝင်ကြမည်ဖြစ်လေသည်။ အလာတုန်းက ဖိုင်ကျော်းမာမှ ကော်ပြု ရွှေလီမြစ်ကို ဖြတ်ကူးပြီး နောင်ဟင်ရွာသို့ ရောက်သည်။ ထိုမှ မန့်ဟီးရိုးသို့ ရောက်သည်။

ရှယ်စရာပျော်စရာကောင်းသော စိတ်လွှပ်ရှားဖွယ်ကောင်းသော ဓရိုးတစ်ခုဖြစ်လေသည်။ ဘယ်လိုပြောပြော ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် နိုင်ငံကူးစာအပ်ကိုင်လျက် တရာတ်ပြည်တွင် ဝင်ခဲ့လေပြီ။

သမားကလည်း ရဲတွေ့လျှင် အသာရပ်၊ နောက်ပြန်လှည့်သွားသော လွှတ်သည်။ သို့သော်လည်း နောက်က ထိုင်လိုက်သော ကျွန်တော်မှာ ကျော မလုပ်လှု။ မတော် နောက်က ရဲကားနှင့် တွေ့လိုက်မှဖြင့်ဟု တွေးပူသည်။ ကိုဆန်းလင်းကတော့ သည်လမ်း သည်ခရီးကို နေ့စဉ်လို့ သွားနေလာနေ ရသူနှင့် အကြောက်တရားကင်းမှာ ရွှေ ရဲရဲမောင်း ရဲရဲဖြတ်သည်။ ဆိုင်ကယ် လေးက တရာတ် လဝက ဂါတ်ကိုဖြတ်ပြီး ညာဘက် ကျွေးချိုးလိုက်သည်။ လမ်းညာဘက်က မြန်မာပြည်၊ လမ်းဘယ်ဘက်က တရာတ်ပြည်ဖြစ်သည်။ ဆုံးစရာကျေတော့ သည်လို့ ဘာစည်းမှ မထားသော်လည်း တရာတ်ပြည် ဘက်က လူတွေသည် နှစ်သစ်ကွဲ့မှာတောင် သည်ဘာက်လမ်းကို တစ်ဖဝါးမှ ကျူးမလာခြင်းပဲဖြစ်သည်။ လမ်းဘယ်ဘက်မှာပဲ ပျော်နေကြလေသည်။ လမ်းက ဖြောင့်သည်။ ကောင်းသည်။ တရာတ်ကားတွေ့တော့ ဥပုပ္ပါ မောင်းနေကြသည်။ လမ်းတစ်လျှောက် လယ်ကွင်းတွေ့မှာတော့ ပြောင်းခင်း တွေ့ကို တွေ့နေရသည်။ လမ်းဘေးတွေ့မှာ စားပွဲလေးတွေ့ချုပ်ပြီး မြှုတွက် အသီးအနှစ်ဖြစ်သော သဘောသီးတွေ ရောင်းနေကြသည်။ ဖဲရဲသီး သရက်သီး တွေ့လည်း ထွက်သည်။ သို့သော်မြန်မာ သရက်၊ ဖဲရဲကိုမဖို့ သူတို့၊ အသီး တွေ့က ချို့တော့ရှိပါရဲ့၊ အပြည့်ဆွဲးရွှေး ပါ့ဂျွဲတွေ့တွေ့ဘာည်း။ လမ်းပေါ်မှာ အလယ်တန်းကျောင်းတစ်ကျောင်းရှိသည်။ ဝင်းမြှုအကျယ်ကြီး အဆောက် အဦးက ကြီးလှသည်။ လေလေး တသုန်းသုန်းဖြူးသည်။ လေကိုက ခြားသည်။ လတ်နေသည်။ ဆုံးရောထဲကတော့ သည်ဘက်က လမ်းလေး ခြားလိုက်တာ နှင့်ပင် သစ်ပင်တွေက မတွေ့တော့။ ဘာပင်တွေ့မှန်းမသီ။ လမ်းဘေးပဲယာ ထိုကိုထားတော့ လမ်းလေးက အေးရိုပ်ရှာသည်။ ပျော်ဗုံးမနား တောင်ငဲလမ်း နှင့်ပင် ဆင်တူသေးတော့သည်။ သစ်ပင်တွေ့တော်တောင် ရောမြှု အားလုံး မြားကုန်တော့သည်။ ထူးဆုံးလိုက်သော သဘာဝတရားကြီးပဲပင်။

တကယ်တော့ သည်လို့ ဆိုင်ကယ်စီးဝင်ခွင့် မပြုချေ။ သို့သော် နယ်စပ် တစ်လျောက်မှာတော့ ခိုးဝင် ခိုးစီးကြော်လေသည်။ အကယ်၍ မြန်မာပြည် ဘက်က ဆိုင်ကယ် မြန်မာပါတ်ဖြင့် စီးနေလျှင် တရာတ် ကင်းလှည့် ရဲကား နှင့်တွေ့လျှင် ရောက်ရာအရပ်မှာ ဆိုင်ကယ်ကို ရပ်လိုက်ပြီး နောက်ကြောင်း ပြန်လည်လျှင် လွှတ်လေသည်။ ရဲက မဖမ်းပေး။ ဘာလို့ဆုံး တစ်ခါက သည်လိုပဲ ဆိုင်ကယ်တစ်စီးကို တရာတ်ရဲက မဖ်ရာ ဆိုင်ကယ်က မရပ်ဘဲ မောင်းပြီးသဖြင့် လိုက်ဖမ်းရာ ထွက်ပြီးသော ဆိုင်ကယ်သည် အခြား ကားတစ်ဖြင့် ဝင်တိက်သဖြင့် ထိုဇူ ပွဲချုပ်းပြီး သောဆုံး အဲဖူးသောကြောင့် နောက်ပိုင်း ရဲက ဆိုင်ကယ်တွေ့ကို လိုက်မဖမ်းတော့သူ နေ၏။

ကျေးတောသူ တရုတ်မတွေက အရင်တုန်းကလို ပေါ်အောက်
အောက် အုန်းမှတ်ခြက်ပုံစံ ဆံပင်မျိုးမဟုတ်ကြတော့။ အပြာ အပေါ်အောက်
ဆင်တဲ့ ဝတ်စံတွေ မြောင်းထဲ ရောက်သွားပြီ။ အိုင်တိမေတ် ကျေးတောသူ
တွေက ဖက်ရှင်ကို သိနေကြပြီ။ လုနေကြပြီ ဖြစ်လေသည်။ လမ်းပေါ်မှာ
တရုတ်ပြည်တွင်းပြစ် ကားသစ်လေးတွေ ပြေးနေသည်။ သေးသေးလူလူ
ချုပ်စရာလေးတွေဖြစ်သည်။ စီးချင်စရာ သွားရည်ယို့ချုပ်စရာ။ မြန်မာငွေနှင့်
သိန်း ၃၀ လောက်ခု အသစ်က်စက်းရမည်။ အခုတော့ ကျွန်ုတ်တို့မှာ
တရုတ်လုပ် ဆိုင်ကယ် အစုတ်တွေကို အကောင်းလုပ်နေကြရသည်။
လွန်ခဲ့သော ၇ နှစ်လောက်က မြန်မာပြည်ဘက်က ဂျပန်ဆိုင်ကယ်တွေကို
တရုတ်က ဝယ်ရသည်။ သုံးပြီးကားတွေ ဝယ်ရသည်။ အခုတော့ သူတို့
တွေက ပြန်ထုတ်နေပြီ။ ကားတွေတော့ သည်ဘက်က မဝယ်နိုင်သေး။
မဝင်ရသေး။ မြို့လေးမှာတော့ တရုတ်နံပါတ် အပြာတွေဖြင့် မြို့လေးမှာ
စီးနေကြသည်။ သည်နံပါတ်အပြာသည် နေ့ခ်းမှာ မြန်မာပြည်ဘက်
သွားခွင့်ပြသောသည်း ညာက်ဆို တရုတ်ပြည်မှာ ပြန်အိမ်ရမည်။ ဥပဒေက
သည်လိုက်သည်။ သို့သော့ မြို့လေးထဲမှာ ကားအသစ် သေးသေး ဤကြော်ချို့
လေးတွေ မောင်းနေကြသည်။ နေ့ရောညော့၊ အိမ်နှီးနှားချင်းဆိုတော့လည်း
ကိုတယ်နေ၍။ တစ်မြို့ကတည်းသားတွေဆိုတော့လည်း မျက်နှာနာကြပါ
လိမ့်မည်။ ဆိုင်ကယ်က မြန်လာလို့ လေတွေ အေးလာသည်။ နောက်က
ကျော်တက်သွားသော ဆိုင်ကယ်က မဆ အုပ်စီးပြစ်ဖြစ်သည်။ သူကတော့
ပြိုင်ပွဲဝင်နေသူလို့ ဝိုးဆို ကျော်တက်သွားခဲ့သည်။ တဖြည်းဖြည်း လယ်
ကွက်တွေ ပါးပါးလာသည်။ တိုက်တာအဆောက်အအီးတွေ လမ်းသေးမှာ
တွေ့လာရသည်။ ဈေးဆိုင်လေးတွေ ရှိလာသည်။ သည်နေရာတွေသည်။ လယ်
အရင်တုန်းက ကြမ်းတမ်းလှသော ဖုန်းဆိုးမြေးတွေဖြစ်ခဲ့သည်။ လယ်

ကွက်တွေ ရွှေ့တော့တွေဖြစ်ခဲ့သည်။ တရုတ်အနီးရှာ သိပ်သဘာမတွေ၊
လူသော နေရာတွေဖြစ်သည်။ အခုတော့ဈေးကွက်စီးပွားရေးအတွက်၊ ယဉ်နှင့်
ပြည်နယ်အတွက်၊ အလွန်အရေးပါသော စီးပွားရေး၊ မြန်မာပြည်တို့
ဖြစ်နေသည်။ ယဉ်နှင့်ပြည်နယ်မှ ထွက်ကျို့အားလုံး၏ ထွက်ပေါက်တံ့ခါး
တစ်ခုလည်း ဖြစ်နေသေးလေသည်။

သည်ဘက်မှာနေကြသော ရှမ်းတွေနှင့် မြန်မာပြည်ဘက်က ရှမ်းတွေမှာ
အမျိုးတွေချည်း ဖြစ်လေသည်။ ရှမ်းလျှိုးတွေသည် တိဘက် တရုတ်
စကားပြောဆုပ်စုတွင် ပါသည်။ မြန်မာနိုင်ငံထဲသို့ ဝင်မလာမိုက် တိုင်ပင်
TaiPing ဖြစ်သွားသော၊ မောဒေသတွင် နေထိုင်ခဲ့ကြသည်။ ထိုအရှင်တွင်
အတော်ကြာနေထိုင်ပြီး၊ မြန်မာပြည်မြောက်ပိုင်းကို ခရစ် ၁၂ ရာစုနှစ်မှာတော့
တောင်ဘက်ကို အကြိုးအကျယ် ဈေးပြောင်းဝင်လာကြသည်။ ပုဂ္ဂမင်း
အနော်ရထာမင်းစော၊ အနိရာဒုက ခရစ် ၁၀၄၄-၁၀၇၇ ထို အပိုစိုးခဲ့သည်။
တစ်အက် မျက်နှာတွင် ဘုရားဆင်းတုသတ်ဘုရားကို ခတ်နိုပ်ပြီး ကျောဘက်တွင်
အနိရာဒု အမည် ရေးထိုးထားသော မြှုပ်ဘုရား (အုတ်ခြားဘုရား) များကို
အနိရာဒု တိုက်နိုက်သိမ်းသွင့်သော အရှင်တွေမှာ တွေ့ရသည်။ မြှုပ်
ဘုရားတွေရှိရာ နယ်ကျယ်ပြန်သွေ့ ခရစ် ၁၁ ရာစုက မြန်မာတွေ၏ နိုင်ငံပူး
သတ်မှတ်နိုင်သည်။ မြှုပ်ဘုရားကို မိုးမိတ်နယ်၊ ဈေးလို့မြောင်ကမ်း အနိရာဒု
တွင်တွေ့ရသည်။ ကန်စု၊ ရှုန်စု၊ မြို့ပြည်နယ်ပုံစံမှာ ဟန်မင်းဆက်
(ခရစ် ၂၃-၂၂၀) လက်ထက်က တရုတ်လျှိုးတွေတွင် ပန်ခွုန်မန် (သစ်သား
ခိုင်းကိုင် လူရိုင်းတွေ) ဟုခေါ်သော လုတေစုနေပါသည်။ စစ်တိုက်ရာတွင်

ရဲရင့်ပြီး တရာတ်ကျင်များနှင့်တိက်ရာမှာ အောင်ပွဲတွေရလို့ ကျော်ကြားသည်။ ထောင်ပြစ်ရမ်းတွင် ရှိနေကြသော ချိအန်တွေနှင့် ခရစ် J ရာစွဲတွင် ပုံးပါ့က္ခာ ဖြစ်ကြပြန်သည်။ ပန်ရှူမာနှင့် ချိအန်တို့သည် နောင်အခါ ရှမ်းနှင့် ပြန်မာ ဖြစ်လာမည့် သူများဟု ယူဆရသည်။ ထိုလုမ္မားနှင့်မျိုးလုံးသည် တရာတ်တွေ အနောက်ဘက်ကို တိုးချဲ့လွှမ်းမှုးလာလို့ ထိုရန်ရှောင်ရန် တောင်ဘက်သို့ ရွှေ့ပြောင်းလာသူများပြစ်ကြသည်။ မွန်ရိုတွေ၏ မြန်မာကို လာကျူးကျော် တိုက်သော စစ်ပွဲပြီးဆုံးသောသုရာစုမှုစပြီး ရှမ်းတို့သည် တောင်ဘက်သို့ ဝင်ရောက်ကာ ယခ ရှမ်းပြည့်နယ်ဒေသနှင့် ထိုင်းလင်းဒေသတွေမှာ အများကြီး ဝင်ရောက်နေထိုင်ကြသည်။ သူတို့သည် အနောက် တရာတ် နိုင်ငံမှ ရွှေ့ပြောင်းနေထိုင်ကြသည်။ တောင်ဘက်တွင် အသံက မြောက်ပိုင်း မြန်မာနှင့် ပီယက်နမ်နယ်စပ်ထိ ဖြန့်ပြီး နေထိုင်ကြသည်။

အခုတော့ သည်နေရာလေးသည် တရာတ်ပိုင် ဖြစ်နေပြီး ဆိုင်ကယ်က ရွှေ့ပြီးနှင့် နီးလာပြီး လုတွေ များလာသည်။ တိုက်လေးတွေ ဆိုင်ခန်းလေးတွေက လူလာသည်။ ဈေးတန်းလေးတွေ တွေ့လာသည်။

ကိုဆန်းလင်းက ဈေးတန်းလမ်းကြားလေးရှိရာ ဥာာဘက်ကို ချိုးကျွေးလိုက်သည်။ လမ်းလေးက လမ်းမကြီးသီ ပေါင်းစည်းသွားသည်။ အလို... ရွှေ့ပြီးဘို့ သွားသော လမ်းမကြီးပါလား။ ရွှေ့ပြီးမြတ်တေား ကျော်လာပြီး အပိုင်းကြီး၏ သည်ဘက်မှာ ရောက်နေသည်။ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ သက်သတ်လွှတ်သီလရှင်ကျောင်းရှိသည်။ အစက သည်ကျောင်းဝင်းက အကျယ်ကြီးဖြစ်သည်။ လမ်းချဲ့လိုက်တော့ ကျောင်းက လမ်းဘေးရောက်သွားတော့သည်။ သည်ကျောင်းမှာ လွန်ခဲ့သော ဆယ်နှစ်လောက်က သက်သတ်လွှတ်ထမင်း ဝင်စားခဲ့ပါသည်။ ကောင်းသလား မမေးနဲ့ လမ်းမကြီးပေါ်ရောက်တော့ ဆိုင်ကယ်က တံတားဘက်ဆီ ဦးတည်းသည်။

ထိုနောက် အပိုင်းကြီးကို ပတ်သည်။ ရွှေ့မှာကတော့ ကုန်ကားကြီးတွေ စစ်ဆေးရေးဂိတ်ကြီးရှိသည်။ ဂိတ်ကိုပြတ်ဖို့ရာ ဆိုင်ကယ်တစ်ဦးကို J ယူမဲ့ ပေးရသည်။ ဂိတ်မှာ တရာတ်ဝန်ထမ်း နှစ်ယောက်ရှိသည်။ ထူးခြားတာ ကတော့ ဂိတ်က ဝန်ထမ်းသည် မြန်မာဆိုင်ကယ်မှန်းသီသော်လည်း မည်သို့မျှ မေးခြင်းပြောခြင်း မရှိချေ။

ဆိုင်ကယ်မေးဖို့အလုပ်က သူတို့အလုပ် မဟုတ်လို့ အသာ နေသည်။ တံတားက ကြီးကျယ်လှပသည်။ ဟို့အရင်က သည်တံတားက နှစ်လမ်းသွား ဖြစ်သည်။ အခု တံတားအသစ်ဘေးမှ ထပ်ဆောက်လိုက်လို့ တစ်လမ်းမောင်း အသွားအပြန် တစ်လမ်းစီ ဖြစ်သွားသည်။ မြစ်လယ်မှာ ရှုပ်သည်။ ဓာတ်ပုံရှိကတော့ ကိုဆန်းလင်းက သူ တစ်ခါက တံတား အလယ်မှာ ရုက်ပိတ်ပြီး ဆိုင်ကယ်တွေဖို့လို့ သူ ဟိုဘက်ထိပ်ကနေ နောက်ပြန်လည်ပြီး မုန်ဟီးရိုးကို ဉာပြန်အပိုင်းရဖူးကြောင်း ပြောပြနေသည်။ တံတားပေါ်မှတစ်ဆင့်ဆက်၍ လုပ်ကျယ်ပြန်သန့်သော ဂျယ်ကိုင်လမ်းမကြီးတွေ၏ ဆိုင်ကယ်လေးက ပြီးနေသည်။ ဆင်ဖြူဂိတ်က ပိတ်ထားလို့ မန်ဝိန်းကားကြီးဂိတ်မှနေ၍ ထွက်ကြရမည်။ ဂိတ်မှာ ဆိုင်ကယ်တွေ ပြည့်နေသည်။

ဟိုဘက်မှာ မြန်မာပြည်။ ကျွန်ုတ်သည် မြန်မာပြည့်မှ ရွှေ့ပြီးမြို့ကိုပြု၍ ကုံး၍ မြန်မာပိုင်းမန်ဟီးရိုးသွားပြီး တရာတ်ပြည့်တွင်းမှ ဆိုင်ကယ်ဖြင့် ပြတ်လျက် ရွှေ့ပြီးမြတ်ကို တံတားပေါ်မှကျော်ကာ မြန်မာပြည့်သို့ ပြန်ခဲ့လေသည်။

အမှတ် (၉၊ ၁၀၊ ၁၁၊ ၁၂၊ ၁၃၊ ၁၄)၊ ၂၀၀၆ မှ ၂၁၊ ၂၁၊ ၂၀၀၇၊ ပေါ်မြှေးလာရွာနယ်

ရွှေင်းသာသက္ကန်

၁

သည်ခရီးကို သွားဖို့ ရည်ရွယ်ခဲ့ခြင်းမရှိသော်လည်း ပါးစပ် ဆတ်ဆောင်းသည်။ မူးပေါ်သော သွားနားရင်ကောင်းမယ်ဟု ပြောခဲ့မှုးလိုက်သည်ကို ဖော်လုပ်သွားက အသေစုတ်သားထားကာ သု၏ညီမလုပ်သွားသ ဘက္ကန် မတိုင်စီ ချောင်းသာသို့ သွားကြမည်ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော်တိုးအတွက်ပါ ဘွတ်ကင်လုပ်ထားဖို့ ပြောလိုက်မိလေသည်။ ညီမလုပ်သွားလည်း သက္ကန် တွင်း တည်းစို့ နေရာမရမည်နှုံးသောကြောင့် ကြောင်း ဘွတ်ကင်လုပ် ငွေကြေားပေးလုပ်လေ၏။

အမှန်မတော့ နှစ်တိုင်း နွေခုံ ရန်ကုန်ပြန်နေကျခိုးတော့ ခရီး ထွက်ရတာ စိတ်ညစ်နေမိတတ်ပါသည်။ ဘာလို့ဆို ရောက်ရာအရပ် တည်းရာ ဟိုတယ်၊ အင်းတို့ ဆိုတာကလည်း ပြဿနာဖြစ်သည့်နေရာက ပဲရှုံးရှုံး၊ တစ်ခါက မန္တလေး ရွှေမြို့တော်လိုနေရာမှာ ဟိုတယ်ကြီးတွေ ဟည်းထ နာမည်ကြီးတွေ အကြီးကြီးလုပ်ထားသော်လည်း ဝန်ဆောင်မှာ သေားလုပ်သည်။

ပိုက်ဆုံး အရင်တောင်းသည်။ နှစ်က်စာမေးတော့ မကျွေးပါတဲ့။ သူများတွေ ကျွေးတယ်ဆိုတာ မေတ္တာလက်ဆောင်ဟု အညွှန်ကြောင်မလေးက မျက်နှာထားတင်းတင်းဆိုလေသည်။ ဟိုတယ်ဆိုတာ နှစ်က်စာ ပါရတာကို သူ နားလည်ပုံမရ။ ဝန်ဆောင်မှုထဲမှာ ပါပြီးသားကို သူမှုသိ။ မေတ္တာ လက်ဆောင်ဟု သွားကျွေးဇူးတင်းရမည့်အပါက်ဆိုသည်။ ပိုက်ဆုံးလည်း ကြေားရမည်ဆိုပြန်သည်။ ဒီလိုတောင်းတော့ ခံဖူးထားတော့ သူမှန်ကျွောကို အမှတ်ရသည်။ မိတ္တီလာမှာ အထင်ကုရ ဟိုတယ်ကြီးမှာတုန်းက ရောက် ရောက်ချင်း ပိုက်ဆုံးတောင်းသည်။ တစ်သောင်းခုနှစ်တောင်လား ပေးရသည်။ ပိုက်ဆုံးလည်းပေးပြီးရော အခန်းဝင်ရော ရေမလာပါ။ မီးက ဖျတ်ဆို ပိတ်သွားသည်။ အညွှန်ကြေားပြောတော့ သူတို့နှင့်မဆိုင်ဟု ဘုပြောသည်။ စကားပြန်မပြောတော့ဘဲ မျက်နှာလွှာ ဂုဏ်တွေ့ရှိတွေ့ရှိနေကြသည်။ သည်လိုနှင့် မီးမရှိသော မောင်မည်းမည်း လမ်းမသိမြို့ထဲ ကားကို မမောင်းချင်တော့ တာမို့ လသာသာ ဉာဏ်း လရိပ်အေးအေးမှာပဲ မီးလင်းခုပါသည်။ မန်ကိုကျတော့ ပြောတော့ သူတို့ဟိုတယ်က လူမြှုပြုင်းတော့မှာမို့တဲ့။ အဖြေက ဘာမှုဆိုင်း လူမြှုပြုင်းတော့မှာမို့မီးမရာ ရေမရသော ဟိုတယ်ကို ပိုက်ဆုံးအပြည့်ယူ၊ ပေါ်တည်တည်ဖွင့်နေကြတာ အံစရာ။ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ ခရီးက ဆက်စရာရှိတော့ ပြီးခုတာတွေ အတိတ်မှာထားခဲ့ လုပ်လိုက်ရ တော့သည်။ တစ်ခါ ဟိုးအရင်က ပျော်းမနားမှာ ဟိုတယ်နှစ်ခုသာရှိသည်။ ဝါဝါ အင်းတွင် တည်းစဉ်ကလည်း ရောက်ရောက်ချင်းပင် ပိုက်ဆုံးတောင်းသည်။ လူက ရန်ကုန်မှ တစ်မန်က်လုံးမောင်းလာရတာဆိုတော့ မောဟိုက်နဲ့ချည့်နေပြီ့မို့ သူတောင်းသော ငွေကို ချက်ချင်းထုတ်ပေး လိုက်သည်။ အခန်းထဲလည်းရောက်ရော ရေမလား မီးမရာ။ သွားပြောတော့ ထွက်ပြီးပုန်းရောင်နေကြသည်။ မန်က ကားထွက်တော့ ရေပျော်ထားသော

ပုံးစာအပ်လိုက်

ကားကို ကားဆေးခ တောင်းသည်။ ကားဆေးထားခြင်း မဟုတ်ပါ။ ရေဂါက်ဖြင့် ဖျိန်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ သူတို့ကို ရေဆေးခိုင်းခြင်းမရှိဘဲ သူတို့ ဘာသာ ရေဖျိန်ထားပြီး ရေဆေးခဲ့ ထပ်တောင်းပြန်လေရာ စကား မများချင်တာနဲ့ပဲ ပေးခဲ့လိုက်ရပြန်ပါသည်။ စိတ်အန္တာင့်အယုက် ဖြစ်ရတာ ပိုလေသည်။

တစ်ခါ. ပုံပွားမှာကျတော့ စတည်းမယ် မေးတော့ ဈေးတစ်မျိုး၊ နောက်တစ်နေ့ ပိုက်ဆဲပေးတော့ ဈေးကတ်မျိုး ပိုတောင်းပြန်သည်။ ကိုယ် လိုချင်သော ဇွဲကို နှင့်နေအောင်တောင်းထားပြီး ပြန်ပေးရမည့် ဝန်ဆောင်မှု ကျမတော့ ဘာလို့ တန်အောင် ပြန်မပေးချင်ကြတာလဲ။ ဘာလို့ မတရားသော စိတ်ရင်းတွေနှင့် စီးပွားရေးလုပ်နှင့်ကြတာလဲ။ မြန်မာပြည် တစ်နှစ်တစ်လျားမှာ ဖြစ်နေပါသည်။ စောနာထား ဝန်ဆောင်မှုအပြည့်ပေးသော ဟိုတယ်တွေ ရှိတော့ ရှိပါသည်။ နည်းလှသည်။ ထိနည်းလှသော ဟိုတယ်လေးတွေက နောက်တစ်နှစ်ကျ သွားတည်းတော့ သွားပြီး ဝန်ဆောင်မှု မရှိတော့။ မျှော်နှာသေား တစ်နှစ်ခဲ ကဲကောင်းပေါ့။ မြန်မာလူမျိုးတွေ၏ စရိတ်အမှန်လို့ ပြောရင် ရှိက်ချင်ပြီးမည်။ အမှန်ပင်တည်း။ မြန်မာတွေက အစလေးသာ ကောင်းအောင်လုပ်ကြပြီး မိန့်တန်းနှင့်ခေါ်သော ဆက်လက်ထိန်းသိမ်းသော အမှုကို ရော်ထိန်းသိမ်းလို့သော အမှုအကျုံ နည်းလှသည်။ စီးပွားရေးမှာ ပိုလိုမြင်သာသည်။ ရောင်းကောင်းသော စားကောင်းသော ဆိုင်တွေ သွားစားကြည့်။ ပထမဖွင့်ဖွင့်ချင်းဆုံးကောင်းလိုက်လေသော ဝန်ဆောင်မှု ပော တဖြည့်ဖြည့်းလှလည်း ကျလေရော၊ စားတဲ့လှလည်း များလာရော လုပ်ပါ လိမ့်မည် ရောတိရောရဲ့။ သူတို့ပြောတတ်ကြသည့်ကေားကတော့ အများနဲ့ လုပ်နေရတာ မနိုင်ဘူး ဆုံးသော စကားပင်တည်း။ ဆုံးချင်တာကတော့ ခရီးတွေ တစ်နိုင်ငံလုံး ထွက်နေတော့ တစ်ပြည့်လုံးကို မြို့ပြာလို့ခြင်း

ဖြစ်ပါသည်။ မြန်မာလူမျိုးသည် ညည်ဝှတ်ပျုံ့ရာ စောနာ အတော်ထားသော လူမျိုးဟု ကျော်ပါသည်။

J

သို့သော် ကောက်ရိုးမီးလို ခဏလေး ဂုဏ်းဆုံး ထလုပ်တတ်တဲ့ အကျင့်က မြန်မာတွေမှာ ရှိပါသည်။ လုပ်ငန်းအစမှာတော့ သေလှအောင် ကောင်းပြ နောက်ဖြစ်သော်လည်း အလုပ်က အဆင်ပြေလာ အလုပ်ဖြစ်လာသော အခါ ကိုယ်ပေးရမည့်ဝန်ဆောင်မှုကို နိုလာကြသည်။ ဝိတ်လျှော့လာကြသည်။ ဝန်ဆောင်မှုလျော့လည်း လူလာနေသားပဲဟဲ ထင်နေကြပဲ ရပါသည်။ ရိုးရိုးလေး တွေးကြည့်လိုက်စမ်းပါ။ ကိုယ်ချင်းစာကြည့်လိုက်စမ်းပါ။

ယူမည့်ပိုက်ဆဲကျ အပြည့်ယူလိုက်ချင်သည်။ ကိုယ်ပေးရမည့် ဝန်ဆောင်မှုကျ လျော့ပေးလိုက်ချင်သည်။ တရားသဘောလေးနှင့် တွေးကြည့်လိုက်ပါ။

ရန်ကုန်လည်းရောက်ရော ညီမလုပ်သူ ဘွတ်က်လုပ်ထားတာက သကြံန် အကြော်နှင့် အတက်နေ့ ဖြစ်သည်။ ချောင်းသာဟိုတယ်ခဏ သားအမိသုံးယောက်အတွက် တစ်ရက်ကို တစ်သိန်းကျသည်။ နှစ်ရက် ဆိုတော့ နှစ်သိန်း။ ဇွဲကြော်ပေးထားရေးသားသည်။ သကြံန်တွင်းရှိ ဆိုလေသည်။ ရောက်စက်ပါပေါ်ကွယ်။ ညီမလုပ်သူက မရမှာစိုးလို့ ဇွဲကြော်ပေးထားလေရာ ပြန်လည်းတောင်းလို့ မရတော့ သွားရပါတော့မည်။ နေမြားလိုက်ပါဘီ။

အကျော်က သီးတို့ရောက်စားသော အင်းလျားလမ်းက မထွေပ်ကို လိုက်ပိုရင်း တစ်ယောက်တည်း လမ်းဘေးက အချို့ရည်ဆိုင်လေးမှာ အချို့ရည် တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး သောက်နေလိုက် ရေစိုးလိုက်လုပ်ရာ အအေးစီ နှာစေး ရင်ကျပ်လေတော့သည်။ နောက်တစ်နေ့ မနောက် လေးနာရီ ထား ပို့ရို့ယူ

လွန်လွန်ပင် အီမှုမ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ လွန်ခဲ့သော လေးနှစ်လောက်က ရောင်းသာကို တစ်ခေါက်ရောက်ခဲ့ပူးသော်လည်း လမ်းကို မေ့လေသည်။ အီမှုက စမ်းရောင်းမှာဆုံးတော့ ဖဟိုလမ်းအတိုင်း မောင်းချုလာရာ မှာ်ငယ်ထဲ မည်းမည်း စမ်းတဝါးဝါး ပိုးတိုးတိုးမောင်းနေရာက ကြိုက်နှင့် လေသည်။ ဟာ လမ်းမှာ နေပြီပဲပူး သိလိုက်မှ နောက်ကြောင်းပြန်လည်း ဘုတာရုံလမ်းရောက်မှ ညာပြန်ချို့ပြု ဘုရင့်နောင်လမ်းမကြီးဆီး ရောက်အောင် ပြန်မောင်းရတော့ နာရီဝိုက်လောက် အချိန်လင့်ရှုသည်။

တော်ပါသေးရဲ့၊ မန်က်စောစောရှိ လမ်းပေါ်မှာ ကားရှင်းနေသေးသည်။ နောက်ဆုံး လိုင်းသာယာကူး တဲ့တားရောက်မှ ဒုန်းချုနိုင်တော့သည်။ အလိုလေး... လမ်းတွေက ကောင်းမှုကောင်း။ နီးတူးပတ်ကား လမ်း နိုင်လွန်လမ်း ရေားခါးပြောင်ရှင်း ညီပြီ ဖြော်စ်စ်းနေလေသည်။ ဝမ်းသာစရာ။ အေးခို့မှုလေသည်း တပြီပြီရှိ လမ်းကလည်း ရှင်းလို့ရှိ သမီးလေးကို ဆက်မောင်းစိုင်းသည်။ အရေးထဲ သုက လိုင်စ်ပါမလာဟု ဆိုတော့ မော်တော်ပိုကယ် ကြည့်မောင်းရှုမှာပဲ။ သည်လို့မှ သူမှာမောင်းလျင် ရှုန်ကုန်မှာ ကားထားခဲ့သော်လည်း စိတ်မချုလို့ရှိ သူကို ပေးမမောင်း။ သမီးက အေးအေးဆေးဆေး လေပြီအေးညှင်းမှာ၊ လမ်းပြီပြီပေါ်မှာ သွေ့က်သွေ့က်လေးမောင်းလေသည်။

လမ်းလေးသာလို့ ပြုမြှုနေလို့ စိတ်အေးကြည့်သာနေပါသည်း သို့သော ပုသိမ်နားနီးလာလိုလားမသိ လမ်းက လိုင်းထလာသည်။ ကျောက်ပေါက်မာတွေလို့ ဖြစ်လာသည်။ လူက လူးခုန်ပေါက်မြောက် လိုမ့်ခါနေတော့သည်။ အီးသည်က ဒါကြော့နှင့်ပြောတာ အချိုးကျေး မစောပါနဲ့လို့ ဟု နှစ်က်ခင်းနေဖြည့်အလာ နှစ်ခွန်းစကား စလေသည်။ သည်လောက်ကောင်းတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ပါရီးဟု ကျွန်းတော် ချက်ချင်းကြောင်းဆီးတိုင်ကြည့်နေလို့နေမှာ။ အလကား အားယားယား။

ပုဂ္ဂိုလ်ပိုင်း

ပြန်ပြောတော့ သုက သရော်တော်တော် ပြီးလေ၏။ ရှေ့မှာ ပုသိမ်ဖြို့ကို ဝင်လေပြီ။ နှစ်က်ရှုစီးပိုးလေသည်။ သမီးအမောက် ပုသိမ်သူဖြစ်သည့်မှု ပုသိမ်ရောက်တော့ မြို့ထဲဝင် နေလောင်ခီးတိုက်လေး ဝယ်ချင်သည်ဆုံးတော့ မြို့ထဲ လွည်းဝင်ရသည်။ ပုသိမ်သူလေးတွေက ရှိုးရှုပြင့် လုန်ကြ လေသည်။ ရေပေါက်မလွှာပ်တွေမှာ စည်စည်စိုးရှိ။ အမယ် မလွှာပ်တစ်ခုမှာတော့ ရာဇာနေဝင်း အဖွဲ့ဝင် ပုလဲဝင်းမှား ခေါင်းဆောင်လုပ် ကနေကြသလား မသိ။ ကောင်မလေးတွေ ဂျင်းဘောင်းသီတွေပြင့် စင်ပေါ်မှာ အပီ အညီ အချက်ကျကျ လှပ်ကနေကြလေသည်။

မြို့လေးကတော့ သန့်ရှင်းသပ်ရပ် လုပေနေပါသည်။ မြစ်ဆိပ် ရောက်တာတော် အလှကုန်ဆိပ် မတွေ့လို့ ပြန်လွည်းကြရသည်။ ပုသိမ်သူ ပါတာတော် သုက မြို့ထဲမသွားတတ်။ သည်လို့နှစ် နာရီက်ရော်ပြန်သည်။ မြို့အထွက်က မိသားစုံ မလွှာပ်တွေကတော့ လမ်းသေး မြောင်းထဲက ရေ ကာဖိရောင်တွေကို ရေရာပ်စက်ပွဲင်း စပ်ပက်နေလေသည်။ ပုသိမ်ကအထွက် ဝဝန်မြစ်ကို ပြတ်ကျေးသော စက် မလိုတော့ပြီ။ တဲ့တားပေါ်က ဖြော်စို့ဖြော် ဖွေးဖွေး ဖြတ်နိုင်ပြီ။

၃

ပုသိမ် ဓမ္မဆောင်လမ်းကတော့ ချောပြောက်ဟု ကားသမားတစ်ယောက်က ဆိုပါသည်။ နဲ့သာဆီးနှင့် အီးဟု သုက တင်စားပါသည်။ ပြည်သူတွေ အတွက် အပန်းမဖြစ်ရာ ကမ်းခြေသာဆုံးတော့ သည်လောက်ပဲရှိပါလိမ့်မည်။ သွားလို့ရတာတော် တော်လျှော့။ အားအားရှိုးပင်လယ် ကမ်းစံ တယ်သွားချင်လို့ ဟုကိုး။ ကိုရိုးယားအတ်လမ်းတွေတွေချည်း တစ်နေ့၊ တစ်နေ့ ထိုင်ထိုင်ကြည့်နေကြလို့နေမှာ။ အလကား အားယားယား။

ပုဂ္ဂိုလ်ပိုင်း

သည်တောင်တက်လမ်းကိုတော့ ကျွန်ုတ်တော် ပြောင်းမောင်းရသည်။ ဟိုးရမ်း
တောင်တန်းပေါ်မောင်းနေတာဆိုတော့ ချောင်းသာလမ်းလောက်ကတော့
အပျောပေါ့။ ဒါပေမဲ့လည်း လူးခါ အနဲ့မြောက် ဆောင့်အောင့်ပြီးမှ နလုံး
ရင်ဝယ် အေးမြှုပ်နည်လင်သာ ပြာပြာရှိရှိ လိုင်းညီညိုကို မြင်လိုက်ရတော့
အမောတွေပျောက် ဒေါတွေ အောက်တော့လေသည်။ ဒါ ပင်လယ်ပြာက
စိတ်နဲ့လုံးကို ဖော်စားစွာစိန်စွားရှိပါဘူး။ စည်းစိမ်ဟိုတယ်ထ ကားကို ထိုးရပ်
လိုက်တာနှင့် ပင်လယ်ကြီးကို ပြီးကြည့်လိုက်သည်။ ပြာသောကောင်းကင်း
ပြာသောရေပြင်၊ လိုင်းဖွေးဖွေးဖြာဖြာတွေ နေခြည်မှာ ပြာဝင်းနေလေသည်။
တော်သေးသည်ဟု အောက်မေ့ရပါသည်။ ဘာလို့ဆုံး ဘွတ်ကင် လုပ်မထား
သော ကားတွေ ဟိုတယ်ထဲဝင်လာလိုက် ပြန်ထွက်သွားလိုက် လုပ်နေကြတော့
မဆိုဘူးတွေးသည်။ ဟိုတယ်က ဝန်ထမ်းကောင်မလေးတွေက ပျားရည်
မျက်နှာဖြင့် ကြိုကြသည်။ အမောပြရသည်။ ရောသနဗျား အေးအေးလေး
ပြီးယူပေးသည်။ မဆိုဘူး။ ကျွန်ုတ်တို့နေရမည့်အခန်းက သန်ရှင်းရေး
မလုပ်ရသေးလို့မို့ အခန်းရောမှာ ခုံတန်းချေပေးသည်။ တရာ့နဲ့ရုံးပြီးတက်
လာသော လိုင်းဒေါင်းဖြာဖြာတွေကို ငေးသည်။ ဟိုးပင်လယ်ပြင်မှ တစ်ဟျိန်
ထိုး ပြီးတိုက်လာသော လေသန့်ကို ဝေရှု၏။ ဘားနားရှိ အနဲ့သီးသည်
ထဲမှ ရွန်းခို့ခို့အောင်ရည်ကို တစ်ဖြူချင်း ဖြုံး၏။ ခုံးလာတော့
စိန္တိုးတယေသာက်က ကျယ်လောင်ကျယ်လောင်ဖြင့် စိန္တပျိုးလေးနှစ်ယေသာက်ကို
ဘာတွေပြားနေသည် မသိ။ ကြည့်ရတာ တောင်ပေါ် မြောက်ဘက် နယ်စပ်
တွေဆိုက ဖြစ်မည်။ သူ့လိုက် ကောင်လေးတစ်ယေသာက်လာပို့သော ကဏ္ဍား
ပေါင်းကို စားနေကြသည်။ ဘယ်ဘက်ခန်းမှာတော့ ရှုရွတ်ခန်းနယ်တော့
နေသည်။ မိန့်တာအမန်းဟန် မဂိုဟန် ဖိန့်ဖိန့်မကြီးက ပက်လက်ကလား
ထိုင်ပေါ် မိန့်းလို့ပါလား။ ပင်လယ်ပြင်ကြီးကို သူမ ငေးတွေနေပုံရှိ၏။

လိုင်းတွေက ဖွေးဖွေးပြီးပြီးပြီးလာနေသည်။ ခဏနေတော့ အခန်းရပြီး
သန့်လှသည်။ မိန့်ဘားလေးရှိသည်။ မဆိုပါဘူး။ ဦးဆုံး အိစက်မွေးရာပေါ်
လျှောလိုက်ရမှု တစ်ကိုယ်လုံး နာခဲ့ကျင်ကိုက်နေမှန်း သိလိုက်ရသည်။
အိပ်ရာပေါ်မှုနေရှိ ပင်လယ်ပြာပြာကြီးကို ငေးသည်။ အပြာရောင် ပန်းချို့
ကားကြီးကို မြင်နေရသည်။ ရင်ထဲထိ ပြာနေသည်။ သမီးကယ်က ရရှာက်တာ
နှင့်ပင် သူကင်မရာကို ထုတ်သည်။ အလုပ်ရှုပ်နေသည်။ သူအမောက်တော့
ပစ္စည်းတွေ ချေသည်။ ထုတ်သည်။ အခန်းရောမှာ ဟိုတယ်ဝန်ထမ်းကောင်လေး
ရရှာက်လာသည်။ နောက်လယ်စားအတွက် ဟင်းလာမေးသည်။ သူကို
ဝန်ဆောင်မှုအတွက် သပ်သပ်ပေးစရာမလိုကြောင်း၊ သည်ဟိုတယ်က ဆိုင်
ဖြစ်ပါကြောင်း ပြာသည်။ သိတယ်မဟုတ်လား။ ပင်လယ်လာနေတော့
ပင်လယ်စား စီးဖွေပါနေရှိ။ ပွုနှုန်းချုပ်စပ်၊ ကျောက်ပွုင့်သုပ်၊ ပြည့်ကြီးငါး
ဟင်းချို့၊ ကဏ္ဍားလက်မကြော်၊ ပင်လယ်ကြီးငေးနေရှင်း ကျွန်ုတ်အိပ်ပျော်
သွားပါသည်။ ညနေစောင်းမှု နဲ့တော့ မိသားစု ပင်လယ်ထဲ ဆင်းကြသည်။
ရန်ကုန်မှုယူလာသော ကျွန်ုတ်က သေးနေသည်။ ထပ်စားကြသည်။ လိုင်းတွေ
ကြားမှာ ဆော့ကေားနေကြသွားတွေ့မြောဖြာဖြာလေးတွေ၊ မည်းမည်းကြီးတွေ
ချည်းမြင်နေရသည်။ လိုင်းထဲမှာ တရာ့တိသိုင်းကားသံတွေ၊ ကုလားသီးချင်း
သံတွေ ကြားနေရသည်။ လိုင်းအဲခြုံမှာ လူက လူးပါနေသည်။

ညနေစာကို ပါလာသော စိန္တပုလင်းဖွင့်၊ အနဲ့ရည် အေးအေး
လေးဖြင့်ရော၊ ကဏ္ဍားချုပ်စပ်ဖြင့် မြည်းရတော့ ပင်လယ်လေအေးအေးမှာ
မိမိကျယ်လေသည်။

သမီးကယ်က သဘောမကျယ်သော်လည်း အဖော် မပြောစုံ။ သူတို့
အမောက်တော့ ချောင်းသာမှာမို့ ဂိုင်လေးလောက် သောက်ခွင့်ပြုပေသည်။

လိမ္မာရောင်နေလုံးကြီးက ပြေသောပင်လယ်ပေါ် လိမ္မာနေသည်။ ကောင်းကင် တစ်ခုလုံး နှစ်င်းရောင် ဝါထိန်ထိန်တောက်နေတော့သည်။ သဲသောင်ပြင် ပေါ်မှာ မြင်းတစ်ကောင် လမ်းလျောက်နေသည်။

စိန့်ပျို့မ ဖွေးဖွေးပေးနှစ်ယောက် နေအကျော် အမှတ်တရ ဓာတ်ပုံ ရိုက်နေကြသည်။ အခို့ရိုအရိုရာကတော့ စက်ဘီးကို ကျိုးနင်းနေသည်။ အနုပ်ဆေးရှုတုတ်အပ်သည် မန်ယူနှင့် လိုဘူး နှစ်သင်းခွဲ့ သောင်ပြင် ပေါ်မှာ ပရီမိုးယားလိုက်ပြိုင်းကျွင်းပနေကြလေသည်။ ဒါရိုက်တာ ရွာနှုံး ဘရှုဝါဟုထင်ရသော သူတစ်ယောက်ကတော့ သောင်ပြင်ပေါ် ဝိုင်ချုလိုက်၊ ဝမ်းလွှားထိုးချုလိုက်၊ ရောပ်သီပြီးသွားလိုက်၊ နောက်ပြန်ဆုတ်လာ လိုက်ပြင် သူ့မီဒီယိုက်မယာဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေသည်။ ထိစောင့် ဒါရိုက်တာ အန်းလို ည် သဲသောင်ရောပ်ပေါ် တစ်ဟုနှင့်ထိုးပြီးလာပြီး လွှဲချုလိုက်သော ဂေါင်းလို၏ ရော့စို့စို့ သဲလွှားလွှားအလုကို ရပ်ရှင်ကင်မရှုဖြင့် အမိအရ ရိုက်ယူ နေသည်။

သဲသောင် ရောပ်၌ လွှဲနေသော ဂေါင်းလိုနေားမှ ပုံစွန်ကင် ရောင်းသော ချောင်းသာရွာက ကောင်းမလေးဖြတ်အသွား သောင်းထဲ အရှပ် ဝင်လာသဖြင့် ဒါရိုက်တာကြီး အန်းလိုက မေးရှိ မေးရှိ ဟု ဒေါသတော်း အော်နေသည်ကို ကျွန်းတော် ပိုင်တစ်ငံ ကတန်းတစ်မြို့ ကိုရှုရင်းက ငေးနေ မိလေသည်။ လိမ္မာသီးကြီးက ပင်လယ်ပြာထဲ ပုံပြုလေပြီး ကောင်းကင်ပြင် ကြီးက မှာ်ငါးတိကျေလာသည်။ လင်းလင်းလက်သော ကြယ်လေးတွေ မိုတ်တုတ်မိုတ်တုတ်နေတော့သည်။ လေက အေးစိမ့်စိမ့်လေး ဉာဏ်သာသော တိုက်နေသည်။ ရေထဲမှာ သောဖြင့် လိုင်းစီးနေကြသော လွှဲတွေ ကမ်းပေါ် တဖြည်းဖြည်းတော်လာကြပြီး မှာ်ငါးတိကျေနေသော သဲသောင်ပြင်ပေါ်မှာ လူပါးလာသည်။ စားသောက်ပြီးကြသောအခါ လမ်းလျောက်ဖို့ ထွက်ကြသည်။

ပုံစံအုပ်စိုက်

လ ကား မမြင်း မှားသွားသည်။ လ က ဟိုး အရှေ့ဘက်မှာ ရောက် နေသည်။ စာတ်တိုင်ပေါ် တက်ချိတ်ထားသလို မီးလုံးကြီးလို ရိုနေသည်။ စိမိနိ သဲသောင်ပြင်ပေါ် လမ်းလျောက်တာ အီအီနေသည်။ ခြေရာလေးတွေ ကမ်းပေါ် ထင်ကျွန်းရှစ်သည်။ ဒီရေတက်လာသောအခါ ခြေရာတွေ ပျောက် လေသည်။

ညွှန်က နှုတ်လာလေလေ သောင်ပြင်ပေါ် လွှဲတွေ ရွှေပ်ခတ်လာ ပြန်လေ ဖြစ်ပြန်သည်။ သောင်ပြင်တစ်နေရာမှာတော့ မြန်မားမီဒီယိုကား တွေထက်လို မီးပုံပွဲလေးတစ်ခုကို မင်းသမီး အမီး ရှာပတေးလိုတို့ မင်းသမား ဆန်နိုင်ခိုင်ပိုင်းတို့လို ပိုင်းပတ်ပတ်ခွဲဝေး အကတွေပြင့် ပျော်ရွှေ့မြှုံးတူး နေကြသည်။ သူတို့ပိုင်းတေားမှာ ငါးကင် ပုဂ္ဂန်ကင် ရောင်းသော အဘွား အိုတွေ၊ ကောင်းမလေးတွေက ငေးနေကြသည်။ မီးရှုံးပန်း ပြောက်အိုး ရောင်းသော ရွာထဲကလွှဲကတော့ ဒိန်လေးတွေကို လိုက်ငွေးနေသည်။ ဒိန်လေးတစ်ယောက်က မီးပန်းတစ်စွဲရှိ မီးရှုံးရွှေတ်လိုက်သည်။ ရှုံးဟူသော အသုနှင့်အတူ၊ သောင်ပြင်လေထဲထဲတွင် ယမ်းနဲ့မှား နဲ့အော် မွန်းကျပ် သွားသည်။ သမီးအမောက သောင်ပြင်ပေါ် လွှဲအိပ်ပို့ ပျော်ခု သွားယူ နေသည်။ သူပြန်လာသောအခါ ပလတ်စတ်ဖျောတစ်ခု ပါလာသည်။ သောင်ပြင်ပေါ် ဖြန်ခင်းပြီး သုံးယောက်သား ဖျောလေးပေါ် လွှဲအိပ်လိုက် ကြသည်။ ကောင်းကင်ပြင်ကြယ်ကြီးကို ပက်လက်အိပ်ရင်း ငေးကြသည်။ ကြယ်လေးတွေကို လိုက်ရောသည်။ မိုတ်တုတ်မိုတ်တုတ် ကြယ်လေးတစ်ခုက ရွှေ့နေသည်။ ကြယ်လေလား ပြုလုပ်တဲ့ လေလား၊ တာဖြူးဖြူး အေးအေးလေး တိုက်ခတ်နေသော သောင်ပြင်ပေါ်က လေသည် ပါးပြင်ပေါ် တိုက်သွား သည်။ နည်းနည်းကြာလာတော့ ပါးပြင်ပေါ် စိစွဲတွေကြပ်လာသလို ခံစား ရေလေသည်။ ဆားရေဇွှေးတွေ ထင်း၏။

ပုံစံအုပ်စိုက်

ပက်လက်လေး ကောင်းကင် မှာ့ဌာ့မှာ့ဌာ့ကို ငေးလို့ အတွေးတွေးဝန်စဉ် ဖောင်းရှုံး ဆိုသော အသံက နားအုတ် ဝင်ချုလာသည်။ ယမ်းနဲ့တွေ့က သောင်ပြင်ပေါ် ဖုံးသွားသည်။ ဟာ သကြန်ချောင်းသာ မဟုတ်ဘဲ နှစ်သစ် ကူးလား၊ မဟာ့ပို့နဲ့ပွဲလား။ တစ်ခုခုတော့ အသေအချာကို မှားယွင်းနေတာ သေချာနေသည်။

ကျွန်ုတ်တို့တစ်တွေး သောင်ပြင်ပေါ်မှ ထလိုက်ကြသည်။ မနက်ခင်း နှဲနက်စာ စားဖို့ ဟိုတယ် စားသောက်ခန်းထဲ ဝင်လိုက်တော့ ခန်းမတစ်ခုလုံးရှိ စားပွဲတွေးပြည့်နေတော့သည်။ တစ်ခုခုတော့ မှားနေပြန် ပါသည်။ ၁၉ လမ်း ရောက်နေသလား၊ လသာလမ်း ရောက်နေသလား၊ ထင်ရှုံး၊ မဟုတ်သေးဘူး၊ တာမွှေတို့ ကန်တော်လေးတို့ ၂၈ လမ်း ထိပ် ရောက်နေသလား ထင်ရှုလောသည်။

၅

အေးစီ ဇြာဂ်ကပ် ထမင်းကြော်တစ်ပွဲကိုစားပြီး ရေ့ခဲ့စီမံ ကာဖို့တစ်ခွက် သောက်သည်။ နှဲနက်စာ စားခြင်း ဆုံးလော်၏။ သားအမိတွေ့က ရွှာထဲရှိ ရွှေ့တန်းသို့ သွားကြမည်။ ကျွန်ုတ်က ကားသွားပြန့်၊ ဝပ်ရှေ့ကို သွားမည်။ အလိုလေး ဝပ်ရှေ့မှားကလည်း ကားတွေးပြည့်လို့၊ လူတွေ့ကလည်း ပုဂ္ဂန်တောင် ကြက်တန်းရောက်နေသလား ထင်ရလောသည်။ ဝပ်ရှေ့မှ ပြန်ရောက်သောအခါ အခန်းထဲမှာပဲ အကွန်းဖွင့်ပြီး ထိုင်နေ လိုက်သည်။ ပုံလိုက်တာ၊ ညာနေရောက်မှ ရေ့ထဲဆင်းတော့မည်။

နေ့လယ်စာကိုတော့ ကဏ္ဍားပေါင်း၊ ပုစ္န်ချို့ချဉ်း၊ ပုစ္န်သပ်၊ ကဏ္ဍားလက်မကြော်တွေ့ဖြင့် စားကြသည်။ နောက သောင်ပြင်ပေါ် ကျောက်ကျောက်ပုံး။ သတွေးလောင်နေသည်။ ပင်လယ်ရေစပ်ဆင်းသူ အနည်းငါး ထိုင်သာရှိသည်။ ထိုစဉ် သမီးအိတ်ထဲက ဖုန်းမြည်လာသည်။ သမီးက

ဖေဖေ့ဖုန်း ဟု လာပေးသည်။ ဘယ်ကပါလိမ့်။ နားထောင်လိုက်တော့ အံရသည်။

ဆရာဝန် စာရေးဆရာမ ဒေါက်တာ လမင်းထဲမှ ဖြစ်လေသည်။ ပင်လယ်ကမ်းပေါ် အန်းပင်ရိပ်မှာ ပိုင်သောက် ပုစ္န် ကဏ္ဍား စားနေသော ကျွန်ုတ် စားရှင်တွေ့ထဲကလို့ ပြောသည်။ ဆရာမက အပြန်ကျောင် ဆောင်းပါးတစ်ပုံးတော့ ရုလာဦးမှာပါ။ ဆရာအမြင်က သူများတွေးမြင်တာ မြင်တယ်ဟု ဆိုလေသည်။ ဝမ်းသာအားရပ် စကားတွေးပြောကြပါသည်။ ညာနေဆောင်းတော့လည်း ရေ့ထဲ မဆင်းသေးချင်တာမျိုး သုံးယောက်သား အခန်းလေးရှုံး ငေးနောက်စားရှင်းလေတံခွန်သည် ရောက်လာလို့ သီးငယ်က လွတ်ချင်သည်ဆိုလို့ ရှားလိုက်ပါသည်။ လေတံခွန်(စွန်)၃ ခုကို တစ်ထောင် ပေးရသည်။ ကြိုက်သလောက်လွတ်ဟု ဆိုသည်။ သားအဖော်မယာက် သောင်ပြင်မှာ လွတ်ကြသည်။ လေက တူဗီးစီးမှို့ ကောင်းကင်ပေါ် ထောင် တက်သွားသည်။ သမီးငယ်က ပျော်နေသည်။ ကိုကြီး ရှိန်ကုန်မှာ လွတ်တုန်း ကဆို အပေါ်ကို မှတက်သွားဟုပြောသည်။ သူအစ်ကိုကို သတိရနေသည်။ သားက ဘယ်တုန်းကမှ မိသားနှစ်း အတုံးမနေ့ခဲ့ရ။

ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်နေတော့ ပုံင်းလာသည်။ မလွတ်တော့ဘဲ သိမ်းလိုက်သည်။ ထိုစဉ် ရာဂျိုးနွယ် လွတ်စောက်ရောက်လာသည်။ သူ လေတံခွန်ကို ဆက်လွတ်ချင်သည်ပြောသည်။ သူ ငါးရေားပါမည်ပြောသည်။ အိုကေ ဆိုပြီး သူလက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်သည်။ ပြီးရင် ဒီအခန်းမှာ ပြန်လာ ပေးနော်ဟု ဆက်ဆက်မှာသည်။ ရာဂျိုးနွယ်က လေတံခွန် သုံးခု ရှစ်လုံးပါ ယဉ်သွားသည်။ ကျွန်ုတ်တို့က ရေ့ထဲဆင်းကြသည်။ ရေ့ထဲရောက်တော့ လေတံခွန်သည်က ရေ့ထဲထိ ဆင်းလိုက်လာသည်။ သူရှစ်လုံးပါ ပြောသည်။ သူကို တစ်ထောင်ပေးပြီးပြီးပါ။ သူက ရာဂျိုးထဲမှ ပြန်တောင်း

ကျွန်တော်ကို ဂိုင်းထားသည်။ သူက မစွဲလေး ရမ်းပုလင်း ကိုင်
ထားသည်။ အားလုံး ဂိုင်းချတော့မည့်သဘော။ ကျွန်တော်က ပျင်းတော်
ပျင်းသေးတယ်။ သူနာရင်းကို ဘယ်လေက်ဝါးဖြင့် တဲ့ချက် ခံပဲတဲ့ဆဲတဲ့
ပဲတဲ့လိုက်ရင်းက မင်းတို့က လူမိုက်တွေလား၊ လမ်းသရဲတွေလား။ ရန်ကုန်က
လာကြတာလား။ လာမေး ဟေ့ကောင်း၊ ငါက တော်ပေါ်က လာတာက္ခာ။
မင်းတို့လောက်ကတော့ သေကုန်ချင်းသလား ဟေ့ကောင်းဟု ပြောခြော

သူအကျိုလည်ပင်: ကို ဆုပ်ထားသည်။ သူတော်ဒါတွေ တွေ့သွားသည်။
လာလေကွာ ခွေးမသားတွေ၊ ချလိုက်ကြရနေအင်။ ဘယ်သူမှ ဝင်မလာ
ရဲကြ။ ဘောဂျားတဲ့သဲက ပြီးလာသည်။ မင်းက ယုတေမလုချည်လားကျ။
မင်း သတ္တိရှိရင် မင်း ကြိုးတွေလွယ်ပစ်လိုက်ပြီခိုတဲ့အကြောင်း ရစ်လုံး
သည်ကို ပြောလေကွာ၊ ငါကို ဓမ္မားစားစားခဲ့လုပ်လွယ်လိုက်တယ်။ ငါကိုလည်း
ပိုင်းချက်တို့မယ်။ ဖွတ်ကျားတွေ။ မင်းဟိုခိုက်တယ်ဆိုတာ ငါ အိပ်နေ
သလောက်ရှိသေးတယ်။

6

ଭେଟାଙ୍ଗୋଣ ଯାହିଁରୀର୍ଦ୍ଦ ଆଖଲ୍ଯାତ୍ କି କିମ୍ବା ଓହାକିଳିଗଲାଗି ଅନ୍ଧିର୍ଦ୍ଦ ରହୁଗ୍ରୁ ଫାଲାଏଲାଃ ମନ୍ଦିରିରେ ଘୁର୍ବର୍ତ୍ତନାକୁ ବୁଝା ଫୋରିଟର୍କାର୍ତ୍ତକୁ ଅପାରିପାରିଯାଇଲାଃ ମନ୍ଦିରିରେ ଘୁର୍ବର୍ତ୍ତନାକୁ ବୁଝା ଫୋରିଟର୍କାର୍ତ୍ତକୁ ଅପାରିପାରିଯାଇଲାଃ ମନ୍ଦିରିରେ ଘୁର୍ବର୍ତ୍ତନାକୁ ବୁଝା ଫୋରିଟର୍କାର୍ତ୍ତକୁ ଅପାରିପାରିଯାଇଲାଃ

ကျွန်ုတ်ဘာ အသားတွေ ဆတ်ဆတ်လှန်သည်။ သမီးတို့အမေက
ပြီးလိုက်လာသည်။ အခုန်က ပတေးတို့၊ အပန္ဒားတို့ မရှိတော့။ အားလုံး
ထွက်ပြီးကုန်ကြပြီ။ ဘာ့ဂူးသမားက ဝင်ခွဲသည်။ သက ဝင်ပြေသည်။
သာယာသော ချောင်းသာ ဉာဏ်ခင်းသည် သည်ရာဂျိုးနှင့်တွေကြောင့်
ပျက်စီးခဲ့ရလဲပြီ။ သောင်ပြင်မှာ အမျှောင်းလေသည်။ ထိုဉာတော့
ဉာဏ်ကို စိတ်လက်ပျက်စွာ၊ အေးဆေးဟိုတ်ဆိတ်စွာ စားလိုက်ကြသည်။

မနက်ဖြစ်နှစ်သို့တော်ရက် မဟုတ်လား။ ဉာဏ်မည်းမည်း
သောင်ပြင်ပေါ် ထွက်အပိုဘုသည်။ ကျွန်ုတ်တို့ အခန်းသား တည်း
တည်းမှာ သောင်းသောက်ကြီးနှစ်လုံး တည်းတည်းချေနေသည်။ ထိုင်ခဲ့တွေ

ချုသည်။ ပြီးတော့ စိန်မလေးတွေ အတ်မေ အတ်ဖိန် ရှိလိုက်သည်။ ဆောင်းဘာက်က အခန်းဘက် လူညွှန်ထားလို့ သောင်ပြင် ပေါ်က ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် မကြားရ။ အဓမ္မ အရှိန်ရတုန်း ဆိုသော ဒိုပဲလာတိဒိုပဲလာတ အလိုက်ကို စိန်ပျို့လေးတွေ စုပြုတိုးအော်ကြသည်။ ပျော်ကြပါစေလေး။ မနက်ဖြန့် နှစ်သံကူးမဟုတ်လား။

ကိုယ်ကတော့ ကာရာအနိကေကို မခံစားနိုင်သူမှို့ စောစောပဲ အိပ်ဖို့ အခန်းပြန်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး သောင်ပြင်ပေါ်မှ ထလိုက်သည်။ အခန်းပြန်ရောက်တော့ ခုနှစ်နာရီ ရှိနေဖြီး အပြင်မှာတော့ ဆောင်းဘာက်သံ ကျယ်လောင်ပါကွဲမှာက အခန်းထဲထိ ဖောက်ခွဲဝင်ရောက်လာသည်။ ခဏ နေတော့ စိန်ပျို့လေးတွေ အသံပျောက်သွားပြီး စိန်ငန်သံတွေက ပေါက်လွန် ညုံနေလေသည်။

ရင်က ကျပ်လာသည်။ အသက်ရှု။ ကျပ်လာသည်။ ချွဲတွေ ပိတ်လာသည်။ ချောင်းတွေဆိုးလာသည်။ သလိပ်တွေ ဟက်ထဲတ်တော့ ထွက်သည်။

လူက နေလို့မရတော့။ မသက်သာလှု။ ပေါက်ကွဲသံတွေက အခန်းထဲ တော်ဟုနိုင်းတိုးဝင်သည်။ အစပိုင်းတုန်းကတော့ သူတို့တွေက သကြောင်သီချင်းလေးတွေ ဆိုနေကြသော်လည်း ဖောက်ပိုင်းမှာတော့ သီချင်းဆိုတာမဟုတ်ဘဲ မူးမူးရွှေးဖြင့် ကုန်းအော်နေကြရာ အားအုံတွေ ကွဲတွေက တော့မလောက် ခံစားနေရသည်။ သည်လိုနှင့် သည်းခံနေလိုက်တာ ၁၂ နာရီ ထိုးလည်း မပြီးသေး။ ၁ နာရီ ထိုးလည်း ဆုတုန်း။ ညံတုန်း။ ပေါက်ကွဲတုန်း။ ၂ နာရီထိုးလည်း ပေါက်ကွဲတုန်း။ သမီးတို့လည်း အိပ်မရတော့။ ဖောက်ဆုံးမတော့ ကျွန်းတော် ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည်။ သေစွာကိုဖွင့်လိုက်သည်။ သမီးတို့အမေက အိပ်ရာမှထသည်။ ဘာလုပ်မလိုလဲ မေးသည်။ ကျွန်းတော်ကို

လိုက်ဆွဲသည်။ ကျွန်းတော်က တံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ သမီးတို့အမေက သမီးပါလာတယ်နော် သတိထားပါ၌ဦး။ သူ မလုပ်ပါနဲ့ တောင်းပန်ပါတယ် သူရယ် သည်းခံလိုက်ပါ။ မနက်ပဲ မိုးလင်းတော့မှာ့။

ကျွန်းတော် အပြင်ကို ထိုးထွက်လိုက်သည်။ သောင်ပြင်ပေါ်က လေအေးတွေ မျက်နှာပြင်ကို လာထားသည်။ ရင်ထဲမအေး။ ဂုဏ်ပြုကြ နေသည်။ သူက နောက်ကလိုက်ဆွဲသည်။ သီချင်းဆိုနေကြသော စိန်တွေ နောက်ကို လူညွှန်ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ကျွန်းတော် ရှုံးကို တိုးလိုက်သည်။ သူတို့တွေ ကြောင်ကြည့်နေကြသည်။ ရှုံးတိုးလိုက်သည်။ ဒေါက်တာ လမင်းကို ဘာပြန်ပြောရပါမလဲ။ ချောင်းသာအပြန် ဘာတွေရေးရပါမလဲ။

အမှတ် (၂၂၊ ၂၃၊ ၂၄)၊ ၃၀၁ ၅၊ ၂၀၀၆ မှ ၁၃၊ ၆၊ ၂၀၀၆၊ ပေါ်ဖြူလာရာရာနယ်

ဝါသနာရှင်နှင့် ကြေးစာ

တစ်နှစ်တော်၏အေးခန်းလေးဆိုကို လူတစ်ယောက် ရောက်လာခဲ့သည်။ ထိုသုက စာအီတ်လေးတစ်အီတ် ပေးလာသည်။ သူ ရုကြုံယူလာပေးသည်ဟလည်း ပြောသည်။ သူ မကြာမီ တစ်ခေါ်ပြန်လာ ပါ၌မည်ပြောပြီး ပြန်ချွားသည်။ စာအီတ်လေးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သော အခါ်ဗုံးမှ ကော်ပိုစာရွက်လေးတစ်ခွက် ထွက်ကျလာသည်။

စာရွက်ကလေး၏ ခေါင်းစီးမှာ စာပေဝါသနာရှင်များ၏ စာများကို ဖိတ်ခေါ်ခြင်းဟု ရေးထားသည်။ အောက်မှာမှ မကြာမီအချိန်အတွင်း သုတိ တိုင်းမြှုကြီး၏ မြှုန်းမှုများကို ဖော်ပောင်ဖြစ်ပါသောကြောင့် စာပေ ဝါသနာရှင်များထံမှ ဝွေ့၊ ကျွေ့၊ သာည့်စာများကို ပေးပို့နိုင်ပါကြောင်း။ မရွေ့ချယ်သော စာများကို ပြန်လည်ပေးပို့မည် မဟုတ်ပါသဖြင့် လက်ခံ ထားရှုကြပါရန်နှင့် နောက်ဆုံးစာများပို့ရက်ပါ ရေးထားသည်။ စည်းကမ်းများလည်း ရေးထားပါသည်။

ထိုစာလေးကိုဖတ်ပြီး ကျွန်ုတ် တစ်နေရာမှာ ထိုးထားလိုက်မီ

သလား မမှတ်မီတော့ပါ။ နောက်နှစ်ပတ်ခန့်ကြာသောအခါ ထိုလူ နောက် တစ်ခေါ်ပြန်ရောက်လာသည်။ ဘာကိုစွဲလဲမေးတော့ စာမူလာယူတာဟု သုက ဖြေ၏။ ဘာစာမူလဲ ပြန်မေးတော့ သူလာပေးသွားတဲ့စာထဲ ပါတယ် ဟု ဖြေသည်။ သူလာပေးသွားသော စာက မြှုန်းမှုများကိုဖော်ပြုတဲ့ ဖြေသည်။ ဆရာက စာပေ ဝါသနာ ပါတယ်လို့ ကြားတယ်။ ဝွေ့ရေးတတ်တယ်ပြောတယ်။ ပို့ကြည့် ပါလား။ မရွေ့လို့ ပယ်လည်း အရင်းပေါ့။ အရှုံးမရှုံးပါဘူးဟု သူ ပြော လေသည်။ ကျွန်တော်ပြီးပြုလိုက်ပြီး ပြန်ပါတော့ကွား၊ ငါ စာပေဝါသနာရှင် မဟုတ်ပါဘူး။ စာရေးဆရာပါဟု ဖြေတော့ သုက အုပြောင်ကြောင် ပြန်ကြည့်နေပြီး ကျွန်တော်က အကျိုးဆောင်တာပါ။ ရေးလိုက်ပါ။ နောက် တစ်ခေါ် ပြန်လာယူပါမယ် ပြောပြီး ပြန်မည်အပြု ခဏနေပါလို့၊ မင်းက ငါ့ကို သိလို့လား ဆိုတော့ သိပါတယ်။ စာရေးရတာ ဝါသနာပါတယ်လို့ သိပါတယ်။ မင်းဘာအလုပ် လုပ်သလဲဆိုတော့ ကျွန်ထိုးပါတယ် ဖြေသည်။ မင်းကရော စာပေဝါသနာရှင်ပဲလား ဆိုတော့ ဟုတ်ပါတယ်။ မရေးအား သေးပါဘူး ဖြေပြန်သည်။ မင်းဘာစာတွေဖတ်သလဲ မေးတော့ ဘာစာမှ မဖတ်အားပါဘူး။ အချိန်မရှုံးပါဘူး။ အားမှ ဖတ်မယ် စီတ်ကူးထားတယ်။ မဂ္ဂစ်းတွေ ဖတ်ဖူးသလားဆိုတော့ မဖတ်ဖူးပါဘူး ဖြေလေသည်။ မင်းဘာစာမှမဖတ်ဘဲ ဘာရေးမှာလဲဆိုတော့ ဘဝအတွေ့အကြံ စုနေတုန်းပါ ဖြေပြန်လေ၏။ ငါရေ့တဲ့စာတွေ ဖတ်ဖူးသလားဆိုတော့ မဖတ်ဖူးပါဘူး။ သူများတွေ ပြောသဲ ကြားဖူးတာပါ။ ဒါဆို ပြန်ပါတော့ကွား။ နောက်တစ်ခေါ် မလာပါနဲ့တော့။ ငါစာမူ မပေးပါဘူး ပြောလိုက်တော့ သုက ကျွန်တော်ကို စူးစုံပါးပါးပါး ပြန်ကြည့်ရင်းက နားမလည်ဟန်ပြရင်း မပြန်သေးဘဲ ဆက်ထို့ နေလေသည်။ သူ မပြန်တော့ ကျွန်တော်က မင်းယူလာတာ စာမူတောင်းတဲ့

စာ မဟုတ်ဘူး။ ဝါသနာရှင်တွေဆိုက စာမျို့ဖို့ ကြော်ပြောတာ။ ဘာကွာလိုလဲ။ ဒါဆို မင်းကို ပြန်မေးပါယ်။ မကိုလာဆောင်တွေမှာ နာမည်တပ်ပြီး ပိတ်စာလိုက်ပေးတာ ဘာတို့လို့ထင်လဲ မေးတော့ သူက ဒါ ရှင်းနေတာပဲ့။ မကိုလာဆောင် လာအေချင်လို့ ပွဲကို တက်ရောက်ချို့မြင့်အေချင်လို့ပေါ့။ အေး... ဒီသဘာပဲပေါ့။ မရှုစွင်းတစ်စောင်ထုတ်တယ်ဆိုတာကလည်း ကိုယ် ပါစေချင်တဲ့ စာရေးဆရာတဲ့ စာမျက် တလေးတစားတောင်းပြီး ထည့်ရတာပေါ့။ မလေးစား မလိုချင်ရင် တောင်းမနော့ဘူးပေါ့လေ။ မင်း နားလည်းလား။ နားလည်ပါတယ်။ ငါက ဝါသနာရှင်မဟုတ်ဘူး။ ပညာသည်ဖြစ်နေပြီ ဆိုတော့ သူက ရယ်လေ၏။ နားလည်ဟန် မပြပါ။

ဒါနဲ့ မင်း ကာရာအိုကေသီချင်း ဆိုဖူးသလားဆိုတော့ ဆိုဖူးတာပေါ့။ အေး ဒါဆိုရင် မင်းဆိုနေတဲ့ ကာရာအိုကေဆိုင်ကို အဆိုတော် ခိုင်းထိုးဆိုင်ကို သွားခေါ်၊ လာဆိုစ်းပါလို့ မင်းသွားခေါ်ရင် လာမယ် ထင်လား မေးတော့၊ ဟာ ဘယ်လာလိမ့်မလဲပဲ့။ သူက နိုင်းသိအဆိုတော်ပဲပဲ့။ ပိုက်ဆံပေး ဂုံးရရှုံးပေါ့ဟု သူ ဖြေတော့၊ အေး... ငါလည်း နိုင်းထိုးဆိုင်လိုပဲ စာရေးဆရာကွာ ဟု ပြောသောအခါး၊ သူသည် စိတ်ပျောက်လက်ပျောက်ဖြင့် ဖြန့်ချုပ်းပါသည်။ နောက်ပြန်ကြားရသည်မှာ ကျွန်ုတ်သည် သူကိုယ်သူ စာရေးဆရာဟု ပြောနေသည်ဟု ဟားတိုက်ရယ်မေး ပြောဆိုနေကြော်းကြားရလေသည်။ ကျွန်ုတ်ကုသိုလ်ပေါ့နော်။

နောက်တစ်ခါကျပြန်တော့ မြို့နယ်တစ်ခုက ပထမဆုံး မရှုစွင်းထုတ်မည့်မို့ စာမျို့လာတောင်းပါသည်။ လာတောင်းသူကတော့ တစ်ခါက စာပေဟောပြောပဲ့ သွားဟောခဲ့ဖူးသော မြို့မှ မြို့ခဲ့ စာရေးဆရာမှုကိုယ်တိုင်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ စာရေးဆရာမှုလည်း ပြစ်၊ ကိုယ်တိုင်လည်း လာတောင်းနေတော့ ကျွန်ုတ်ကော်က စာမျို့ပေးလိုက်မိသည်။ စာအုပ်ထွက်လာရေးလုပ်ချု

လိုက်ပုံများလေး၊ စာအုပ်ကို လာမပေးပါ။ သို့သော် ကိုယ်က နားလည်း ပေးလိုက်ပါသည်။ စာအုပ်တွေထားရာ စာပေအဖွဲ့ဝင် ရှေ့နေအိမ် ကိုယ်တိုင် သွားတောင်းရသည်။ စုလွှာအကောင်းဖြင့်ရိုက်ထားတာက စာရေးဆရာတွေရို့ ဆိုတော့ ရို့သော်။ စာမျိုးရော ဆိုတော့ မပေးသူး။ တစ်ခွန်းပင် ဖြေသည်။ အလုပ်ရွှေ့ဟန် ဖြေနေသည်။ နေပါစေတော့လေ တွေးပြီး အောင့်သက်သက် ရှုက်ရှုက်ဖြင့် ပြန်လာ၊ ဆေးခန်းလေးရောက်တော့ မြို့နယ် ဆရာဝန် ရောက်နေသည်။ သူက မရှုစွင်းမြင့်တော့ တောင်းလို့ ပေးလိုက်ရသည်။ ဒါနဲ့ နောက်တစ်ခါကို ရှေ့နေအိမ် ပြန့်သွား၊ စာအုပ်ကို လေပေးသည်။ မြော်... ရပါတယ်လေ၊ ဖြေ၊ စိတ်လျှော့ ပြန့်ခဲ့သည်။

မောမောဖြင့် ဆေးခန်းလေးထဲမှာ စာအုပ်လေးဖွင့်၊ ကိုယ့်ဝိုက်လေး စေတ်လိုက်တော့ သရုပ်ဖော်ပုံက စာမျက်နှာတစ်ပိုင်းပုံက စုတ်ချာချာ၊ တစ်ရောင်း၊ ထားပါတော့လေး၊ အမယ် စာမျိုးတောင်းတဲ့ စာရေးဆရာမှ ဝါလွှာကျတော့ ခွဲဖော် နှစ်မျှက်နှာ လေးရောင်း၊ သရုပ်ဖော်ပုံက နာမည်ကြေးပန်းချို့ ဆရာ၊ ဝမ်းသာပါတယ်လေး။ ကိုယ့်ဝိုက်လေး စေတ်၊ ဖတ်ရင်း၊ ဖတ်ရင်း၊ ဖတ်ရင်းတွေ တစ္ဆုတ်ခုတဲ့ သွေးတွေ တလွင်ရွှေ့ပဲ့။ ပါးတွေ ပူလာသည်။ တောက်ပြင်းပြင်းတစ်ချက် ခေါက်လိုက်မိသည်။ လုပ်ရက်ပါပေါ်များ၊ တစ်သက်နဲ့ စာရေးလာတာ ဘုရားက ကနေဆို နှစ်တွေ နည်းမှုလား၊ တစ်ခါခါမှ မကြုံဖူးတဲ့ အဖြစ်။ ကျွန်ုတ်ဝိုက်ဝိုက် ဖြတ်၊ ထုတ်၊ သတ်၊ လုပ်ထားသည်အပြင် စာသားအသစ်တွေပါ ထည့်ရေးထားလိုက်ချေလေသည်။ စောက်းလွှာနဲ့လှေပါလား၊ ဒေါသာ အလွန်ကြေး၊ သွေးခုံ ရိုက်ပုံတ်တတ်သော ကျွန်ုတ်သည် ရင်ထဲ နာကြည်းစွာ ခေါးနေခဲ့ရသော်လည်း မျိုးသိပ် မူပစ်ထားလိုက် နိုင်ခဲ့သည်။ ဘယ်သူမှ မမှားပါ။ ကိုယ်က သွား စာမျို့အမှားပါလား၊ ကိုယ်က သွား စာမျို့အမှားပါလား။

ပေးလိုက်မိတာကို။ ထားလိုက်ပါတော့လေ တွေးခဲ့သည်။ နောင်နှစ်တွေ စာမျမေပေးတော့၊ မရေးတော့ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ကိုယ်က သွားပတ်သက်လိုက်မိတာကို။ ကိုယ်လို စာရေးဆရာဟု ထင်ခဲ့မိတာကို။ အယ်ဒီတာကျင့်ဝတ်၊ စည်းကမ်းတွေ သူတို့ သီမယ်လို့ ထင်ခဲ့မိတာကို။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း စာရေးဆရာဟု အထင်ကြီးနေခဲ့တာကို။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် စာရေးဆရာစစ်စစ်၊ အပျော်တမ်းသမားမဟုတ်၊ စာလပါသနာရှင် မဟုတ်ဟု ထင်နေခဲ့မိတာကို။ ကြေးစား စာရေးဆရာဟု ထင်နေခဲ့တာကို။ ကြေးစား စာရေးဆရာ ဆိုသည်မှာ ဘဝပိတေသည်ရေးအတွက် လုံလောက်မှု ရှိသည်ဖြစ်စေ မရှိသည်ဖြစ်စေ စာကို တနိက်မတ်မတ် ဖတ်ရှု ရေးသားကြေးဆောင် စိတ်ကူး တွေးမောနချက် အနုပညာသမား ကြေးစား စာရေးဆရာဟု ထင်ပါသည်။ စာမျခပေါ် မှတ်ည်ရပ်တည်မှု ရှိခြင်းနှင့် မဆိုပုဂ္ဂလည်း ထင်သည်။ ရေးသားသော အရေအတွက်၊ ကာလနှင့်လည်း မဆိုပုဂ္ဂလည်း မာကရက်မစ်ချုပ်လို့ လေရှုးသုန်သုန် ဥန်းဝတ်သာဝင်း တစ်ပုဒ်တည်း ရောခဲ့ရင်လည်း ကြေးစားလို့ ထင်သည်။ ဆိုလိုချင်တာက စာလပေါ် သက်ဝင်စုံနှစ်ချို့ခို့အလေးထား နေထိုင်မှု အနုပညာသမားဟု ပြောချင်သည်။ ဝါသနာရှင်ဆိုတာကတော့ ရှင်းရှင်းလေးပါနော်။

သည်လိုဖြင့် သူတို့တွေ့နှင့် ခိုင်ဝေးဝေး နေလာလိုက်တာ မြောက်နှစ်လောက် ကြောရောဆိုပါတော့။ တစ်နှစ်မတော့ ရောက်လာပြန်ပါသည်။ စာမျတော်းခဲ့ဖူးသော ကျွန်တော်းစာမျကို ဖြုတ် ထုတ် သတ် ပြင် ဖြည့်ရောခဲ့ဖူးသော စာရေးဆရာမပင်တည်း။ သို့သော ကျွန်တော်က သွားအတွက် လျှို့တစ်ယောက်လိုပဲ၊ အတိတ်မှုနေသုတေသနယောက်လိုပဲ လိုအပ်တဲ့ အကူအညီတွေ ပေးခဲ့ပါသည်။ သူကျလည်း အတိတ်ကို မေ့သုဟန်ပင် ဆောင်ပြန်သည်။ ထို့အား ပြောသာ

ကတော့ ဖြူ့နှုပ်လေးမဂ္ဂဇင်း နောက်ပိုင်းနှစ်တွေမှာ ကျွန်တော်စာများ မပါသည် အတွက် ဖြူ့နှုပ် အာဏာပိုင်အဖွဲ့မှ စာပေဝါသနာကြီးသော၊ စာပေချုပ်သော လျှို့တစ်ယောက်က ကျွန်တော်စာမျကို လေးလေးစား စာဖြင့် တရားဝင်တော်းစုံပြောလာတာ အဖွဲ့ထဲက ကန့်ကွက်သည့်အကြောင်း၊ အကြောင်းပြုက်ကတော့ စာဖြင့် တရားဝင်တော်းသော် ရဲ့သော် စာမျကို ကျွန်တော်က မဂ္ဂတ်မက်င်းရေးလာခဲ့သော် ပြင်ခဲ့သော် တည်းဖြတ်ပြုပြင် ရေးသားခဲ့သော် စာရေးဆရာက ကြိုက်မည်မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် မတောင်းစို့ ပြောသည်။ ဝမ်းသာပါသည်။ ကောင်းလေစွဲ။

သို့သော စာရေးဆရာမှာ ပြောနေပို့က တဖြည့်ဖြည့်းကျွန်တော်သည်းခံနိုင်သော အတိုင်းအတာ တစ်ခုထက် ကျော်လွန်လာသည့်အပြင် သူတို့လုပ်နေတာတွေကို အမှန်ဟု ထင်နေတာတွေကို၊ အယ်ဒီတာကျင့်ဝတ် တွေကို မပြောရင် မဖြစ်တော့ဘူးဟု သဘောရဟန် ရင်ထဲက မြောက်နှစ်တိုင် မျိုးသိတော်ခဲ့သည်ကို ပြန်ပြောပြုလိုက်ပါသည်။

စာပေလောက်မှာ မှန်ခုံရှိသုသည်။ တောင်းစာများနှင့် ပို့စာများဟျှော် ဖြစ်သည်။ တောင်းစာများဆိုသည်မှာ မိမိမဂ္ဂဇင်းတွင် ပါဝင်စေလိုက် တလေးစား တော်းခဲ့ရသော စာများဖြစ်သောကြောင့် စာမျကို အယ်ဒီတာလုပ်သူက ကြိုက်ကြိုက် မကြိုက်ကြိုက် ဆုံးရမည်သာဖြစ်သည်။ စာများနှင့်ပတ်သက်သော အဆိုးအကောင်းမှန်သမျှ စာရေးဆရာ၏ တာဝန်သာလျှင်ဖြစ်သည်။ စာမျကို တည်းဖြတ်တာ၊ ဖြုတ် ထုတ် သတ် ပြည့် ထည့် ရေးတာတွေ လုံးဝမလုပ်ရပါ။ ဥပမာအနေဖြင့် ဘဇ္ဇန်-စွဲ လောက်က ဆရာမကြီး ခင်နှင့်ယု၏ စာမျကို တည်းဖြတ်ခဲ့ဖူးသော ရွှေမှဝဂ္ဂဇင်းအယ်ဒီတာ မောင်ဒွေ့တင့်တို့၏ အမှုတွဲကို လေ့လာနိုင်သည်။

ပို့စာများ ဆိုသည်မှာ ပေးပို့လာသော စာများကို အယ်ဒီတာ

လုပ်သက တည်းဖြတ်ရွေးပယ်နိုင်ခွင့် အပြည့်ရှိသည်။ သုံးချမ်းမှ သုံးမှာပေါ့။ ခေါ်နေတာတစ်ခုက စာတစ်ပုံရွေးဖူးသူလည်း အယ်ဒီတာဖြစ်လို ဖြစ်၏ ရှိခိုးကဲလည်း စာရေးဆရာ အယ်ဒီတာ ဖြစ်လိုဖြစ်နေသော အကာလ ကြီးတွင် သုတိက ဝါသနာရှင်နှင့် ကြေးစားကို နားမလည်။ စာရေးဆရာ ဆိတာ ပျော်လို့ ထထရေးတာမဟုတ်မှန်း၊ အားနေလို့ အလုပ်မရှိလို့ ရေးတာ မဟုတ်မှန်း သုတို့ နားမလည်။ စာပဲ ငါတိရေးလည်း ဖြစ်တာပဲဟု ထင်ပုံ ရသည်။ စာရေးဆရာဆိတာ သုတို့လိုပဲ နေမှာလို့ တွေးထင်ကြပုံရသည်။ စာရေးဆရာဆိတာ တစိုက်မတ်မတ်လုပ်နေသော အလုပ်တစ်ခုဟု ထင်ပုံ မရ။ ရေးနော်၊ ဆရာဝန်း၊ ကုန်သည်၊ ပွဲစား၊ လက်သမား၊ ကန်ထရိက်၊ ကျော်းဆရာ စသည်တို့သာ အလုပ်ဟု ယူဆနေပုံရလေသည်။

သည်လိုဖြင့် နေလာလိုက်တာ တစ်နှစ်မှတော့ အတ်ပေါင်းခနဲ့
ရောက်ရလေသည်။ ကျွန်တော့ဆေးခနဲ့လေးဆီ အောက်အရပ်ဆီမှလာသော
လူတစ်ယောက် ရောက်လာပါသည်။ သူ့လက်ထဲ စာမျက်စုံကို ကိုင်ထား
သည်။ ကျွန်တော့လက်ထဲ ထိုးထည့်ပေးသည်။ ဖတ်ခိုင်းသည်။ ကျွန်တော့
တစ်ခါတည်း ဖတ်ပေးပါသည်။ ရေးထားတာက ရာဇာမိရာ၏၊ လဒ်နှင့်အိမ်၊
သမိန်ပရ့်များပါသည်။ ရေးမားအတွက်လည်း ပါသည်။ ဆင်တွေပါသည်။ သွေး
ချုပ်ခြင်း၊ စစ် စတာတွေရော ပါသည်။ စာပတ်လို ပြီးသွားသည်။ ကျွန်တော်
ဘာမှန်းမသိ။ သူက မေးသည်။ ဘာလို့ထင်သလဲ။ ကျွန်တော် အဖြေရှု
ကျပ်သည်။ သို့သော် အားနာတာမို့ ရေးတဲ့သူက ဝတ္ထုလို့ယူဆရင် ဝတ္ထု။
အက်ဆေးဆို အက်ဆေး၊ စာညွှန်ဆို စာညွှန်း၊ ကိုယ်ရေးထားသလိုပေါ့ဟု
ဖြေတော့ သူက ပြီးနေလေသည်။ ကျွန်တော်က စာရေးတာ ဘယ်လောက်
ကြာဖြေလဲ မေးတော့ ဒါ ပထမဆုံးစာပုံဟု ဖြေသည်။ သူက ဆက်၍ စီစာမျက်
ထုတ်မယ်။ ဆရာက ဝတ္ထုတိတစ်ပုံ ပေးပါ။ အားလုံး ငါးယောက်၊ ငါးပုံ

တစ်အပ် လုံးချင်းထဲတိမယ။ ဘယ်သူတွေ ရောက်မှာလဲဆိုတော့ မြို့နယ်
မဂ္ဂအင်းများ ပထမဆုံး တစ်ပုံ၏စီရေးဖူးတဲ့လူတွေပဲ။ နာမည်သိစရာမလိုဘူးဟု
ဖြေတော့ တစ်မျိုးပဲ တစ်မျိုးပဲ။ ထူးတယ်ဟု တွေးနေစဉ် ဆရာကို စာရင်း
ထည့်ထားတယ်။ စာမျိုးလာတောင်းတာဟု ဖြည့်ပြောလေသည်။ ဟော
လာပြန်ပြီတစ်ယောက်။

ဒါနဲ့နဲ့နေပါ။ ဘယ်သူက ငွေစိုက်ထုတ်မှာလဲ၊ ထုတ်ဝေသူပေါ့
ဆိုတော့ မလိုဘူး။ ငါးယောက်များ၊ တစ်ယောက် ဝါဌ္ဂတစ်ပုဒ်ဖော်ပေါ်ပေါ်၊ ငွေ
တစ်သိန်းထိတယ်။ ငါးသိန်းရဲ၊ စာအပ်တစ်ခုပဲ မဖြစ်ဘူးလား။ သူ
ပြီးဖြေသည်။ သူက အေးအေးဟန်၊ ကုတ်အကျိုလက်ပေါ် ဖွာကျေသွားသော
စီးကရော်ပြာကို လက်ညွှုးဖြင့် တောက်လိုက်ရင်း ဖြေသည်။ ဆံစရုည်ရည်ကို
လက်ဖြင့် သပ်ချသည်။ ဒီလိုရှိတယ်ပဲ။ စာဖတ်ပရိသတ် မသိသေးတဲ့
ကလောင်အသစ်ထွေးဆို ဈေးကွက်မှာ ရောင်းရ နည်းနည်းခက်နေမလား
ဆိုတော့၊ သူက မစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ ရောင်းမရတော့ သိမ်းထားမယ်ပဲ။ ဒါမှ
အတ်တစ်အစ်ပဲ ဟု ဆိုလေသည်။ ကျွန်ုတော့ရင်ထဲ တစ်ပျိုးဖြင့်၏၊
ကျွန်ုတော့စာတွေ ဖတ်ပူးသလားဆိုတော့ မဖတ်ပူးဘူးတဲ့။ မြို့နယ်မဂ္ဂဇင်း
တစ်ပုဒ်တဲ့။ အားလုံး ပါဝါတူ လယ်ပယ်တူပဲလေ။ အားလုံး တစ်ပုဒ်စိပ်
ရေးပူးကြတာပဲ။ ပေါ်သော်... အခုမှ ကျွန်ုတော် သဘောပေါက်ပြန်တော့သည်။
သူက ကျွန်ုတော့ကို သူလိုလူ ဟု ထင်နေပြန်ပါပကောလား။ ခက်ကပြီး
ဒါနဲ့ အားကလည်း ခပ်နာနာ၊ ကျွန်ုတော် ပြောပြမယ်နော်။ အခု ဂရေဟမ်၊
အော်ပျိုးထွေ့၊ လေးဖြူဗြို့ကြီး စသဖြင့်ပေါ်နော်၊ သူတို့တွေကို တစ်ပုဒ်စီ
ဆိုကြ၊ တစ်ယောက် တစ်သိန်းစီပေးကြ၊ စီးရိုးအယ်လ်ဘမ်တစ်ခု ပို့စီး
တစ်ချုပ် ထုတ်လိုက်မယ်ထင်သလားလို့မေးလိုက်တော့ ဒါလော့ သိသာကြောပါပဲ။
ဘယ်ရလိုပုံမလဲ။ သူတို့က အပျော်တစ်း အဆိုတော်တွေကု မဟုတ်ကြတာ

ဝါသနာရှင်တွေမှ မဟုတ်ကြတာပဲ။ ဆရာတိ၊ ကျွန်တော်တိလို့မှ မဟုတ်ကြတာပဲယူဟု ပြီးပြီးကြိုး ပြန်ဖြေလိုက်၏ စီးကရာက် တပါးတရ ရှိက်လိုက်လုပ်နေတော့ ခြော်... ငါနှယ် ဝါသနာရှင်အဆင့်ကရို မတက်နိုင်သေး ပါလာ။ မြေ (ဝါသနာရှင်) လို့ကလောင်အမည်ပြောင်းရင် ကောင်းလေ မလေးဟု ရင်ထဲ နာနာကြည်းကြည်း အောင့်အောင့်သက်သက် ဝမ်းနည်းကြကွဲ့ဘာ ခံစားနေလေသည်။

အမှတ် (၃၇)၊ ၁၂၊ ၂၀၀၆၊ ပြည်သူနာနယ်

କହିବାର ତଥ୍ୟାବଳୀ

ထိုဝင်းသာမှုက ကြေသပတေးနေတွင် ပျက်စီးလေသည်။ ရက်ချိန်းအတိုင်း သွားသောအခါ ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်ရောက်နေချိန်၌ ဆိုင်တွင် ရွှေတုံးရွှေခဲ့ကြီး များကို ဆိုင်ရှုန်လီလုပ်သူက တွက်ချက်ရောင်းချင်ချိန်မှု အသာရပ်စောင့် နေရသည်။ ကိုယ်ကတော့ သိတယ်မဟုတ်လား၊ ဒီငဲ့ သမီးအတွက် မှာထားတဲ့ လက်စွပ်လေး ထုတ်ယူလာလိမ့် ထင်ထားတာ တရာတ်ငန်က ဘာလိုချင်လို့လဲ' ဟု စွဲယ်သာကိုသပြတ်ဖြင့် မေးလေသည်။ ကျွန်တော်က 'ဟိုနော် ချိန်းထားလို့ လက်စွပ်လာယူတာ' ဟု အေးအေးအေးအေး ဖြေတော့ သွေမျက်ဝန်းက ရွှေတုံးရွှေခဲ့ အရောင်းအဝယ်လုပ်နေတာ အေးရှုံး သည်က တစ်မှာင့် ဟူသော အကြည့်ဖြင့် 'မသိဘူး' ဖြော်ပြီး လှည့်တွက် သွားလေသည်။ ကျွန်တော်မှာ ကြောင်တက်တက် အံကျွန်ရစ်ရသည်။ ဒေါသိတိကို ချက်ချင်းထိန်းလိုက်ပြီး 'နေပါပြီး၊ ဒါဘာသော့လဲ' မေးတော့ သူ မေ့သွားပြီဟု ဖြေသည်။ ဆိုပါတော့၊ သူပေးထားသော သွေကတိကို သွေဗိုလ်တိုင်ပဲ ဖျက်လိုက်ပြီး သွေက မသိသလို ဟန်လုပ်ပြနေသော်လည်း သွေသိနေတာ ကျွန်တော် သိလိုက်ပါသည်။ သွေမှာ ရွှေတုံးတွေ ရောင်းနေရတာ မဟုတ်လား။ သမီးလေးပါလာလို့ ကျွန်တော်က သွေမျက်ခွက်ကို ခွဲပ်ခဲမထိနိုင်တော်ကိုပဲ တွေ့ပိုင်း အကြိမ်ကြိမ် နေနေသည်။ သွေကတိကို သူ လွယ်လွယ်လေးဖျက်လိုက်သည်။ ပေါ်တည်တည်ပါပဲ။ ရှုက်ပုံလည်း မရ။ သည်လိုနှင့် ကျွန်တော်မှာ ကတိပျက်ခံရခြင်း ပုံပြင်တွေ အကြိမ်ကြိမ် ကြေတွေ့နေရလေတော့သည်။

မြို့လေးလည်း ရောက်ခါစဆိုတော့ အနိုင်ကျင့်ခံရာ အဖော်ကား ခံရတော့ အတော်မှားသည်။ သို့သော် သည်လိုပဲ ခွဲ့ပါရမိကို ကျင့်ယူရသည်။ သည်လိုနှင့် သကြံနှင့် သည်ပြီးကလုပော်သည်။ ဟိုဘက်တော်လည်း သကြံနှင့် သွေ့ကြေသည်။ ဟိုဘက်ကလည်း သကြံနှင့် ကား

ဝင်ခွင့် ပေးထားသည်။ ဉာဏ် ဆေးခန်းလာရင်း လူနာပြရင်းက မနက်ဖြန့်ကျရင် ဟိုဘက်တိုင်းပြည်ထဲ သွားလည်ကြမည်။ ဆရာတို့က မရောက်ဖူး သေးသူးမဟုတ်လား။ ကျွန်မတို့နဲ့ လိုက်လည်ပါလားဟု သူမှာက လောက်စကားတွေ ရွှေနှင့်ရွှေန်းဝေအာင်ပြောဆိုနေတော့ လင်မယားနှစ်ယောက်သား ဆေးခန်းပိတ်ပြီး လိုက်ကြမယ်ပေါ့။ ဒါဆို မနက် ၇ နာရီလောက် လာ ခေါ်မယ်။ ဆက်ဆက်လာမယ်။ ဆရာတို့ စောင့်နေရမ်ပါလို့ ပြောပြီး သူမ ပြန့်သွားလေသည်။

ကျွန်တော်တို့ကလည်း ကျွန်တော်တို့ပါပဲ၊ သူတို့စကား အဟုတ်မှတ်လို့ မနက်အစောကြီး ထဲ၊ ဆေးခန်းပိတ်၊ ယနေ့ ဆေးခန်းပိတ်သည် စာလေး ရေးကပ်၊ ပြင်ဆင်စောင့်စားနေကြရာ သကြံနှင့်သာ ပြီးသွားရော မရွေခြော ပေါ်မလာပါ။ နောက်တစ်ခါ ဆေးခန်းလာသော်လည်း သူက ဘာမှမသိသလိုဘဲ မေ့နေပြန်ပါလေသည်။ သွေချာ ကတိတစ်လုံး လွယ်လွယ်ပြော၊ လွယ်လွယ်မေ့လိုက်နိုင်သော်လည်း ကျွန်တော်ကဖြင့် မမေ့ရရှိနိုင်ပြစ်ရလေသည်။

ဟော ဇန်နဝါရီလေး ပို့ဘက်နိုင်ငံသွားလည်တိုင်း ထိုးလှလူ လေးတွေ တွေ့ရင် ဝယ်ဝယ်ထားသည်။ သွေက ဘယ်မှ မသွားပြစ်လို့ ထိုးက မစောင်းဖြစ်။ အသစ်အတိုင်းဆိုပါမို့။ ဟော ထိုးလေး ကျေလာပြီဆို လူနာ တွေ့က ပြန်ခါနီးကျရင် ဆရာမှ၊ ထိုးလေး ခဏာရားပါ။ ပြန်လာလိုပါမယ်ပြော၊ ရော့ ယူသွား။ သွားပြီ။ ပြန်မလာကား ရိုက်သွားပြီ။ ဇန်နဝါရီက ထိုးရော်တစ်ခါ ဆေးခန်းလာလို့ ထိုးရော မေးလျှင် အတိတ်မေ့သလိုလို ထိုးဘယ်သူ ယူသွားမှန်း မသိဘူးပဲ ဖြေသည်။ ပြန်လာပေးမည်ဟု တစ်ခါမှာ မကြားမှာခဲ့ရ။ ဒါလည်း အမှတ်ပေါ်။ ကိုယ် ဘောတ်တား လွယ်သည်။ ထိုးပေါင်းကား မမှတ်မိနိုင်။ ထိုးပြန်လာပေးဖူးသူ တစ်ယောက်တလေမျှ မကြုံ။

လူတွေက ကတိမျပ်မျှယူသောတော်လို့ ထွေခြင်လှယ်ချိုးပစ်လိုက်တာ
အလုပ်တစ်ခုလော်ပဲ့ပါးတွေဖို့ရေးသည်။

ବୁଦ୍ଧାକାର୍ତ୍ତିଗୀ

၁၆၃

ဒါတ်ပဲလား၊ မြို့လေးကနဲ့ ရန်ကုန်သို့ စာမျက်တွေ့ပဲရော ဖက်စံ
တစ်ခါ၊ လူကြော်တစ်ခါ၊ မစ္စလေးကနဲ့ အမြန်ချော့ပိုတစ်ခါ ပို့နေရာက ရန်ကုန်
လှကြောရလို လှကြောကို အားမာလို စာဆိတ်ပေါ် တစ်ခါထည်း၊ တံဆိပ်ခေါင်း
ကပ်ပြီး ရန်ကုန်ရောက်ရင် စာတိုက်ပုံးထဲသာ ထည့်လိုက်နိမ့်ဖိုးအတွက် ကပ်ပို့
တံဆိပ်ခေါင်းကို စာတိုက်မှာ သွားဝယ်ရသည်။ စာတိုက်က ရောင်းအား
နှိုလား မေးသည်။ မဟုတ်ပါ။ ၅ ကျပ်တန် အလုံး ၂၀ လောက် ဝယ်ချင်လိုပါ
ဆိုတော့ စောင်းနိုင်းပါသည်။ နာရိုက်ကြာတော့ အလုံး ၁၀၀ ယူပါ
ပြောသည်။ အလုံး ၂၀ မရောင်းပေးပါ ဖြောသည်။ ကပါ ၁၀၀ ယူမယ်
ဆိုတော့ မရှုသေးဘူး၊ ဆက်စောင်းနိုင်းပြန်ပါသည်။ တော်လော်... ပြန်ချုခဲ့ရ
တော့သည်။ စိတ်လက်ပုံကျောပဲ ပြန်ခဲ့ရလေသည်။ အီမ်ရောက်လို စိတ်တွေ

ပရီယာအပ်စိုက်

လေနေတုန်း ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်ရောက်လာပါသည်။ ဒါလေးများ ဆရာ ကျွန်တော့ သီးမှာ တံဆိပ်ခေါင်းတွေ ပုံနေတာပဲ။ ဆရာ အလုံး ၁၀၀ ထူထေးလိုက်။ မနက်ဖြန့် လာပေးမယ် ပြော၊ စိတ်သာချာ၊ ထွက်သွားသည်။ သိပြီးသားပဲ။ သူလာမှာ မဟုတ်ပါဘူးဆိုတာ သိနေတယ်လေ။ ကတိကို သူဟာသူ လွယ်လွယ်လေး ပေး ထွက်သွားခဲ့တာ။ ကိုယ်ကတော့ လူကြုံကို ပိုက်ဆံတော်လေး ပေးလိုက်သွားခဲ့တော်လေး ပေးလိုက်သွားသည်။ စာကို ကြည့်သာ အဆင်ပြောသလိုသာ လုပ်ပါများ ပြောရသည်။ ထင်တဲ့ အတိုင်း ပါပဲ ထိုတံဆိပ်ခေါင်းလာပုံးမယ့် သူကို ပုံဖမ်းမရသည်မှာ ၃ လ ကျော်ခဲ့လေသည်။ ရှိုးနေပြီး ကတိတဲ့ လား

၃

ဒါလောက်လေးများ။ နောက်တော့ ဆေးခန်းလေး လှေအောင် ပရီမိုးရှင်း လုပ်ဖို့ လက်သမားဆရာ ခေါ်ထားသည်။ သူ မနက်ဖြန့်လာမည်ဆိုလို ဆေးခန်းထဲက ပစ္စည်းတွေ လူနားခေါ် ရှင်းထုတ်ထားရသည်။

တစ်ရက်လည်း မလား။ ၂ ရက်လည်း မလား။ သူ အိမ် လိုက်ချု သွားတော့ ကိုယ့်ဆရာက ခုတင်ပေါ် ကိုတော်ခေါ်နေသည်။ သူမေ့နေ သည်ဟု သူကတိကို ဖြောရပါသည်။ ထားလိုက်ပါတော့လေ။

ရော်ကို ပျက်နေလို့ ရော်ကို ဆရာခေါ်တော့ လာကြည့်ပြီး ပစ္စည်းပြန့်ယူမည်ပြောပြီး ပြန့်မလာတော့ပါ။ ကတိတော့ ပေးခဲ့သား။ ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပဲ ခွောင်သွားဝယ် ဖြောက်ချုံးပြီး ဆေးခန်းလေးကို လက်သမား ဆရာနှင့် အလုပ်မဖြစ်တော့ အလုပ်နိုင်ယံဆရာကို ခေါ်သည်။ အခန်းလေး ကန့်ရှုံးမှန်အလုပ်နိုင်ယံ ကာရိုးလေးတင်ပါ။ သူကလာပါသည်။ တိုင်းပါသည်။ ဘယ်လောက်ကျွုံးမှတ်မလေးတော့ မနက်ဖြန့် လာအကြောင်းပြန့်ပါမည်။ ကတိပေးခဲ့ပြန့်လေသည်။ သိပါတယ်နော်။ သိတဲ့ အတိုင်း ကိုယ့်ဘာဘူး

ဘယ်လာလိမ့်မလဲ။ မျက်စောင်းထိုးက ဆောက်နေတဲ့ သုံးထပ်တိုက် အမြင့် ကြီးကို အလုပ်နိုင်ယံ အလုပ်ရမှာဆုံးတော့လေ။ ကိုယ်က ညာနေတိုင် လမ်းလျှောက်တော့ သူကို ပလက်စောင်းပေါ်မှာတွေ့သည်။ ကိုယ်အခန်း လေးကို သူ မေ့လေပြီး နှုတ်ဆက်ခွန့်းချို့ စကားလေးတောင်မှ သူတဲ့မူ မရှုံးဟုတ်မှာပါ။ သူက သိန်းများများရမည့် သုံးထပ်တိုက်နှင့် တစ်သိန်း လောက်ရမည့် အခန်းကာတာလေးကိုနော်၊ ဆေးရှိုးသည် ထင်မှာပါ။

ဒါလေးများနော်။ နောက်တစ်ဦးကျေတော့ ဖြုံးလေးရဲ့ အရေးပါသူ တစ်ယောက်ပေါ့လေ၊ ကိုယ်ကို ညာနေ ထမင်းစားရှိုး စိတ်သည်။ လူကြုံးမဟုတ်လား။ ညာနေကျေတော့ မျှော်တော်ရောင် ပတ်ပျိုး ဆုံးရသည်။ သူအိတ်ထဲမှာ လက်ကိုင်ဖုန်း၏ J လုံး၊ အိမ်မှာ ဖုန်း၏ ၅ လုံး၊ ရိုတာတောင် တစ်လုံးကိုယ့် သူ ထိချင်ပုံမရ။ မလာဖြစ်တဲ့ အကြောင်း ပြောချင်ပုံ မရ။ လိုင်းတွေ အားလုံး ပျက်လည်း နောက်ရက်တွေကျေတော့ အတိတ်မှုသူလို နေရှာသည်။ အတိတ်မှုသူတွေ အတော်များသော ကာလကြုံးဖြစ်လို့ ကိုရိုးယားအတ်လုမ်းတွေအတွက်မှာ ခဏခဏ အတိတ်မှုဓာတ်လုမ်းတွေ ရိုက်နေကြတာ ဖြစ်နိုင်သည်။ စာအုပ်တွေနားသွားပြီး ဘာယ်နဲ့ ပြန်ပေးပါမယ် ကတိပေးပြီး အမေ့အတာတို့ ငွေချေးပြီး ဘယ်နဲ့ ပြန့်ဆပ်ပါမယ် ကတိပေးပြီး မေ့နေတာတို့ကတော့ ရှိုးဟိုးဟိုးနေလေသည်။

ဆရာကြုံးရွှေ့ခြင်းရေးသော တစ်သက်တာမှတ်တမ်းနှင့် အတွေ့ အခေါ်များစာအုပ်ထဲက ဂျုလ်တော်လုမ်းတွေ အတော်ရှားနေပြီး ဂျုလ်တော်လုမ်း စောင်က ကုန်ခဲ့ပြုထင်၏။ ဒီလို့ တော်တွေး တော်တွေး တွေ့မိတာတွေကို လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်တဲ့ အဲ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ကို ပြောပြီးလေသော အခါ သူက အားရပါးရပ် ရယ်ပြီးမှ ဆရာက သိပ်အတွေးခေါင်တာကိုး။

ခေါင်းထဲ သိပ်ထည့်တာကို။ ထုတ်ပစ်လိုက်။ ပေါ့ပေါ့လေး နေ့၊ ပါးပါးလေး
လုပ်လိုက်ပါ။ ကတိတွေ၊ သစ္စာတွေ လုပ်မအပါနဲ့ ထားလိုက်စမ်းပါ။ တစ်ခု
မဖြစ်ရင် တစ်ခုဖြစ်မှာပါ။ တစ်ယောက်မဖြစ် တစ်ယောက်ဖြစ်မှာပါ။
သိပ်ရင်ထဲ လေးလေးနောက်တို့ကို တွေးမဖော်စမ်းပါနဲ့။ ကျော်တော်တို့ဝန်းကျင်မှာ
ကတိတို့ သစ္စာတို့ဆိုတာ ပြီးသွားပြီး ပြတိက်ထဲမှာ သွားရှာရမယ်ဟု
ဆိုလေသည်။

အမှတ် (၄၉)၊ ၅၁၊ ၃၂၂၊ ၂၀၀၆၊ ပါဌာနလာဂာန်

ညီမလေးရှုံးသွေးသူ

လွန်ခဲ့သောတစ်နှစ်က သကြော်မတိုင်ခင်လေး ရန်ကုန်ရောက်တော့ မဟာသီ
မရှင်းတိုက်မှာ သရာ ကိုစိမ့်နဲ့နှင့် တွေ့သည်။ ရန်ကုန်မှာ ကားမောင်းတဲ့
အခါ မိပိုင်ရောက်တိုင်း ကိုစိမ့်နဲ့ကို အမှတ်ရှလေ၏။ ဘာလိုဆို တစ်ခါက
ကိုရှင့်မှာ (ကျောင်းကျော်း)က ပြောပြဖွုံးတာ သွား အမှတ်ရလိုပဲဖြစ်လေသည်။
သူပြောပြတာဘာ မိပိုင်မှာ မိုးစိမ့်ပဲရင် သွားရမည်။ မိုးနဲ့ပြလျှင် ရပ်နေရမည်။
ထိအခါ စိမ့်လည်း စိမ့်းနဲ့လည်း နဲ့ဆိုတော့ သွားရပ် အမိပာယ်ကြီးနှင့်မိုး
ဘယ်နယ်ကြီးမှန်း မသိပါဘူးဟု ပြောပြထားလေတော့ အခါ ကိုစိမ့်နဲ့နှင့်
တွေ့ကြတော့ အလိုလို ပြီးချင်ရလေ၏။ သူက လူကြီး မဟုတ်လား။
ဘယ်သွားပြောလုပ်မလဲ။ သူကပဲ မဟာသီကနေ ငွေ လမ်းထိပ်က လက်ပက်
ရည်ဆိုင် အိုအစစ်လား မသိပါဘူး ခေါ်သွားသည်။ ရန်ကုန်ရောက်တိုင်း
ဒီမှာ ထိုင်နေကျုံး လေပန်းနေကျုံးဖြစ်သည်။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပင် ဆိုင်မှာ
ကိုချိတ္ထုံးစော်နှင့် တွေ့ကြသည်။ သူကို လွန်ခဲ့သော အနေစ် ၁၇ နှစ်လောက်
ကတည်းက သိနဲ့လေသည်။ ကိုယ့်ထက် အတော်ငယ်သည်။ တက်ကြွေ

နှစ်ဦးလူသားတစ်ယောက်။ သူ့ပထမဆုံး စတုတွေ့နှစ် ဖြူပြီကျော်းသူ ပါဒီယို
ကားလေးကို စဉ်ညှီးကတည်းက သူကို သိနေသည်။ သည်တုန်းက
ကိုစိမ့်နိုင်သား လူထွန်းကလည်း ပိုင်သနှင့် ပါဒီယိုကားတွေ ရိုက်နေသည်။
ပိုင်သော ပျော်စတိန်းဘတ်၏ အော့မိုက်စံအင်မင်း ကားလေးကို
ဝါဝါအောင်နှင့် ရိုက်ထားတာ ကြည့်ခဲ့ဖူးသည်။ ကောင်းတော့ ကောင်းလှ
သော်လည်း ဖြုန့်ချိခွင့်တော့ မကောင်းခဲ့ပေ။ သည်ကတည်းက ကိုချိတ္ထုးအောင်ကို
သိနေသည်။ သို့သော လူလှုံး ပိုင်သောကို အော့မှု ဖြုင်ဖူးရသည်။ ထိုကြောင့်
၅ မိန့်အတွင်းမှာ သူနှင့် ကိုယ် စိတ်ချုံး နီးစပ်သွားခဲ့ရသည်။ ကိုစိမ့်နိုင်က
စာပေအကြောင်း၊ ကဗျာအကြောင်း ရုပ်စရာတွေသာ ပြောမိကြသော်လည်း
စာတ်ရှင်အကြောင်း တစ်ခါမှ မစပ်ခဲ့ဖူးခဲ့ချေး။

ထိုနေ့မှတုလုံး ရှင်ကုန်မှ မပြန်မချင်း ကိုချိတ္ထုးအောင်နှင့်သာ နေတော့
သည်။ သူကား ဆက်ရာ ၃၅ လမ်းက ဝေးမီးမိုက် ပါဒီယိုထုတ်လုပ်ရေးမှာ
တစ်နေ့လှုံး တစ်ညှလုံး နေသည်။ အဲသည်တုန်းက သူသံသရာ စက်ဝန်း
တစ်နေရာ ကားလေး ဆက်နေတုန်း ကိုယ်ထင်တာတွေ ဝင်ပြော၊ ငြင်းကြ
ဆွေးနွေးကြနှင့် နေ၏။ ညျမေတိုင်ကျုံ လမ်း ၂၀ ထိပ်က ဆိုင်မှာ မန္တလေး
သီယာ ပုလင်းလေးတွေနဲ့ ညာညာ ၁၁ နာရီလောက်မှ ပြုဖြစ်ခဲ့လေသည်။
သူကား သံသရာစက်ဝန်းကို နောက်တစ်နှစ်ကျုံမှ နဝဒေးရုံမှာ သူ့ဆီက
မေတ္တာလက်မှတ်ရလို့ သားအဖော့ုံးယောက် ပြီးကြည့်ရသည်။ ရုံက
မှန်တိုလုံး အားမကောင်းဟု ဆိုလို့ ပိုမိုနိုင်ဝါးဝါး ကြည့်ခဲ့ရလေသည်။ ကား
ဆက်စဉ်ကတော့ ကြည့်လင်လုပေသာ ညုရိုက်ချက် လုလှလေးတွေ တွေ့ခဲ့ရသေးသည်။ အခန်းတော်တော်များများ ဖြတ်လိုက်ရလို့ အုချွန်းလုံး
အခန်းတွေ၊ မင်းထက်ကျော်အင်နှင့် နှင့်ဝတ်ညှည်းသော်း အခန်းတွေ ပါသွား
ခဲ့ရသည်။

ကိုယ့်နယ်ဖြူးလေး ပြန်ရောက်တော့ သူဖုန်း ခေါ်ခဏလာသည်။
သူ ကားရိုက်တုန်းလည်း လာသည်။ ညူးမီးချုပ်လည်း လာ၏။ ကိုစွဲ
နည်း၏။ ဘာလိုဆို ကိုယ်က မန်က် ၃ နာရီလောက်မှ အပ်လို့ သူအတွက်
အဆင်ချော၏။ သူ စာတ်ရှင် ဖလင်ဖြင့် ကားကြီးရိုက်တော့မည်။ ရန်ကုန်
ဆင်းလာပါ ပြောတာ ကိုယ်လည်း ဆင်းချင်တာ တစ်ပိုင်းသော်သည်။
သို့သော် အထမမမြှောက်။ တစ်နှေ့မတော့ သူထံမှ ပါဒီယိုကားလေး ၃ ကား
စာတိုက်မှရောက်လာသည်။ ကားလေးတွေက သရုကား တစ်ကား၊ မေတ္တာ
ပါသာ ဟာသကားတို့လေးနှင့် ညီမလေးရဲ့ချုပ်သူ ကားတွေ ဖြုစ်လေသည်။
အမှန်ဝန်းကျင် မြန်မာပါဒီယိုကားတွေ မကြည့်ဖြစ်တာ ၁၀ နှစ်မကတော့ဟု
ထင်သည်။ တစ်ခါကတော့ အိမ်နားက ပါဒီယိုချော်းဆိုင်မှ ပျင်းတာနှင့်
အခွေတစ်ခု ရားကြည့်လိုက်မိသည်။ နောက်တစ်နှေ့ ခြေပြန်အပ်တော့ ဆိုင်က
ရှုမှုးမလေးက ကားသစ်တစ်ကား ထုတ်ပေးသည်။ ‘သိပ်ကောင်းတာပဲ’ ဟု
ဆိုသည်။ ကိုယ်ကလည်း ‘တော်ပါပြီ’ ဟု လက်တား၏။ ‘နောင်တော့
ရရနေလို့ မကြည့်ပါရစေနဲ့’ လို့ ပြောထွက်ခဲ့မိလေ၏။ သူမက ‘ဘာလို့
နောင်တရတာလဲဟင်’ အေးတော့ လှည့်တည်ပြီး ‘ကြည့်မိတဲ့ နောင်တဲ့’ ပါဟု
အဖြေကို သူ ၆၀းကြောင်းကြည့်ရစ်လေ၏။ သည်လိုနှင့် ကိုယ်နှင့် မြန်မာ
ပါဒီယိုကားတွေ ၆၀းနောက် ကြာခဲ့လေ၏။ အခါ ကိုချိတ္ထုးအောင်ကားတွေ
အားပေးရမှာဆိုတော့ ညာ လူခြေတိတ်ချိန်မှာ အသံကောင်းအောင် အသေ
အချာ ချိန်၊ မီးတွေ ပိုတ်၊ မီးသေးလေး တစ်လုံးဖွင့် အပါကြည့်လိုက်သည်။
ကိုယ်မထင်သော စာတ်လေးဖြစ်နေလို့ အဲ့သဲ ကျော်ပါ သဘောကျမိုး
လေသည်။ ထူးခြားတာကတော့ ကိုယ်ကပဲ မသိလိုပဲလား၊ အားလုံးလိုလို
မေတ္တာမှုလွှာလို့ လူပြုကြဟယင်ရသော စာတ်ဟန် အပြုမှုပြုကြဟန်ပါသော
သူ့သံချုပ်းလုပ်သူ့ အညာသားနှစ်ယောက် (မလိုင်နှင့် မြင်းခြီးသား) ကလွှဲလို့

ଫୋର୍କଟାର୍ଥ ଏଗଟେ ? ଫୋର୍କ ଓଟେ : ଦେଖିପ୍ରେତିଲୁଙ୍କ ॥ ଲୋହିଲୁ
ଗଠିତାଲେ : ପ୍ରିଣ୍ଡ ଏତାଲେ : ଦେଖୁ ଅନ୍ଧିଲେ : ଦେଖିଗ୍ରୀ ଲୁଧିପପ ଅଧିର
ଲେ : ଦେଖ ତୃତୀୟପ୍ରେତିଲୁଙ୍କ ॥ ଲୁଙ୍କ ଫେରାଯୁବା କାହାକା ହାତାଲ । ହାତିଲ
ହାତିଲୁଙ୍କ ଆତ୍ମଗର୍ଭରେ ଶ୍ଵରିତାଦେଖ ଅଭିପ୍ରାୟିତିବି ॥ ଆକୁଳିତାର୍ଥ ଏଗିଲୁ
ପପଲେ : ରେଖୁବା ରେଖାଃ ପକ୍ଷିଶ୍ଵରାକାଃ ଲେଖି ଅର୍ଥାଦିଲେ : ଦେଖ ପିଃପି
ଲୁଙ୍କଃ ଲୁଙ୍କାର୍ଥ ଅର୍ଥାଦିଲୁଙ୍କ ଦ୍ଵିତୀୟପ୍ରେତିଲୁଙ୍କ ଉତ୍ତରାକ୍ଷରିତି ॥

ଗା:ଲେ:ଗ ଦୁଷ୍ଟେଣ୍ଠି ॥ ଚାପିଲ୍ଲାଲ୍ଲା କିଲି ଲ୍ଲିଙ୍କ:ଵାର୍ତ୍ତଲେ:ଦେ
ଶିନ୍ଦିପ୍ରତା ଶ୍ରୀ:ଗ୍ରୂ:ପିବାନ୍ତି ॥ ତାତ୍ତ୍ଵରତ୍ନା ଶ୍ରୀଦ୍ୱାତ୍ର ଫେଲିପିବାନ୍ତି ॥ କିମ୍ବିଳା
ମୁନି:ତିଥି: ତାବା ଆଶ୍ରୀ:ଖି:ପ୍ରତ୍ତିଫଳରତ୍ନା ॥ ଆ:ରତ୍ନ ଫାଶିବାନ୍ତି ॥ ବାନ୍ତିଲି
ଶିତ୍ତଯ ଗୋକୁଳପିଅବା:ରାଜ୍ଵା:ଦେବା ଗା:ଖି: ଅଗ୍ରହ୍ୟରତ୍ନ ପ୍ରାଦୁପିତ୍ରି ॥
କିମ୍ବିତ୍ତଃତେବ ଏନ୍ଦ୍ରଧା: ଶାର୍କରାବା ଶିରି:ରତ୍ନାଖିମ୍ବି ॥ କିମ୍ବିଲାନ୍ତି:
ଲେ:ଦେ ଶିନ୍ଦିପି କ୍ରିଷ୍ଣଃ ॥ ଅର୍ଦ୍ଧମୁକ୍ତଃଦେ ଦେହା:ଶିରଃପିବାନ୍ତି ॥ କିମ୍ବିର୍ବି:
ପିତ୍ରଃ:ରୋଧିନ୍ଦିରାନ୍ତି:ମୁଖଫଳନ୍ତିର କିମ୍ବିତ୍ତି ଶ୍ରୀଦ୍ୱାତ୍ରିନ୍ଦିନଃଲେ:ମୁଖ ଶ୍ରୀଗୁର୍ଯ୍ୟଲାକ୍ଷିପ୍ତିକୁ:
ଲାଲାଫେରତ୍ନଃଗ କିମ୍ବିଯିତାରତ୍ନମୁକ୍ତଃଦେବିକି ଶିନ୍ଦିପି କ୍ରିଷ୍ଣଃବାନ୍ତି ॥ ଶର୍ଵ
ଅର୍ଦ୍ଧମନ୍ଦିନଃଗ ଚ୍ରିକର୍ଣ୍ଣପେ:ଧାବାନ୍ତି ॥ ଶର୍ଵ ମୋହିପ୍ରତ୍ତିମିତରିର ଚ୍ରିକର୍ଣ୍ଣପେ:
ଧାବାନ୍ତି ॥ ଅର୍ଦ୍ଧରତ୍ନ ଦୁଷ୍ଟମନ୍ଦିନଃ ॥ ଦୁଷ୍ଟମନ୍ଦିନଃପିଲ ॥ କିମ୍ବିତ୍ତଃତେବ ଅର୍ଦ୍ଧମନ୍ଦିନ
ଶିରି:ତାଗିଲାନ୍ତି ॥

အမှတ် (၁၉)၊ ဘေး၏။ ၂၀၀၇၊ ပြိုလျှော့နယ်

တင်းကျပ်မူက လျော့ရဲနေသည့်အတွက် အစာဓာတ် အဆိပ်ဖြစ် သေဆုံး သော သတင်းက မဆန်းလှုတော့ပေါ့ ပူခိုက်သောရာသီ။ အအေးခန်း ရေခဲ သေ့တ္ထာမရှိ။ ဈေးပေါ်ပေါ်ဖြင့် လမ်းတကာ လူညွှန်ရောင်းနိုင်ဖို့ ထုတ်လုပ်သူက ဈေးပေါ်ပေါ်ဖြင့်နိုင်ရန် အလွန်အန္တရာယ်ကြီးသော အစာများကို ထုတ်လုပ် ကြလေသည်။ ပြည်ပထုတ်ကုန်များအဖြစ် အစားအစာများကို အများဆုံး ထုတ်လုပ်နေကြသည်။ ကုမ္ပဏီများက ငွေရနိုးအတွက် ကုန်ပစ္စည်းများသည် အဆင့်အတန်းတွင်ခဲတော့ ရှိရမည်ကို သိကြပါသည်။ သို့သော ပြည်တွင်း ဈေးကွက်ဖြစ်မှု အရည်အသေး မစီသော အမြားပစ္စည်းများဖြင့် ရောစပ် ထားသော အစားအစာများ ပေါ်ကြယ်လွန်းလှသည်။ ပြည်ပထုတ်ကုန် အဖြစ်လည်း ပို့ကြတော့သည်။

ဖော်မလ်လဒ်ပိုက် ဆေးများကို ခေါက်ဆွဲနှင့် တို့ဟူး ပြုလုပ် ရာတွင် ထည့်သွင်းအသုံးပြုမေ့ခဲ့သည်မှာ အာရုံစိုင်ငံများတွင် အလွန်ကြောမြင့် ချုပ်ဖြစ်သည်။ ထိုဆေးတွေက အသည်း၊ အာရုံကြောနှင့် ကျောက်ကပ်တွေကို ထိခိုက်နိုင်သည်။

နိုင်ငံအတော်များများရှိ လယ်သမားများက တားမြစ်ထားသော ဒီဒိတ်လို ပို့သတ်ဆေးများကို အပင်များပေါ် ဈေးကြောသည်။ ဂျိနိုဗာတွင် ရုံးနိုက်သော ကမ္ဘာကုလသမဂ္ဂကျိုးမာရေးအဖွဲ့၏ အစားအစာကျွေးကျင်သူ ရှိရမယ့်စိုင်းက ဒီလို လောဘတဗြို့နဲ့ ငွေရနို့ အစာတွေကို ဆေးတွေ ရော ရောင်းတာဟာ အတော်ဆိုးတာပဲဟု ပြောလေသည်။ ရှင်းစိုင်းတဲ့ ကမ္ဘာကြီး ဖြစ်နေပြီ။ အာရုံ အစားအစာ အရည်အသေးများတွင် ရက်ရက်စက်က် အသေးစိတ် စစ်ဆေးကြည့်သောအခါ အဆိပ်ဖြစ်စေသော ဓာတ်ဆေးများကို အစားအစာများတွင် အတော်များများသေ့နေရသည်။ မြောက်အမေရိုက်တွင် ဓာတ်ဖော်ပစ္စည်းဖြစ်သော မယ်လမ်းဆေးကို ရောနောထားသော ဂျို့

ဘာစားရင် ကောင်းမလဲ

ရုရင်းနှစ်နှစ်သည် သူလက်ထက တူဖြင့် ပွက်ပွက်ဆွဲနေသော စွပ်ပြတ်အိုး ထက ခေါက်ဆွဲများကို ဆွဲယူလိုက်သည်။ သည်ခေါက်ဆွဲတွေထဲမှာ ဖော်မယ် လာသိပိုက်တွေ ပါနေမှန်း သူသိပါသည်။ သည်ဆေးတွေက အလောင်းတွေ အပုပ်သိုးရအောင်ထိုးရာတွင် အသုံးပြုနေမှန်းသိနေသော်လည်း သူ့ကို ဒီခေါက်ဆွဲတွေ မစားစိုး မဟန်တားနိုင်ပါကျေ။ ကျွန်းတော်ထဲပါတယ်။ ဒီဆေးတွေ အစာလဲထည့်တာကို ဂိုလိုမျက်စိနဲ့ ဂိုလိုတိုင်မြှင့်ရတော့ အစာလဲ ဆေးတွေ မပါဘူးလို့ ထင်ကြတယ်။ မိဂိုလိုခေါ်တဲ့ ခေါက်ဆွဲ တော်ပွဲမှ ဆင့် ၃၀ပဲ ပေးရတော့ သိပ်ဈေးပေါ်ပြီး ဟန္တိုင်းမြို့က လွှဲစည်ကားတဲ့ လမ်းဆေးသေားသည်တွေဆိုက အားရပါးရ စားလိုက်ကြတာပဲဟု သူက ပြောလေသည်။ ဘယ်လောက်များ စိုးရို့မိုးရာကောင်းလိုက်လဲ။

အခုပ် အနောက်နိုင်ငံတွေမှာ မသုန်းရှင်းသော အစားအစာနှင့် သွေးကြုံများအပေါ် တိုန်လှပ်ခြောက်ချားနေကြလေသည်။ အာရုံတွေးလှုံး၌ အစားအစာများ သေးကင်းမှုအတွက် အလွန်ပင် ပြဿနာတက်နေသည်။

အောင်ရည်များကို စားခိုသောကြောင့် ကြောင့်နှင့် ခွေး အကောင်ရေ ထောင်ကျော်များနှင့် ဘုရားကြရသည်။ အဆိပ်ဖြစ်စေနိုင်သော ဓိုးဆေးများ၊ ကြာရည်ခံအောင် အသုံးပြုသော ဆေးများဖြင့် ရောက်စိမ် ငါးရှုံးများကို အမေရိကန်နိုင်ငံသို့ သယော်များဖြင့် တင်ပို့နေသည်။

မအေးခဲရန် အသုံးပြုသည့် ချိုသော အရာသာရှိ စိန်အိသလင်း
ဂလိုင်ကောကို ချောင်းဆီးပျောက်ဆေးရည်နှင့် အဗြားဆေးများတွင်
ထည့်သွင်းအသုံးပြုသောကြောင့် အနည်းဆုံး လူ ၅၁ ယောက် ပန်းမားတွင်
သေဆုံးခဲ့ရသည်။

J

သုစတေသနများမှာတွင် ရောင်းချွန်သော သွားတိုက်ဆေးများတွင် အဆိပ်ဖြစ်စေသော ဓာတ်မေး၏အားများ ပါဝင်နေသောကြောင့် သဘောများအား အားလုံး တော်သွင်းမှုကို ပုဂ္ဂိုလ်ဒေါက်ကြောင်း အမေရိကန်ရှိ အစာနှင့် ဆေးဝါးထိန်းချုပ်ရေးဌာနက ကြော်ငြားလေသည်။

အရှင်ဖြစ်နေသာ ပြဿနာများမှာ မကနိုင်အောင်
ဖြစ်နေသည်။ ကျောင်းများတွင် ရော့မျို့ အရောင်လှအောင်၊ ချိုအောင်
စက်ရုံသုံး ဆိုးအေးများ ထည့်သည်။ လယ်သမားများက အသီးအချက်များ
လန်းဆန်းအောင်၊ လတ်ဆတ်နေအောင်၊ ရောင်းပန်းလှအောင် စာတု
အေးများ သုံးသည်။

ဒီနိယိုင်ငံတွင် မသန့်ရှင်းသော ရေနှင့် ပိုးသတ်ဆေးရည်များကို
အသုံးပြု၍ ကိုကာကိုလာနှင့် ပက်စီအချို့ရည်များ ထုတ်ခဲ့သည်ကို နယူးဒေလီ
ပတ်ဝန်းကျင် ထိန်းသိမ်းရေးအဖွဲ့က တွေ့ရှိခဲ့သည်။

ଲମ୍ବ:କୋ:ଫୈର୍ଦ୍ରିଲେ:ଟେୟଗ ତାତିହାବୀ ପ୍ରିତିପ୍ରିକ୍ଷଳେବ୍ୟ ॥

ကြက်သားခပတ်မှသည် ဆန္ဒပြုတ်ဆိုင်လေးတွေထိသည် သန့်စွဲ၏အလွန်အားနည်းလျပေသည်။ လမ်းပေါ်လည်းလည်းရောင်းကြသူများသည် မသန်သော အစာ၊ သီနှင့် အခြားရေးပေါ်သော ပစ္စည်းများပြင် ဖြစ်၍ ကြရေးရေးပျို့စီးပြန်လည်းရောင်းချက်ရသည်။ သို့ရာတွင် ထိအကေဆာင် ပုံပြန်းနော်၊ ရေးပေါ်ပေါ်၊ အရသာရှိရှိ။

ଫିର୍ଦ୍ଦାତେବ୍ସୁମ୍ବାଦ୍ୟ ତାତ୍କଣ୍ଠ ଜୀଲ୍ଲାପ୍ରଦିନ ଧୂତ୍ୟ ଅବଶ୍ୟକ
ଥାର୍ଗନ୍ତିକ୍ରମଲେଖନ୍ତିରୁ । ଓଲ୍ଲିହି ଉତ୍ସବାଳୀତର୍କ୍ଷତି ଅନ୍ତର୍ଗୀତ
ତ୍ୟାଗ ଆର୍ଦ୍ଦାତ୍ସ୍ଵାଦ୍ୟପ୍ରାଦୀକର୍ତ୍ତର୍ଣ୍ଣ ଶିଖଶତାବ୍ଦୀପ୍ରମାଣ୍ୟ । ଯୁଦ୍ଧି
ତ୍ୟାଗ ତାତ୍ପାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମଲେଖନ୍ତି ଧୀର୍ଘତଥିଲ୍ଲାପିତା ।

ထိုင်းကဲ့သို့သော အချို့နှင့်များတွင် အစားအစာနှင့်ပတ်သက်၍
နှင့်တွင်း၍ ဘားကင်းအောင် ကြုံးဘားလုပ်ဆောင်များလေသည်။ ဘန်ကောက်
မြို့ပေါ်၍ လမ်းဘားရွေးဆိုင်လေးတွေဖြစ်သော ခေါက်ဆွဲဆိုင်၊ အသားကင်
ဆိုင်လေးတွေကို စစ်ဆေးကြည့်သောအခါတွင် အီရာရှယ်ရှိသော ဆေးပုံး
ပေါင်း ၂၂ မျိုး တွေ့ရှိခဲ့လေသည်။ အာရာတွင် မည်သူကမ္မာ စာတုဆေး
ရောနောသုံးခွဲခြင်း၏ အပြစ်ကြောင့် လူထုကျော်မာရေးကို ထိခိုက်ကြောင်း
မသိသေးချေ။ ဒီဇွဲ့အစာတစ်စုံတော်းလိုက်တာနဲ့ ၁၀ နှစ်တိုင်အောင် အကျိုးကို
မသိနိုင်သေးချေ။ အချို့စာတုဆေးများသည် အချို့အတော်ကြောမှ ဆေး
တန်စီး ပြတော်သလို အချို့ကျတော့လည်း ချက်ချင်းပြတာလည်း ရှိလေ၏။

3

အင်တာနက်ပေါ်က သတင်းကို ဖတ်မိသော ကျွန်ုတ်တော်သည်။ အတွေ့တွင်
တွေ့နေမိတော့သည်။ ကျွန်ုတ်တော်က တစ်နေ့ သုံးကြိမ်လောက် အချို့အညွှေ့
နေ့တိုင်းသောက်နော်သည်။ ချို့ထိန့်သော၊ မာကြပ်သော နိုင်ရဲရဲ ပန်းသီးကို

ညတိုင်းစားသည်။ လျှောပေါ်တင်လိုက်လျှင် ပျော်ဆင်းသွားသော သေးသေးလုံးလုံး မွေးမြှုပ်ချိအဲအီ ပျားလိုဖွေ့သီးလေးတွေ တို့ကြည့်ရင်း ညတိုင်းစားသည်။ အေးစို့ချိန့်သော၊ ချို့ရှုံ့လွှန်းလှသော ဒဲစို့မဲ့ ရင့်ရင့် သေးသေးလေးတွေ နောက်တိုင်းစားသည်။ တကျွေတ်ကျွေတ် ဝါးကောင်းလှ၊ လျှောပေါ်ခွဲလှသော အာလုံးကြော်ကို ညတိုင်းဝါး၏။ စိမ့်တိန့်တိန့် သီဟိုင့်နောကို ညတိုင်းဝါး၏။ ပါးစပ်ထဲ မြေပဲယို ချို့အိုကို ညတိုင်းနှင့် နှင့် စတော့ မြှုပ်လေ၏။

ထိုကြောင့် ကျွန်းတော်၏ မျက်နှာပြင်သည် ဘောလုံးနယ် လုံုံုင်းဖောင်းနေသည်။ ဝမ်းခိုက်က ချုပြုးမောက်ကားလာသည်။ ပါးပြင်တွေ နှိမ်ရဲလာသည်။ အမြင်တွေ ဝေလာသည်။

အမှတ် (၂၀)၊ ၁၇၊ ၇၊ ၂၀၀၇၊ ဓာတ္ထာရာရန်

●

ဘာသုံးရပါမလ

တရာတ်ပြည်ထုတ် ကုန်ပစ္စည်းများသည် ပြန်မာပြည်အတွက် အလွန် ရေပန်းစားနေသောလည်း အခြားနိုင်းများအဖို့ ဘေးကင်းလုံးမြှုမှုအတွက် စိုးရိမ်မှုပန် နေကြသည်။

ပြန်မာပြည်သား အများစုက တရာတ်လုပ်ပစ္စည်း စားသုံးကုန်များကို ဝယ်ယူသုံးခွဲကြသည်မှာ အကိုအားဖြင့် အျေးစီးပြီး အလွယ်တကူ ဝယ်ယူရရှိနိုင်သောကြောင့်ဖြစ်ပါသည်ဟု ရန်ကုန်က စီးပွားရေးဆိုင်ရာ ကျွမ်းကျင်သူ ရှာနယ်ဆရာတစ်ယောက်က ပြောလေသည်။ ‘လူတွေက ကုန်ပစ္စည်းတွေ အရည်အသွေး ကောင်းမဲကောင်း သိပ်ကြည့်မနေကြတော့ဘူး’ ဟု သူကဆိုသည်။ ‘အများဆုံးကတော့ လျှပ်စစ်ပစ္စည်း၊ လယ်ယာသုံးပစ္စည်းနဲ့ စားသုံးကုန်တွေပါပဲ’ ဟု ပြောသည်။

မူဆယ်မှ မိုင် ၃၀ အကွာ ကချင်ပြည်နယ် တရာတ် မြန်မာနှင့်ပတ်ရှိ ဗန်းမော်ပြီးက စီးပွားရေးသမားတစ်ဦးကတော့ တရာတ်လုပ်အစားအစာတွေက ထိုင်းနဲ့ မြန်မာလုပ် မုန့်ထုပ်တွေလောက် တဲ့ဆိပ်က

မာမည် မကျော်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ တရုတ်လုပ် အဝတ်အထည်၊ ထိုး၊ လျှပ်စစ် ပစ္စည်း၊ စာတိမီး၊ ခြင်ထောင်က အစ တွေ့နေရတာပဲ' ဟု ပြောသည်။

အချို့သော အစိုးရ မဟုတ်သော အဖွဲ့အစည်းတွေက သတင်း အချက်အလက်များ ရှာဖွေစံဆောင်းထားပြီးနောက် တရုတ်လုပ်ပစ္စည်း များ၏ အရည်အသွေးသည် အခြားနိုင်ငံများက ထုတ်လုပ်သော ပြည်ပ ထုတ်ကုန်များထက် နိုင်ကျကြောင်း ပြောလာကြသည်။ မြန်မာပြည်ကတော့ တရုတ်လုပ်ပစ္စည်း များကို မည်သိမျှ ပြောဆိုခြင်း မဖြေသေးပေ။

ဇွန်လတွင် အမေရိကန် အာဏာပိုင်အဖွဲ့အစည်းက တရုတ်လုပ် ကုန်ပစ္စည်းအချို့၏ အန္တရာယ်ကို သတိထားကြဖို့ နှီးဆော်ထားလေသည်။ အထူးသဖြင့် ခွေးစာ၊ ကြောင်စာများသည် သေသည်အထိ အန္တရာယ် ရှိကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။ အခြားမှာ ကလေးကဗျာစရာအရှုပ်များတွင် အသုံးပြုသော သုတေသနဗောင်းတွင် ခဲ့အများအပြားပါဝင်နေမှုနှင့် အရည်အသွေး ညွှန်ပေါင်းလှသော ကားတာယာများပင် ဖြစ်လေသည်။

မကြောင်ကပဲ အမေရိကန်၊ စင်ကာပါ၊ ဂျာနှင့်များ၊ တောင်အမေရိကန်၊ အာဖရိကနိုင်ငံများက တရုတ်လုပ် သွားတိုက်ဆေးများ၊ အပေါ် ပြောဆိုလာကြသည်။ ထိုကြောင့် တရုတ်အစိုးရက သူတို့ ထုတ်ကုန် များ၏ ဘေးကောင်းလုပြုမှုရှိရေးအတွက် နိုင်မြတ်လာကြသည်။ ဓာတ်ဆေးများနှင့် ဘားဖြစ်စေသော အခြားပစ္စည်းများ ထည့်သွင်းအသုံးပြု ထုတ်လုပ် ကြသော အားအစားအစာတရုတ်လုပ်သူ ၁၈၀ ကို ပိတ်ပင်လိုက်ကြောင်း တရုတ်အစိုးရက ကြော်လေသည်။

၂၀၁၅ ခုနှစ်က ထိုင်းအာဏာပိုင်က ထိုင်းလွှာတို့ လတ်ဆတ်သော ဟင်းသီးဟင်းရွက်၊ အခြားကို အစားအစာနှင့် မျက်နှာအလှပ်င် အသုံး အဆောင်ပစ္စည်းများကို သတိထားကြဖို့ နှီးဆော်ခဲ့သည်။ ဘာကြောင့်ဆို

ထိုပစ္စည်းများထဲတွင် အလွန်အန္တရာယ်ရှိသော ဓာတ်ပစ္စည်းများ ပါဝင် နေကြောင်းကို ထိုင်းလယ်ယာနိုင်ပျိုးရေးဌာနက ပြောဆိုသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

မေလတွင် တရုတ်လုပ်ပစ္စည်းများ၏ အရည်အသွေးနှင့် ထုတ်လုပ်သည့် ရက်နွဲကို သတိထားကြဖို့ မြန်မာပြည် တရှုံးလိတ်ဘက် ဈေးဝယ် ထွက်ကြသော ကမ္မာလှည့်ခရီးသည်များအား ထိုင်းပြည်သူကျန်းမာရေး ဌာန ချင်းရှိင်းချင်က နှီးဆော်ထားလေ၏။

ဇွန်လတွင် ချင်းရှိင်းချင်ရှိ ထိုင်းညွှန်ညွှန်ရေးဌာနက တရုတ်ပြည့် တင်သွင်းလာသော ဘက်ထရီဒိုးများကို စစ်ဆေးရာ ထိုင်းနိုင်ငံလုပ် ဘက်ထရီဒိုးများသည် အထိ နိုင်ငံလုပ် ဘက်ထရီဒိုးများသည် အပျက်လွယ်ပြီး ဇွန်ပစ္စည်းများက ပတ်ဝန်းကျင်လှလု ကျန်းမာရေးကို ပြီမ်းခြားကောက်ကြောင်း ထိုင်းမတိချောင်း သတင်းစာတွင် ရေးသားထားသည်။

ထိုင်းနှင့် တရုတ်တို့သည် နှစ်နိုင်ငံ လွှတ်လပ်သော ကုန်သွယ်မှု သဘောတူညီချက်ကို ၂၀၁၃ တွင် လက်မှတ်ရေးထိုးထားခဲ့လေသည်။

J

အထက်ပါ အင်တာနှင်းသတင်းကို ဖတ်ပြီးသော့အခါး၌ ကျွန်းတော်သည် အိမ်တွင်းကို တစ်ချက်စောကြည့်လိုက်ဖြစ်သည်။ ထိုအခါ တောင်းလိုပုံနေသော ဗြိုလ်ချေများ၊ ဗြိုလ်ချို့ခြင်းကို အပျက်များ၊ ဒီဇိုင်းကို အပျက်များ၊ မှတ်နေသော ရော့ပို့အသေးလေးတွေ၊ ကြော်များ၊ ဟိုတစ်ပုံ ဒီတစ်ပုံ၊ ဓာတ်ခဲးများ၊ ဘက်ထရီဒိုးအပျက်များ၊ ကလေးကဗျာစရာအတွက်၊ အမိုက်များ၊ သေနှစ်များ၊ တို့များကို နေရာအနှင့် တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ကလေးတွေက ပြေးဆော့ ကစားနေကြသည်။
ပတ်ဝန်းကျင်လေထုကပါ ညျှစ်နေလေသလား တွေးလေ၏။
သို့သော် ဘယ်ကိုပြေးရပါမလဲ။ ပြေးစရာကား မြေမရှိ ဖြစ်ဘိ၏။

အမှတ် (၄၆၅)၊ ၃၀၊ ၇၊ ၂၀၀၇၊ အလင်းတန်းရွာနယ်

ချုန်ဂင်၏ ဒါရိုက်တာ

ဒါရိုက်တာ Lee Byung hoon သည် ကိုရီးယားယဉ်ကျေးမှုကို ကဗျာက သိအောင် တို့ဗြို့တ်လမ်းတွေများအဖြစ် Dae jang Geum နှင့်တွင်းရတနာ အမည်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ Dr. Heo Jun (သမားတော်) အမည်ဖြင့် လည်းကောင်း ရိုက်ခဲ့လေသည်။ သူသည် ကိုရီးယားယဉ်ကျေးမှုလိုင်းကို ကဗျာကသိအောင် ရိုက်ခတ်ပြုသူလည်း ဖြစ်ပေသည်။ သူသည် ရျေးဟောင်း ရှာဇ်ဝင် ဘဝသရပ်ဖော်အတ်လမ်းများကို ခေတ်သစ်ရာစတစ်ခုအဖြစ် ဖွင့်လှစ်ပေးသူလည်း ဖြစ်နေသည်။ သူသည် သူ၏ဖန်တီးနိုင်သော်မျိုးရည်ကို အကောင်းဆုံးဖော်ထုတ်ပြနိုင်ခဲ့လေသည်။ သူသည် တကယ်တော့ ကိုရီးယား အမျိုးသားတက္ကသိုလ် ဝိဇ္ဇာသီပွဲ မိမိယွာနာနှင်း ပါမောက္ဗာတစ်ဦးလည်း ဖြစ်သည်။ သူသည် ဆပါင်းများစွာကို ပိုင်ဆိုင်ခဲ့သည်။

Dae Jang Geum ကား အနေဖြင့် အကောင်းဆုံး ဒါရိုက်တာ ခုကို ၄၀ ကြိမ်မြောက် Baek sang awards အဖြစ် ရခဲ့သည်။

HJDr.Heo Jun ကား အနေဖြင့် တစ်နှစ်တာခုအဖြစ် ကိုရီးယား

ရုပ်သံအဖွဲ့အစည်းက ပေးလေသည်။ order of culture merit ကို ၂၀၀၆ အတွက် ကိုရိုးယားအနီးရက ပေးခဲ့သည်။ သူသည် မြန်မာတို့ပိဋကသာတ်ကို အဖွဲ့ကြီးခွားဘေးစေသော ချိန်ဂ်ပါသော နှစ်းတွင်၏ရတနာနှင့် သမားတော် အတ်လမ်းတွေကို ရိုက်ခဲ့သူတည်း။ သူနှင့် အာရိယန်တို့တို့ တွေ့ဆုံးမေးမြန်း ခန်းကို ဖောက်သည်၍လိုက်ချင်ပါသည်။

ဖြေ... အဲသလေကို^{ကြို}တော့ ယူတ်မယ်မထင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ပေါ့လေ
ကိုရှိုးယားယဉ်ကျေးမှုကို ဖော်ထုတ်မြှင့်တင်တဲ့အထူးမှာ ပါဝင်တယ်လို့တော့
ပြောစိုးရမယ်ထင်ပါတယ်။

ແລະ ... ວິກິ່າຍະລົດ:ທ່ານ ກິ່າຍະລົດ ເຊີ່ມວັດອົບ ການວຽບເຫຼືອ
ອາຫັນລັດ:ທ່ານຕູງ ພິຕາຍົດລົງ ຜົນຕະຫຼາມໃລ້ລະ:॥

ცო... ბუტბითაယ॥ အချိန်ဆိတာ ဘာလဲ ဆိတ္တာ ဟာသဆန်ဆန် ကတ်လမ်း
တွဲလေးတွေ ၁၉၉၃ လောက်က MBC (munhwa broasting corp) နဲ့
၁၉၉၄ မှာ တရာတ်က ရိုက်ပြခဲ့ဖူးပါတယ်။ အဲဒီမှာ မိသားစုနှစ်စု။ တစ်စုက
သိပ်ရေးရုံးဆန်တယ်။ တစ်စုကတော့ ပုဂ္ဂိုလ်တဲ့တယ်။ မိသားစု နှစ်စုရဲ့
မြားမှားချက်တွေက ပျော်စရာ ရယ်စရာလေးတွေ ဖြစ်လာတယ်။ ဒါဟာ
တရာတ်လူမျိုးတွေအားလုံးအတွက်ဆိတိတော့ ပရီသာတ်ရင်ထဲ ထိသွားတယ်။
မင်းသမီး ကင်ဟော ဟာ ယောက်ရားပြောသမျှလုပ်ရတဲ့ မယားအဖြစ်
သရုပ်ဆောင်ရတယ်။ သိပ်ရေးရုံးဆန်တယ်။ ဒါ တရာတ်လူမျိုးတွေအတွက်
အလွန်သိသာထင်ရှုးစေတဲ့ အချက်ဖြစ်တယ်။ ဘရှတ်ပရီသာတ်တွေအတွက်
အလုပ်စိတ်ဝင်စားစရာတောင်းတဲ့ အချက်ဖြစ်တယ်။ ဂါရိုးယူးလိုင်းက

တရုတ်ကို စရိတ်ခံတဲ့အချိန်လည်း ဖြစ်နေတယ်။ ကိုရိုးယားအတ်လမ်း တွေတွေ တရုတ်ပရီသတ်ထဲကို စ လှမ်း၊ စ မိတ်ဆက်စလည်း ဖြစ်နေတယ်လဲ။

အောင်နဲ့ ကိုပိုယားလိုင်းကို စွဲတယ်ဖော်။ ဒါနဲ့ ဘယ်လိုကာမေ့ စ ရိုက်
ဖြစ်ခဲ့ပါသလဲ။

မေး... အခုပါလေ တန္ထိုးရိသတ် အတ်လွှင်ယိုင်းကပါလေ ပြောကြ ပါတယ်။ ဧရာဝတီဝင်စာတ်လမ်းတွေကို ဘာလို့ အတ်ဖို့အင် ရှိရင်တာ ပါလဲလို့ မေးကြတယ်လာ။ ပစ္စာတ်တို့ဘာမြောင်ပါသလဲ။

ပြု... လျှန်ခဲ့တဲ့ ၁၀ နှစ်လောက်ကတော့ ရှေးရာဝင်ကားတွေ ရိုက်မယ်ဆိုရင် အသက် ၄၀-၅၀ လောက်တွေအတွက် ရည်ရွယ်ခဲ့ကြတယ်။ ကျွန်တော် ကတော့ အခုခေါ်လွှင်ယောက်တွေ မျိုးဆက်သစ်လေးတွေအတွက် ရည်ရွယ်ခဲ့တာပါ။

ပရိသတ်ကို ရှုံးဟောင်းရာဝင်တွေ၊ သမိုင်းယဉ်ကျေးမှုတွေကို
စိတ်ဝင်စားလာအောင် ရည်ရွယ်ပါတယ်။ သိချင်း၊ တောက်ပလုပ်နဲ့ အရုပ်
လေးတွေ၊ စကားအပြောတာတွေ၊ စကားလုံးတွေ၊ အတ်ကို အဆက်မပြတ်
သွက်သွက်လေး ပြောပြန်တာမျိုးတွေနဲ့ ဆွဲဆောင်ရတာပေါ်လေး၊ ကျွန်ုတ်

မြို့သားရည်ရွယ်တာက ပရီသတ်ကို ထောင့်ပါင်းစုကန္တ ဆွဲခေါ်သွားတာပဲ။ ကြည့်နေတဲ့လျော့ရော ကိုယ်ရော အတ်ထဲဝင်ပါနေရသလို ခံစားရှိ ရည်ရွယ်ပါတယ်။ ဆိုလိုချင်တာကတော့ အတ်လမ်းလေးတွေ အများကြီး တစ်ခုစိကန္တ အတ်လမ်းကြီးတစ်ခုထဲ ပေါင်းစည်းဝင်သွားပြီး အဆုံးသတ်သွားတာပေါ့။ ကမ္မာ့မှာလည်း ဒီလိုပဲလေး၊ အတ်တွေကို အမိကအားဖြင့် ဒီလိုပဲတည်ဆောက်ကြရတာပါပဲ။ အတ်ရဲ့ အမိက ကာရိုက်တာ သရုပ်ကို ပရီသတ်တိုင်းက ခံစားသွားရတာမျိုး တုန်သွားတာမျိုးပေါ့။ ကမ္မာ့ပရီသတ်ထဲလည်း ရောက်သွားစေလိုတာမျိုး အောင်မြင်စေချင်တာပေါ့နော်။

အတ်လမ်းက နိုင်ငံခြားက ပရီသတ် အာရုံစိုက်လာအောင်ဖမ်းလိုက်နိုင်တာပေါ့နော်။ နောက် တွေားအမိကအချက်ကတော့ အတ်မှာ အစားအစားနဲ့ ဖမ်းစားထားတယ်။ လူတိုင်းက အစားအစားဆုံး စိတ်ဝင်စားကြတယ်လေး။ လူတွေက အရသာရှိတဲ့ အစားအစားဆုံး စိတ်ဝင်စားကြတယ်။ ကြိုက်ကြတယ်။ ဒါတွေက အတ်ရဲ့ အမိကဆိုလိုရင်း ရည်ရွယ်ချက်တွေပေါ့။ အေး... ဆရာတာ ပြောခဲ့တယ်နော်၊ အတ်က လူယောက်တွေကဲ ရည်ရွယ်ပါတယ်ဆိုတော့ အတ်ရော့ နာမည်ကြီး သရုပ်ဆောင်တွေရော့၊ အငယ်တွေ အတောက်များများ၊ သုံးထားတာကိုတွေ့ရှုတယ် အဲဒါနဲ့ ပတ်သက်လိုပါ။ ဖြေး... ဟုတ်ပါတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၀ နှစ်လောက်က ဒီရှေးကားတွေမှာ သရုပ်ဆောင်ကြတဲ့ သရုပ်ဆောင်တွေက မိတ်ကပ်ထဲထဲတွေ့လို့ကြပါတယ်။ မိန့်မတွေ့ပါမော်။ ယောက်သွာ့ကလည်း ထိုးထိုးထောင်ထောင်းထိုးထိုးတွေ့ဆောင်ကြီးတွေ့ဆောင်ကြတယ်။ ပရီသတ်က သရုပ်ဆောင်တွေကို တို့ပေါ်မှာ အသေအချာမသိနိုင်ကြသူး။ ဘာလိုလဲ။ ဒါကို ပရီသတ်အတွက် ရည်ရွားပြီး စီးပွားဖြစ် ဆွဲဆောင်နိုင်ဖို့ ဘာလိုလဲပေါ့။ ကျွန်တော်ရဲ့ ဘဇ္ဇာက ရိုက်တဲ့ Dr. Heo Jun ပေါ့နော်။ ပရီသတ် ပြောင်းလာတယ်။ ကလေးတွေ

မူလတန်းအရွယ်လေးတွေ ပါလာတယ်။ ကြည့်လာကြတယ်။ နောက်ဆုံး အဖြေကတော့ သရုပ်ဆောင် မင်းသမီး မင်းသား Hwang soo -Jeong နဲ့ Jeon Kwang -rye သုတို့က ပိုက်ဆုံးရှိနိုင်တာပဲဆိုတာ သိလိုက်ရတယ်။ ဒီမှာ ပျောက်နေတဲ့အချက် သွားတွေ့တာပဲ။ ဘာလဲဆိုတော့ ရရှိကားတွေကို မာမယ်ကြီးသရုပ်ဆောင်တွေနဲ့ရိုက်ပြရင် ငွေဝင်တယ်ဆိုတာ သိလာတယ်။ တစ်ချိန်ပေါ့။

အေး... အခု ချိန်ဂင်း နှစ်းတွင်းရတာနှစ်ကွင်း မှတ်တမ်းလေး ကြည့်ခြားရသောင်နော်။

ဖြေး... ဟုတ်ကဲ့။ ဒီကားကို ဆောင်းပြီးပေါက် ၂၀၀၃ ကနေ နွေးပြီးပေါက် ၂၀၀၄ အထိ ရိုက်ခဲ့ရပါတယ်။

အေး... ကျွန်မ တွေ့ရတာ ဆရာတာ အသေးစိတ်ကို ရိုက်ခဲ့တာပဲနော်။

ဖြေး... ဟုတ်ကဲ့။ ဒါရိုက်တာက သရုပ်ဆောင်တွေကို ဒီရိုက်တင် သင်ရတယ်။ ကင်မရာ ရူထောင် အင်ကယ် ရွေးရတယ်။ တွေား အသုံးအဆောင် အသေးအုပ့်၊ အစုံ စိစီးဆွဲနိုင်ကြားရတယ်။ အနပညာနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အတ်နဲ့ မဆိုတဲ့ ဟာတွေကို မပါအောင် သတိထားရတယ်။ သရုပ်ဆောင်နဲ့ ရုပ်ရှင်သမား၊ ရိုက်ကူးရေးသမား ရာချိပြီး ကွင်းရတယ်။

ဒီအခန်းကတော့ ချိန်ဂင်း ရွေးသွားပြီး ကြက်ဝယ်တဲ့ အခန်းပဲ့ဗြက် ကောင်း မကောင်း ကြည့်တယ်။ မယ်မယ် Han နဲ့ မယ်မယ် choi တို့ အပြိုင် ဟင်းချက်ထို့အတွက်လေး။ ချိန်ဂင်း မယ်မယ် ဟန် အတွက် ဆာဟပါတဲ့ ရေသာက်တဲ့ ဘဲကို ဝယ်မိတယ်။ စစ်တော့ ဆာဟာကြောင့်လို့ထင်ပြီး မယ်မယ် ဟန် အသတ်ရတယ်။ အတ်က ဒီ ဆာဟာ က စတာပဲ။

အေး... မိုးဆာမှုလည်း ရိုက်တဲ့ပဲလား။

ဖြေး... ဟုတ်ကဲ့ ရိုက်တာပဲပါပဲ။ နှစ်ပိုင်း ရိုက်ရပါတယ်။ တစ်ပတ်ကို မိန့်

၇၀ စာ ရိုက်ရပါတယ်။ ကိုရိုးယားက ကမ္ဘာပေါ်မှာ တစ်ပတ် နှစ်ပိုင်းပြတဲ့
တစ်ခုတည်းသော်လည်းပါ။ ဒါပြောင့် မိုးရွာရွာ နေပါးများကျကျ ရိုက်ရတာပဲ။
ပြတ်လို့မရဘူး။ နေ့တိုင်း ရိုက်ရပါတယ်။

၇၁ ... ကျွန်မကြားဖူးတာကတော့လေ ရှေးရာဇ်ဝင်ကားတွေရှိက်ဖို့ အချင့်
အထောက်ကြာကြာယူရတယ်လို့ ကြားဖူးပါတယ်။ မိတ်ကပ်အတွက် အချင့်
အထောက်ယူရတယ်။

၇၂ ... ဟုတ်ပါတယ်။ ရိုးရိုးကားတွေထက် မိတ်ကပ်ရယ် အဝတ်အစားရယ်
အတွက် အချင့်အတော်ကြာပြင်ဆင်ရပါတယ်။ အထူးသဖြင့် လူအုပ် တွေ့နဲ့
ရိုက်ရခြေဆိုရင် လုတိုင်း အဝတ်အစား၊ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်း၊ လက်နက်က
အစ ဂရိစိုက်ရပါတယ်။ မှတ်ဆိတ်တွေ ကပ်ရတယ်။ အနည်းဆုံး တစ်နာရီ
ပိုကြာအောင် ယူရပါတယ်။

၇၃ ... ကျွန်မကြားတာကတော့ ချုပ်ဂိုဏ်ကြားက Joseon dynasty
ရှိသောင်းဆက်မှာ တကယ်ရှိခဲ့တယ်ဆို။

၇၄ ... ဟုတ်ကဲ့ ရှိပါတယ်။

၇၅ ... ဆရာက ချုပ်ဂိုဏ်ကို ဘယ်လို စရိတ်ယူပြီး ရိုက်ဖို့ စဉ်းစားခဲ့တာလဲ။

၇၆ ... ဘုရားက ကျွန်တော် ဆေးပညာနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ရှေးကား Dr.Heo
jung ကို ရိုက်ပါတယ်။ မိန့်ဗီးမ ဆေးကုတဲ့သူပေါ့။ ဒါကို မိတ်ဆက်ပေး
ချင်တာ။ ဒါက ကိုရိုးယားမှာ သိပ်သီးခြားဆန်ပါတယ်။ ဒါကိုသိဖို့ လေလာ
ရပါတယ်။ ရှာဖွေရတယ်။ ချုပ်ဂိုဏ်ရိုက်ကို ပုံဖော်ဖို့ရာ တိုတိပြာရင်
ဒေါက်တာ park sun-mi ရဲ့ စာတန်းကိုသွားတွေ့ပါတယ်။ ဘုရင် jungjion
ရဲ့ ရောဂါကို တွေ့ရှုတော်များတွေ့ပါတယ်။ ချုပ်ဂိုဏ် ကုန်တယ်လို့
ဘုရင်က သိနေတယ်။ လူမှုရေးပြဿနာလေးတွေကအဓိပါဒ်။ ချုပ်ဂိုဏ်က
ပြောင်းပေးရင်းဆေးကုတဲ့ အတ်နာအောင် လုပ်ရတာပေါ့။ အချက်

အလက်တွေ၊ သတင်းအစအနေတွေ စုဆောင်းရတယ်။ ၁၂-၁၃ ကြိုမ်လောက်
ပြန်ရေးရတယ်။ ရိုက်တော့ ဤ ဤ ခန်းရှိပါတယ်။

၇၄ ... 500 years of joseon dynasty ကို ရိုက်တော့ မှတ်တမ်း အမှန်
စာအုပ်ပါး ၃၀၀ လောက် ဖောက် ဖတ်ရာတယ်။

၇၅ ... ဟုတ်ပါတယ်။ သမိုင်းစာအုပ်တွေကို စေ နှစ်လောက် လေလာ
ရပါတယ်။ Taejo မင်းက joseon မင်းဆက်မှာ ပါတယ်။ နောက်ဆုံး

မင်းဆက် soonjeong ထိ လေလာရတယ်။ မင်းဆက်တွေက ရွှေ့တွေး
နေတယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ထိုးအတ်တွေကလည်း ပွဲနေတယ်။ ကိုယ်
လိုချင်တဲ့ အချက်က မှန်လည်း မှန်ရမယ်၊ အတ်လည်း ဖြစ်နေရမယ်။

သမိုင်းဖြစ်ပဲ့အမှန်တွေကို မှတ်စုတ်ထားရတယ်။ အတ်ရေးတော့ တိတိ
ကျကျနဲ့ ပိုစိတ်ဝင်စားစရာဖြစ်လေးအောင်လုပ်ရတာပေါ့။

၇၅ ... ဆရာမှာ တွေးက ကဏ္ဍကဏ္ဍရေး စာတ်နာအောင်လုပ်ချင်ခဲ့သေးလား။

၇၆ ... ဟုတ်ကဲ့။ သမိုင်းအချက်အလက်ထဲမှာ ဖုံးထားတဲ့ ကျယ်နေတဲ့
အချက်၊ ပျောက်နေတဲ့ အချက်တွေ ပိုမျိုးပါတယ်။ အဲဒါတွေက အောင်မြင်မှုပဲ့၊
သော့ချက်ပါပဲ။ ဒါတွေကို ရှာဖွေတွေ့ပြီး တစ်ချင်းစီရဲ့ စရိတ်ကို ပုံဖော်ရင်
မဆုံးချင်အောင်ပါပဲ။

၇၇ ... အစိုင်းကပါမျိုး၊ ဆရာက အတ်တွေကို ပရီယာတ်ကို ဆွဲဆောင်တဲ့
နေရမှာ Dr.Heo jun မှာ အတ်အိမ်ကြီးကြီး မေးခေးမှာများနဲ့ ပြုပြီးမောက်
အရင် ရှေ့ရှိုးနည်းအတိုင်းကမဲ့ ဘာလို့ပြောင်းလိုက်တာပါလဲ။

၇၈ ... ဒါက ဒီလိုပါ။ ကျွန်တော် စရိတ်မလို့၊ ဘုရားကပါမျိုးပေါ့။ ကျွန်တော်
သမီးက တွေ့ဆိုလိုတက်တယ်။ သူကပြောတာ ရှေးရာဇ်ဝင်ကားတွေက
ကြည့်ရတာ ပျော်စရာကောင်းတယ်။ စိတ်ဝင်စားစရာမျိုးလို့ ပြောတယ်။
လူငယ်တွေက ရှေးလူတွေ့ အဝတ်အစားတွေကို ကြည့်ရတာ စိတ်ညွစ်တယ်။

ဦးထုပ်တွေကြည့်ရတာ စိတ်ပျက်တယ်။ သူသူငယ်ချင်းတွေက ရာဇ်ဝင် ကားဆို မကြည့်ချင်ဘူးပြောတယ်။ မကြိုက်ကြဘူးတဲ့။ ကျွန်တော် အတော် ဒုက္ခရောက်သွားတယ်။ ဘယ်လိုခွဲဆောင်ရပါမလဲပေါ့။ ရှုံးကားတွေမှာ နာမည်ကြီးသပ်ဆောင်တွေထည့်ရှိက်လည်း၊ ကြိုက်ပြောလည်း ကြည့်တဲ့ ပရိသတ်က လူလတ်ပိုင်းပဲဖြစ်နေတယ်။ လူငယ်တွေ မပါဘူး ဖြစ်နေတယ်။ လူငယ်တွေကိုခွဲဆောင်ရှိ နည်း တိုက်မျိုးပြောင်းရပြန်ပါတယ်။ ကြီးမားတဲ့ မျိုးဆက်က ပညာမျိုးဆက်ဖြစ်တော့ သမိုင်းကို သမီးတို့လို လူငယ်တွေ စိတ်ဝင်စားနှင့် ထည့်တွက်ရပါတယ်။ ဒါကြောင့် အတ်ရေးတဲ့အခါ သွက် သွက်လေး မြန်မြန်လေးပေါ့။ စကားပြောတဲ့အခါးတွေလည်း စော်မြေအောင် ရေးရတယ်။ သမိုင်းအချက်အလက်နဲ့ အဝတ်အစားကလွှဲလို့ ပြင်လို့ရတာ ပြင်ရဘာပဲ။

ရှုံးကလူတွေလည်း အရောင်ကို စိအောင် လူအောင် တွင်ထွက်ပစ္စည်း သစ်သာစ်စု အရွက်တွေကနေ အရောင်ပိုတ်ယူကြ၍ ဆိုးဆေးလုပ်ကြတာပဲ။ ကိုယ်လည်း ရှိက်တဲ့အခါ အရှပ်လေးတွေ အရောင် တောက် တောက် စိန့် ၅၀ % လောက်ကို အရောင်တွေ ပြိုင်နေအောင် ကင်မရာ အလင်းကစ အသေအချာရှိက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ရှုံးလူကြီးတွေက အဖြူ ရောင်ကို ပိုဝင်တ်တယ်။ ရပ်ရှင်ထဲမှာ အဖြူတွေချည်းဆို ကြည့်မကောင်းဘူး။ လူအပ် လူများများပါတဲ့ အခါးဆို ကာလာတွေ စုနေအောင် ဝတ်ခိုင်းတယ်။ ရှုံးကလည်း ဝတ်ကြမှုပါပဲ။ ဒါကြောင့် နေရောင်ကို မျက်နှာချင်းဆိုင် ရှိက်လို့ရတယ်။ အရှပ်တွေက အရောင်တွေ စိ စု လင်းတောက် ဝင်းနေတာပဲ။

ရှုံး ဂါဏ်ဝင်သီချင်းတွေ၊ တီးလုံးတွေက ပျော်စရာ ကောင်းတယ်။ လူငယ်တွေအတွက် ခွဲဆောင်မှုမရှိဘူး။ ဒါနဲ့ တီးခိုင်းဆရာ se-hyeonကို လူငယ်တွေ၊ မျိုးဆက်သစ်တွေ ကြိုက်မယ့်၊ ခံစားနိုင်မယ့် သစ်တဲ့ တီးလုံးတွေ၊

သီချင်းတွေကို ရှာချင်းတယ်။ ဒါကြောင့် Dr.Heo jun ရိုက်ပြီးတော့ နောက် ချိန်ဝင် ဆက်ရိုက်တော့ အဆင်ပြေသွားတယ်။

အေး ... ဆရာကာ သိပ်နှစ်များတဲ့သူးလိုးလား။

ဖြေး ... အင်း။ ကျွန်တော်တို့က မသိလိုက်မသိသံပဲ စန္ဒရားသံ၊ သံစုံတီးလုံး လေးတွေ ကြိုက်လာတယ်။ ဒါလေးတွေ ရောထည့်ပေးတယ်။ ချုည်းကပ် ကြည့်တယ်။ လူငယ်တွေက ဒီအသံတီးလုံးကို ခံစားနိုင်တယ်။ အရသာကို သိလာတယ်။ ဟုတ်လား မဟုတ်လား စိုးစခိုက်ကြည့်တယ်။ လူငယ်ဆိုတာ သူယောတန်း မူလတန်းတွေလည်း ပါတယ်နော်။ သူတို့လည်း ရှုံးကားတွေ ကြည့်လာကြတယ်။

အေး ... ဆရာကာ ရာဇ်ဝင်ကားတွေကို တစ်ဆစ်ချိုးပြောင်းပေးလိုက်နိုင်တယ် ဆိုတော့ သမီးကတော့ အခါး။

ဖြေး ... အခါ သမီးက ရာဇ်ဝင်ကားတွေ ကြိုက်နေ ကြည့်နေပါပြီ။

အေး ... ဆရာမှာ ဟိုး 500 years of joseon ကနေ seodongyo အထိ ရာဇ်ဝင်ကားတွေရှိက်လာတာ တိတိကျကျ တော်းအမြောင်းတွေ ရှိပါ သေးလား။

ဖြေး ... တကယ်တော့ တိတိကျကျရယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း ၃၀ လောက်က ကျွန်တော်က တို့အသံလွန်ရှိမှာ အလုပ်လုပ်ဖူး ပါတယ်။ ဒါရှိက်တာ pyo jae-soon အောက်မှာ လက်ထောက်ဒါရှိက်တာ လုပ်ပါတယ်။ သူက ရာဇ်ဝင်တွေ အထူးစိတ်ဝင်စားပါတယ်။ သူဆီးကနေ ကျွန်တော် ဒီပိုး စရောဖူးပါတယ်။ သူစတိုင်းကို အသားကျေလာခဲ့ပါတယ်။ ငါ ပထမဆုံးစရိုက်ရင် ဒါမျိုးရှိက်မယ်လို့ ခံစားမြုပါတယ်။

အေး ... ကျွန်မထင်ပါတယ် ရာဇ်ဝင်ကားရှိက်ဖူးဆို သမိုင်းအချက်အလက် မောက်ခဲ့၊ အဝတ်အစားနဲ့ အခြားအချက်တွေ အများကြီးလေ့လာရပါဉားမယ်။

ဖြေ ... ဟုတ်ပါတယ်။ ကြည့်တဲ့သူတွေက လက်ရှိခေတ် နေထိုင်စားသောက် တာတွေနဲ့ အမြဲရင်းနှီးကျမ်းဝင်နေတယ်။ အခုလက်ရှိအခြေအနေကို သုတ္တု ခံစား ရှုရှုက်နေရတယ်။ ဒါပေမဲ့ တီစီးပေါ်မှာ လွှန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း ၅၀၀-၁၀၀၀ ကို သုတ္တု အောင်တယ်။ ကြည့်တဲ့လူတွေကို ကိုယ်က လေ့လာရတယ်။ ဘာလိုလဲဆိုတော့ ကြည့်တဲ့လူတွေကို အမှားတွေကို မပြချင်ဘူး။ ရေးက အချက်အလက် သမိုင်းတွေကိုပါ။ ဘာလိုလဲဆိုတော့ အထူးသမြဲ့ကလေးတွေအတွက်ပါ။ ဒါကြောင့် နောက်ခံသမိုင်းအချက်အလက်တွေကို ရှာဖွေရတယ်။ ပညာရေးအတွက် ရည်ရွယ်တာလည်း ပါတယ်။

မေး ... အခုက သမိုင်းအချက်အလက်တွေလည်းပါတယ်၊ မောက် ကိုယ် ရေးတဲ့ ဓာတ်လမ်းအသစ် စိတ်ကုံးတွေလည်း ထည့်တယ်။ ဒါဆို အမှုနဲ့ စိတ်ကုံးယူးအချက်အလက်တွေ ဘယ်လို ထိန်းချုပ် ညျှမှုအောင် လုပ်ပါသလဲ။ ဖြေ ... များသောအားဖြင့်ပါ။ အဖြစ်မှန် အချက်အလက်တွေကို အခြေခံ အဖြစ် ၂၀% ယူပါတယ်။ ကျွန်တာက ဖုန်တိုးတာတွေကို ရေးရပါတယ်။ အမိန့်ကရယ် ဓာတ်ရှုနှင့်ရုပ် ခွဲရတယ်။ အခန်း ၅၀ ရေးမယ်လို စီစဉ်ထားရင် အခန်းတိုင်းကို အသေးစိတ် တစ်မျက်နှာ နှစ်မျက်နှာ ရေးရပါတယ်။ အခန်းတိုင်းကို အားထည့် ရေးရပါတယ်။ ဘာလိုလဲဆိုတော့ ကြည့်တဲ့လူက သိတယ်။ ဘယ်နေရာကျ ပျော်သွားမလဲဆိုတာမျိုး လျော့တာနဲ့ သိတော့ပဲ။ ဒါကြောင့် အထူးကရှုနိုက် ကြိုးကြိုးစားစား လုပ်ရပါတယ်။ ဆိုးကျိုးက များတာကိုး။

မေး ... သရာက အမှတ်တရကျွန်နေအောင်ကို ရိုက်ခဲ့တေားမော်။ ဖြေ ... ကျွန်တော် အခန်းပေါင်း ၉၀၀-၁၀၀၀ လောက် ရိုက်ခဲ့ပြီးပါပြီ။ လွှန်ခဲ့တဲ့ နှစ် ၃၀ လောက်ကပါ။ အားလုံးကို ဘန်ဖိုးထားခဲ့တေားပဲ။ ဒါပေမဲ့ ချုန်ဂင်းကတော့ ကိုရှုံးယေားများရော နိုင်ငံတကာမှာပါ ထိုးဟောက်ပြီး လက်ခံ

သိသွားတာပါပဲ။ ကျွန်တော်လည်း နာမည်ကြီးတာပေါ်လေ။ အထူးသမြဲ့ တရုတ်နဲ့ ဂျပ်နှင့်ကလုတော်လက်ခံကြတာကို ကျေနှင်းပို့ပါတယ်။ ကိုရှုံးယေား သမိုင်းနဲ့ ယဉ်ကျေးမှုကို သိလာကြတာပေါ့။ ရွာဖွေတွေ၊ ရှိုတယ်လို့ ကိုယ်ဟာကိုယ်တောင် မသိခဲ့ပါဘူး။ ချုန်ဂင်းကိုလည်း တီစီးကနေ တွေ့ဆုံးမေးမြန်ကြည့်စေလိုတာပေါ့။ အားလုံးမြှုပြန်စဉ်းစားကြည့်တော့လည်း ချုန်ဂင်းက ကျွန်တော်အတွက် အမှတ်ရရာရာအကောင်းဆုံး ဓာတ်လမ်းတဲ့ တစ်ခု ဖြစ်နေခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်ရဲ့ အကောင်းဆုံးလို့ ပြောလို့ရပါတယ်။

မောက်မေးခွန်းက သရုပ်ဆောင်တွေ အိုက်တင်အနေနဲ့ကတော့ ကိုရှုံးယေား ရေးရာစောင်ကားတွေအတွက် သတ်မှတ်ထားတဲ့ အိုက်တင် ပုံသေ မျိုးက ရှိုမှ မရှိခဲ့ပဲ။ ဓာတ်လမ်းက သိပ်ကို အထွက်အထိပ်ရောက်သွားပြီး တော့ ဓာတ်သစ်ဓာတ်ကားတွေနဲ့ ယုဉ်နိုင်သွားတာပေါ့။ သူမှာက ဘာ သတင်းအချက်အလက်မှ မရှိတော့ပဲ။ အသက်ရှင်နေထိုင်ပုံဘဝ၊ ယဉ်ကျေးမှု၊ စကားပြောတာတွေ စတာတွေက ဘယ်ကမှ မရရှားလေ။ နှစ်ပေါင်း ၅၀၀-၁၀၀၀ ကြာခဲ့ပြီလေ။ အခြေအနေက ရယ်စရာကားလည်း မဟုတ်ဘူးလေ။ ရှိုးရိုး အိမ်ပုံလေးဆက်တင်နဲ့လည်း ရိုက်ပြလို့ မရှိတော့ဘူး။ ဒါကြောင့် အိုက်တင်လုပ်တဲ့အခါ ပြောတာပြတာကို ပို့ပို့သတေတ်ပြရုံးအတွက်ကြောင့် ဓာတ်ဓာတ်လမ်းကားတွေနဲ့ မြားနားသွားပေါ့။ သူတို့က သရုပ်ဆောင်တဲ့ အခါ စကားပြောရင် ဝဲးရိုက်သဲ့နဲ့ ပြောကြရတယ်။ သိသောအောင် ရှင်းရှင်း သိအောင် ပြရတယ်။ ရေးကားရော ဓာတ်ကားရော သရုပ်ဆောင်ကြရတာ ပင်ပန်းပေမဲ့ ရေးကားသရုပ်ဆောင်ရတာက ပို့ခက်ခဲပင်ပန်းပါတယ်။ သရုပ် ဆောင်တွေက အခြေခံက ပြန်တည်ဆောက်ကြရတယ်။ သူတို့ သရုပ် ဆောင်တဲ့အခါ အသေးကို သတိထားတယ်။ အပြောစကားလုံးမှာ အသေးမှန်မှ အရှုပ်မှန်တာပေါ့။ ပြောတဲ့စကား အသေးကို ပို့ပို့သ ထွက်သလား။

မှန်သလား၊ ဝစ်းခေါင်းသဲနဲ့ ပြောသလား သင်ရပါတယ်။ အသတ္တက
မရှိမဖြစ်လိုအပ်တဲ့ အချက်ပါပဲ။ တစ်ခါတလေ သူတို့ကို စကားလုံး
အသတ္တက်ပြောပဲ အပြတ်အတောက်ကို သေခြားသင်ရပါတယ်။ ဒါကြောင့်
သပ်ဆောင်ရွေးတဲ့အခါ အသလည်း ကရိုက်ရပါတယ်။

မေး ... နောက်တစ်ကားဖြစ်တဲ့ *jeongyo* မင်းဆက်အကြောင်း ရိုက်ချင်လို့
ကြားပါတယ်။ ဘာတွေ ဘယ်လိုပြင်ဆင်ထားပါသလဲ။

မြေး ... ဘုရင်နာမည်အရင်းက *lee san* ပေါ့။ သူတို့က အတ်လမ်းအစမှာ
ဘာ နစ်အချွေး ကလေး ၃ ယောက်နဲ့ စတယ်။ သူတို့က ဆင်းရဲသား
အောက်တန်းစားတွေပေါ့။ ဒါပေမဲ့ တစ်နဲ့ ဘုရင်ဖြစ်လာတယ်။ နောက်
ဘုရင်မျိုးနှင့်ယောက်တွေ၊ အတ်တွေ ဖြစ်လာတယ်။ ဒီထဲမှာ သိုင်းတွေလည်း
ထည့်တယ်။ ရယ်စရာလေးတွေလည်း ထည့်ရိုက်ထားပါတယ်။ ပျောစရာ
လေးတွေပေါ့။

မေး ... ကျွန်မ စောင့်တောင် မစောင့်နိုင်တော့ဘူး။ အခုပဲ တို့မှာ ကြည့်ချင်
နေပြီ။

မြေး ... စက်တင်ဘာ ဒါမှမဟုတ် အောက်တိုဘာဆို လွှင့်ပါပြီ။

မေး ... အခု ဆရာအိုး ဂို့အေးလေးခံရသလို တာဝန်ကြိုးလာသလိုပေါ့လေး။
အခု ရှုရာဇ်ဝင်ကားအတ်လမ်းတွေတွေ ရိုက်ရတာဆိုတော့။ ဘာလို့လဲဆိုတော့
နိုင်းခြားက ပရီယတ်ကပါ စောင့်ကြည့်နေကြပြီလေး။

မြေး ... ဟုတ်ပါတယ်။ ချုန်ဂို့ လူတွေသိဘားကြေတော့လေး။ ဒါပေမဲ့
နိုင်းခြားက ပရီယတ် အားလုံးကို ကြိုက်အောင်ရိုက်နို့ဆိုတော့ မလွယ်
လွှာပါဘူး။ ဘာလို့ဆို ဘာသာစကား၊ ယဉ်ကျေးမှုတို့ပေါ့။ ဒါပေမဲ့လည်း
နိုင်းတကာ ကေားပေါ့လေး၊ နိုင်းတကာ နားလည်းအောင် လက်ခံနိုင်တဲ့
အတ်လမ်းလေးတွေ၊ ရယ်စရာလေးတွေနဲ့ ကြည့်ချင်အောင် တည်ဆောက်

ရုံးပါပဲ။ ကိုရှိုးယားကားတွေထဲမှာလည်း ပြန်ယူဥပြုင်နေသလိုမျိုး ဖြစ်နေ
မှာပါပဲ။ နိုင်းတိုင်းလိုလိုမှာလည်း အတ်လမ်းတွေ ရိုက်နေကြတယ်လေ။
မေး ... ကျွန်မထင်ပါတယ် ကိုရှိုးယားယဉ်ကျေးမှုလိုင်းအတွက် အောင်မြင်
ထဲတဲ့ လျှို့ဝှက်ရှုက်တွေ ရို့နေမှုပါပဲ။ မောက် ထပ်ပြီးတော့ပါ။ မျိုးဆက်သစ်
အတွက် ဘာတွေပေးစိုး ရှု ဘာတွေရှိုးပါသေးသလဲ။

မြေး ... ဒါကတော့လေ ကျွန်တော် နောက်ထပ် အများကြီး ရိုက်ချင်ပါ
သေးတယ်။ အခုပဲပါ။ မော်ဒန်ကားတွေရောပေါ့။ အချစ် ဘာဝသပ်ဖော်ပေါ့။
ဒါပေမဲ့လေ အခု လူငယ် တော်တဲ့တော်တဲ့ ဒါရိုက်တာလေးတွေ အတော်
များများ ပေါ်တွက်နေပြီ။ လူပတဲ့ ရိုက်ချင်တွေ၊ မြင်ကွင်းတွေ၊ အထူး
ကွန်ပျော်တာ ပြုလုပ်ရှုက်တွေကလည်း ကိုပ်ဖို့အိမ်းနဲ့ လုပ်လို့ရနေပြီခိုတော့
သူတို့တွေနဲ့ ယဉ်ပြီး မလုပ်လိုပါဘူး။ ကိုယ်က အားသန်တဲ့ ရှုံးရာဇဝင်
ကားလေးပဲ လည့်ကြော်လေးတွေနဲ့ အတ်လမ်းပေါ့ အားပြုပြီး အတွေး
အသစ်နဲ့ စိတ်ဝင်စားအောင် ရိုက်ပြရမှာပါပဲ။

မေး ... အခုဆို Dr. Heo jun သမားတော်ကားလည်း အာရိုယ်က
ပြနေတယ်။ တစ်ကဲ့စွာပြနေလို့ အောင်ကြည့်နေကြပါပြီ။ ဆရာအောင်မြင်ပြီး
ပရီယတ် ကြိုက်ကြပါစေလို့ ဆတောင်းပါတယ်။

မြေး ... ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။

အမှတ် (၃၃)၊ ၂၁၊ ၁၊ ၂၀၀၇၊ ယူဖြေဆာန်

အတန်းထဲမှာ လူ ၄၀ ရှိယျင် သူတို့က အဆင့် ၃၅ । ၃၈ ရကြသူချည်း
ပစ်သည်။ သို့သော် ကိုယ်က သူတို့နှင့်မှ အဆင်ချောလေ၏။ သူတို့က
အဆင့် ၃၈ ရလည်း ကိုယ် အဆင့် ၁ ရတာ မနာလို မရှိ။ ဆယ်တန်းအထိ
မခွဲအတူ။ ဘယ်သူမြဲဖွဲ့တို့ မခွဲတည်း။ ဘယ်သူကြံ့ကွဲ တို့ မကွဲတည်း။

သို့နှင့် ဆယ်တန်းရောက်လေသော် ကိုယ်က ထဲ့အတိုင်း
ဆယ်တန်းမှာ ရှုက်ထဲးတွေ အများ ကြော်ပြီး ဆေးတက္ကာသို့လို တက်လေ
သော် ပြဿနာကား စလေ၏။ အဆင့် ၃၈ သူငယ်ချင်း၏ အမေက သူသား
ရှုက်ထဲးတွေ မထွက်တာကို တဗျ္ဗုတောက်တောက် လုပ်သည်။ သူနှင့်
ကိုယ် သူငယ်ချင်းပြစ်လျက်က သူသားက ဘာလို ဆေးတက္ကာသို့လို မရောက်
ရလေသနည်း။ ဆဲဆိုဆိုမာန်လေသည်။ သူသားက ဘာကြောင့် ဘရာဝန်
မဖြစ်ရလေနည်း။ မြည်တွန်လာ၏။ သူသားလုပ်သူ ကိုယ်သူငယ်ချင်း
ကလည်း ဆေးကျောင်းတက်ဖို့မပြောနှင့် စာဆို ဘာစာကိုမှ မဖတ်ချင်သူ။
အိပ်ဇာရွှေ့ငျင် ပျော်တဲ့သူ သူဝါသနာအပါဆုံးက အိပ်ခြင်းပြစ်ပြီး ရုပ်ရှင်
ကြည့်ခြင်း၊ ဘိုလိယက်ထိုးခြင်း၊ အိရိုက်ခြင်းက ဒု လိုက်ပြီး တတိယကကော်
ကောင်မလေးလှလှတွေကို မြဲခြင်းပောင်းပေါ်ပြစ်လေသည်။ သူဝါသနာ မပါ
ဆုံးကား စာဖတ်ခြင်းပြစ်ပြီး ဆေးကျောင်းလို စာတွေ နှင့်ကန်ဖတ်ရသော
နေရာကို သူအမေလုပ်သူက မရမာက မဖြစ်ပြစ်နဲ့နည်းနဲ့ ပိုကို ပို့တော့မည်
ပြစ်သောကြောင့် သူခများ မည်သို့မျှမပြောသာတော့ဘဲ ခေါင်းငှဲ ပေတေ
ခံနေပြီး နောက်ဆုံးတွင် သူ ဆယ်တန်းကို ရိုးရိုး အောင်ရုံသာ အောင်သော
အပါ သူအမေက တပ်ထဲသွင်းလိုက်ရာ တပ်ပြီးဘာဝကများ အခု ဘယ်ရောက်
ဘယ်ပေါက်နေသည် မသိရှာ။ သူအမေလည်း အခုတော့ မှားမှုန်းသိလေပြီး
သားလုပ်သူက သူငယ်တန်းကောင် ဆယ်တန်းထိုး အတန်းထဲ သူမှာက်
လုနှစ်ယောက်သာရှိရာ နောက်ဆုံးက ရေလျင် ဒုတိယလိုက်သည်ဟု

ဘရာဝန်ရောဂါ

ဆယ်တန်းအောင်စာရင်းထွက်သောအခါ ကလေးတွေ စိတ်လုပ်ရှားကြ
ရသလို မိဘတွေမှာလည်း စိတ်လုပ်ရှားကြရလေသည်။ ဘယ်သူကလေး
အောင်လား၊ ရှုက်ထဲး ဘယ်နှုပါလဲ ကိုယ်က စိတ်လုပ်နေမိတော့သည်။
ဘာဆိုင်လိုလဟု ပြောလျင်လည်း ခံရပါမည်။

ကိုယ်က ကလေးတွေကို သနားနေတာ၊ ကလေးတွေကို ဂရဏာ
ထားနေတာကြောင့်လည်း ဖြစ်မည်။ သူတို့မိဘတွေ လုပ်နေကြတာကိုမြင်မီ
လိုလည်း ဖြစ်သည်။

ကိုယ်ငယ်ဘဝကို ပြန်သတိရလိုက်မိသည်။ ကိုယ်ငယ်ငယ်က
သူငယ်တန်းကောင် ဆယ်တန်းထိုး အတန်းတိုင်းမှာ အဆင့် ၁ ကမော် ၃
အတွင်း ရခဲသည်။ အတန်းတိုင်းမှာ နှစ်စဉ် ဆုတက်ယုရာသည်။ သို့သော်
ကိုယ်က စာတော်သူချင်း ပေါင်းလေ့မရှိ။ အတန်းထဲက ဆိုးဆိုးကိုယ်ရှိက
တွေနဲ့ ပေါင်းသည်။ ရန်တွေဖြစ်။ ထိုးကြိုက် သတ်ပုတ်ရတာကို ဝါသနာ
ထုံးခဲ့သည်။ ထိုးကြိုက် အထိုးအကြိုက် ဝါသနာထုံးသော သူငယ်ချင်းတွေက

ရုပ်ရယ်မောမောပြောပြောနေက ဆယ်တန်းလည်းရောက်ရော သူသားက တကယ်ပဲ အတန်းထဲ အတန်းတိုင်း ဒုတိယ ရနေသည်ဟု ထင်မြင်လို့၊ သူသားကို ဆေးကျောင်း ရက်ရရှုမယ်ဟု ဒွတ်ရောအတင်းရောလုပ်လေသည် သားကား ရူးလေသည်။ ဒါ ကိုယ်သူငယ်ချင်းအဖြစ်။ ကိုယ်နှင့် သူငယ်ချင်းက ဝါသနာ သဘာဝချင်းက မတဲ့။

သို့သော သူငယ်ချင်းကား သူငယ်ချင်းသာတည်း။ သူက ဉာဏ်ရည် ချွဲ၏။ ကိုယ် သချို့တစ်ပုဒ် ၅ မီးနှစ်သာတွက်ရသော တစ်ပုဒ်ကို သူက တန်ရက်ကြာလေသာ သူဘယ်လိုနည်းနှင့်မျှ ဆေးကျောင်းတက်လို့မရတာ ကိုယ်သိခဲ့သော်လည်း၊ သူကိုယ်သူသိသော်လည်း သူအမေက မသိတော့ သူသားလုပ်သူကို နင်းကန်မောင်း နင်းကန် ဆေးကျောင်းရောက်ဖို့ လုပ်ခဲ့လေသည်။ သူခဲ့များ အမေကိုကြာက်လိုသာ စာတွေဖတ်နေရသော်လည်း ဘယ်လိုနည်းနှင့်မှ သူရက်ထူးတွေ တသို့ မထွက်နိုင်ခဲ့မှုန်း သူသိနေခဲ့လေသည်။ အောင်တော့ အောင်ခဲ့ပါသည်။

တလောက် ဆယ်တန်းအောင်စာရင်းတွက်သောအခါး ကိုယ် သူငယ်ချင်းကို သတိရမိလေသည်။ သူ အခါ ဘယ်ရောက်နေသည်မသိ။ သည်လိုပါပဲ။ ကိုယ်ဆွေမျိုးထဲက ကလေးတစ်ယောက် ဆယ်တန်းတော့ အောင်ရှာလေသည်။ သူခဲ့များ ဆယ်တန်းအောင်ရှာသော်လည်း မဆုံးနိုင်ရှာ။ သူအမိအဖတွေက ဆရာဝန်တွေဖြစ်လို့ခို့ သူတိသားလည်း ဆရာဝန် ဖြစ်ကို ဖြစ်ရမှတ်ဟုသော်၊ မည်သူက စလိုက်သည် မသိသော အတွေးကြီးဖြင့် သူ၏မိဘဖြစ်သူ ဆရာဝန်များက သူကို ဆရာဝန်ဖြစ်လို့ မရအရ ကြိုးပမ်းကြပိန်လေသည်။

ဖြစ်ပုံကတော့ သူသည် ဆိုခဲ့ပြီးသည်အတိုင်းပင် သူငယ်တန်းမှ စလို့ ဆယ်တန်းရောက်သည်အထိ အတန်းထဲမှာ သူလိုင်ငါလိုပင် လူ ၄၀

တန်းမှာ သူက ၃၀ တန်းမှာ ပြီးနေခဲ့သည်။ သူဝါသနာက အရပ်ဆွဲခြင်း၊ တို့ခို့ဂို့ ကစားခြင်း၊ စက်တီးစီးခြင်း၊ ငါးမွှားခြင်းတို့မှာ ထုံသည်။ စာပတ်ခြင်းကို အလွန်နာကြည်းလေသည်။ သူကို ရန်ကုန်က သူအော်တွေထဲမှာ ကျောင်းတက် ဆယ်တန်းဖြစ်ရော သူ ကျောင်းမှ ထွက်ပြီးခဲ့သည်။

သူအော်မှာတော့ အော်က ဟင်းချက်ညွှန်လို့ဟု ဆိုလေသည်။ ဒီလိုနှင့် သူ အဓိုက်ပြန်ခေါ်ထားပြီး ရိုက်တွေ ဘာတွေငွေ့ရား၊ ကြပ်ကြပ် မတ်တတ်လုပ်လိုက်တော့ သူ ဆယ်တန်းကိုထော့ အောင်ခဲ့လေသည်။ သို့သော သူ ဝမ်းမသာနိုင်ပါ။ ဘာလို့ဆို သူ အဖော် အမေ ဆရာဝန်ကြီးများက ဆယ်တန်းမှာ အမှတ်နည်းပမား၊ ဆေးတွေ့သွေ့လိုပ်အမှတ် မိမိနိုင်ပမား၊ အမှတ် မလိုဘဲ ဆေးတွေ့သွေ့လိုလ်တက်နိုင်သောနည်းလမ်းကို ရှာဖွေတွေ့ရှုခဲ့လေသောကြောင့် သူကို အကြပ်အမတ် လုပ်ကြပ်နိုင်လေပြီ။

ကလေးက ဆယ်တန်းမှာ ရှုက်ထူးတွေ တစ်သို့ကြီးထွက်ထားပြီး အမှတ်ကလေသည်။ ဆေးတွေ့သွေ့လိုဝင်ဖို့ မိန့်ခဲ့လျှင်တော်မှ ကလေး ဝါသနာ မပါခဲ့လျှင် မိဘလိုပ်သူက ဗွတ်အတင်း ဆေးကျောင်း တက်ကိုတက်ရမယ် လုပ်တာမျိုးလည်း မကောင်းလှပြန်ချေ။ သူဉာဏ်ရည်အရ ဆရာဝန်တော့ ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်သွားနိုင်လေသည်။

ခိုက်တော့ သူသည် ဆယ်တန်းကို မဖြစ်ခင်ကရော ဖြေပြီး မှုကာ ဆရာဝန် ဖြစ်ကိုပြစ်ရမယ် ဖြစ်ချင်တယ်၊ ဝါသနာပါတယ် ဆိုတာမျိုး တစ်ခါလေးမှ မပေါ်ပါးခဲ့ပေရာ အခါ ဆယ်တန်းကို ရိုးရိုးအောင်ရုံသာ အောင်သော်လည်း မိဘတွေက ဆေးတွေ့သွေ့လ် တက်ကို တက်ရမယ်၊ ဆရာဝန် ဖြစ်ကိုပြစ်ရမယ် ဆိုပြန်လေသာ် သူစိတ်ထဲ မည်သို့ ခံစားနေရ မည်ကို မသိသော်လည်း ကိုယ်ကတော့ ကလေးကို သနားနေမိလေသည်။

သူ ဝါသနာမပါသော ဆရာဝန်အလုပ်ကို စွတ် လုပ်ကိုလုပ်ရမယ်
ဆိုသော် ဆေးကျောင်းတစ်လျှောက် ဖတ်ရသော စာတွေက မနည်းလျလေရာ
ဆရာဝန် အဖေလုပ်သူက ဘာလို့များ ကိုယ်သားလေးကို ရက်ရက်စက်စက်
စွတ် လုပ်ခိုင်းနေရလေသနည်း။ စဉ်းစားလို့မရပါ။ သားနောင်ရေးအတွက်၊
သားကောင်းစားရေးအတွက်ဟု ပြောလျှင် သို့မဟုတ် မိဘဆိုတာ ကိုယ့်
သားသမီးကို ကောင်းစေချင်လို့လုပ်တာဟု တွေးကြည့်နိုင်သော်လည်း
ထိုလုပ်ရပ်သည် သူသားအတွက်လား ကိုယ့်အတွက်လားဆိုတာတော့
အသေအခြားစွဲးစားလို့လုပ်လေသည်။ တစ်ဖန် ထို မဖြစ်ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ဆရာဝန်
ဖြစ်ကိုဖြစ်ရမည်ဆိုသော ထိုဆရာဝန်သည် မည်သူတွေကို ကုသပေးမည့်
ဆရာဝန်ပါလဲ။ ကိုယ် မသိ။ ပြည်သူတွေကို ကုသပေးမည့် ဆရာဝန်လား။
ဒါတွေကို ကလေးကတော့ တွေးတတ်မည်မဟုတ်။ သို့မည်။ မဟုတ်သော်
လည်း အဖေဖြစ်သူ သူအဖေ ဆရာဝန်ဒါကြီးကတော့ သေချာပေါက်ကို
သိပါသည်။

ကိုယ်ကတော့ ကလေးကိုပဲ သနားနေမိလေသည်။ ကိုယ်တို့
တိုင်းပြည်မှာ လူတွေ ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်ကလေသနည်း။ တွေးလေ အံရ
လေတည်း။

အမှတ် (၄၇၁)၊ ၁၀၁ ဥ၊ ၂၀၀၇၊ အလင်းတန်းရာနယ်

•

နိမ္ဒအင်းလိပ်

ဒီအရပ်မှာ အနေကြောပေမဲ့လည်း ကိုယ့်စိတ်က ဘာကြောင့်ရယ်မသိ၊
ဒီအရပ်ကစကားကို စိတ်မပါ။ စိတ်ကုန်ရသည် မသိ။ ခက်တော့လည်း
ခက်ပါတယ်။ ဆယ်စုနှစ်တစ်ခု နေလာတာတောင်မှ စိတ်မဝင်စားချင်။
သူတို့ကို စိတ်ထဲက ချုပ်နေတယ်။ ဒါကြောင့် မလေ့လာမိတာလည်း ပါမယ်။
တစ်ခါက ထိုင်းဘုရင်ရဲ့သမီး သိရှိရှိက ပြောဖူးတယ်။ ထိုင်းကို လာချင်ရင်
ထိုင်းစကားတတ်အောင် သင်လာခဲ့ပါတဲ့။ သူတို့ထိုင်းတွေက အင်းလိပ်
စကားကို သင်နေစရာလိပ်ဘူးတဲ့ ဒီလိုပါပဲ၊ မြို့ဟန်းတွေလည်း ပြောနေ
ကျပဲ။ ဒါကြောင့် ဆိုင်တော့ မဆိုင်ဘူး။ ကိုယ်လည်းပဲ သူတို့စကားသင်ကို
မသင်တော့ဘူး။ လေလည်း မလေ့လာနေတော့ဘူး။ ကိုယ်က မျိုးချို့စိတ်
ထက်သန်နေတာလေ။ ဒါနဲ့ပဲ ကိုယ်မှာ မျက်စီသူငယ် နားသူငယ်နဲ့
အကန်းလို နဲ့နားလေးလိုကို ဖြစ်ရော်။ ပြောချင်တာက ဘာလဲဆိုတော့
ဒီလိုပါ။ ကိုယ်က ဒီနယ်စပ်မှာသာနေတာ၊ တစ်ကွန်းလုံးနဲ့ အဆက်အသွယ်
ရှိနေတာ။ ကိုယ့်မှာက တစ်ကွန်းလုံးမှာ သူငယ်ချင်းတွေ ရှိနေတာကို

ပြောတာပါ။ ကိုယ်က အသက်ကြီးလာလို့ ကိုယ့်အတွက်မဟုတ်ပေမဲ့ ကိုယ့်
သမီးလေး ပညာရေးအတွက် တစ်ကမ္ဘာလုံးနဲ့ ဆက်နေရတာ။ ဒီးမေး
ဆိုတာကြီးကလည်း အခါဝပ်သိမ်း လုပ်ကောင်းတဲ့ အရာမဟုတ်တော့ ကိုယ့်မှာ
ဆက်သွယ်စရာရှိရင် စာလေးဘာလေး ရေးပြပြီး စာတိုက်က ပို့ချင်သေး
တာလေး။ စာတို့ လက်ရေးနဲ့ စာရွက်ပေါ် ချေရေးပြီး စာအိတ်ထဲ ထည့်ပို့ချင်
တာလေး။ ဒါကလည်း ရောက်တစ်မျိုးပါပဲ။ ပြဿနာက ဘာလေဆိုတော့
ကိုယ်နေတဲ့ နေရာကနေ ဟိုဘက် စိန်ပြည့်ကြီးထဲက ဖြူလေးဆီ သွားရ
တာပေါ်။ သိတဲ့ အတိုင်းပဲလေး၊ ကိုယ်က ပို့တည်တည်ပဲ့။ ဘယ်သွားမှု
ပြောမနေဘူး။ ရောက်လည်း ရောက်ခါစာဆိုတော့ ကိုယ်က ဒီလိုတွေးတယ်။
စာတိုက်ဆိုတာက နိုင်ငံတကာနဲ့ ဆက်ဆံနေရတာ။ စာတိုက်ဝန်ထမ်း
ဆိုတာက အနည်းဆုံး ဓတ္တု နိုင်ငံတွေအမည်တော့ သိမယ်။ အင်လိုစာနဲ့
အနည်းဆုံး နိုင်ငံအမည်တော့ သိမှာပဲ တွေးတယ်။ စာအိတ်ပေါ်ကလိုပဲစာကို
လက်ညွှန်ထုတဲ့ ပို့နိုင်တို့ပြရန် ပြီးပြီ၏။ ဒီလို့ ဓမ္မပါယ့်လေး တွေးတယ်။ ဒါပဲ။
တကယ်ကျတော့ အသလောက်မလွယ်ဘူး။ သိတဲ့ အတိုင်းပဲ၊
ကိုယ်က ရွှေလိမ့်ပြုလေးဆီ ပို့တည်တည်သွားတာပဲ။ ပစ္စမ ကိုယ်နေတဲ့
ဖြူလေးကနေ မြေစည်းရုံးချင်း ဂုဏ်ပေါင်ဆိုတဲ့ နေရာ အရှင်က
လယ်ကွက်တွေပုစ္စတဲ့ နေရာကို သွားရတယ်။ အဲဒေါရမှာ ရွှေလို့ ဂျောက်
ပြေးနေတဲ့ စလွန်းကား၊ တက္ကားတို့ကား အနိုင်လေးတွေ ရှိတယ်။ ရောက်ခါစာ
ကတော့ စိန်ပို့က်ဆုံး ပေးရတယ်။ အခုတော့ တစ်ယောက်ကို
င့် ယွှန် ဖြစ်နေပြီ။ ကိုယ်က အသိတစ်ယောက်ဆီကနေ စာတိုက်ကို ဘယ်လို
ခေါ်သလဲ မေးထားတယ်။ ကားဆရာကို အဲသလိုပဲ ပြောပြုလိုက်တယ်။
ကားဆရာကလည်း စာတိုက်ကြီးဝါး၊ တည့်တည့်ပဲ ကားကိုရပ်ပေးတယ်။
အလွယ်လေးပဲ။ သိတဲ့ အတိုင်းပဲ ကိုယ်က ပို့တည်တည်ပဲ စာတိုက်ထဲ

ဝင်ချေသွားတယ်။ အမယ် အထဲလည်း ရောက်ရော ကောင်တာလေးတွေ
ရှိပါတယ်။ မရှိတာကတော့ အင်လိုစာလုံးပါပဲ။ ဘယ်သွားလို့ မေးရမှန်း
မသိ။ ကိုယ်က စိန်ကားလည်း မတတ်။ အတော်ခြက္ချပါတယ်။ နောက်ဆုံး
စာအိတ်လေး တကိုင်ကိုင်နဲ့ ကောင်တာတစ်ခု ဝင်ပြီ။ ကောင်မလေးတွေက
လက်ညွှန်ပြီ ဟိုဘာကိုသွားပေါ့။ ဒီလို့နဲ့ စိန်ဖုန်းနှင့် ကောင်ရှိတဲ့
ကောင်တာကို ရောက်တယ်။ ကိုယ်ကလည်း ပြောမနေပါဘူး။ စာအိတ်ကို
ထိုးပေးလိုက်တယ်။ သူ သိပါလိမ့်ယ်ပေါ့။ သွားရှုပ်ပဲတဲ့ပဲ။ ခေါင်းယမ်း
ပြတယ်။ ကိုယ်က စာအိတ်ပေါ်က လိပ်စာကို လက်ညွှန်းထိုးပြတယ်။
ရှုပ်ပဲတဲ့ပဲ။ ဒါနဲ့ ကိုယ်ယူလာတာက ယဉ်အက်စ်အော် ဂျပန်၊ ယဉ်ကော်
သာစာတွေးလျှော့ ကနေဒါနိုင်ငံ ပို့မယ့် စာတွေ့လေး။ ကိုယ်က ယဉ်အက်စ်အော်ကို
ပြတယ်။ ခေါင်းယမ်းတာပဲ။ ပါးစပ်ကန်အော်ရှိက်နိုင် ရွှေတို့ပြတယ်။
ခေါင်းခါတာပဲ။ ဒါနဲ့ ရော့ခုပလျှော့ ဘွတ်ရှုလို့ ပြောလည်း ခေါင်းခါတာပဲ။
ဒါဆိုရင် ဂျပန်တော့ သိမှာပဲ ထင်တာ၊ ဂျပန် ဆိုတဲ့ အင်လိုစာလုံးကို
ထိုးပြတယ်။ ခေါင်းခါတာပဲ။ ပါးစပ်က ဂျပန် ဂျပန် နိုဗုန်း နိုဗုန်း
ရွှေတို့ပြတယ်။ ခေါင်းခါတယ်။ အင်လိုပဲ အက်လန် မရှုဘူး။ ဘာဆီ ဘာမှ
မသွားဘူး။ အော်ခီ ရွှေတို့ပြတယ်။ ခေါင်းခါတာပဲ။ ဟာ ဘယ်လိုကောင်တွေ
လောက်။ စာတိုက်လို့လည်း ဆိုသေးတယ်။ အမရိုက်နှင့် မသိဘူးတဲ့၊ အင်လိုပဲ
မသိဘူးတဲ့၊ ဂျပန် မသိဘူးတဲ့၊ ကိုယ် ရွှေးတွေ့တော်ပြန်လာတယ်။ တကယ်
ပြောတာ။ ဒါနဲ့ စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နဲ့ စာတိုက်ထဲကနေ ပြန်တွေ့က်ချလာရတယ်။
စာတိုက်ရှေ့က ပလက်ဖောင်းမှာ ရပ်နေလိုက်တယ်။ ကံကောင်းလို့၌၊
ကိုယ်တို့မြို့က စိန် အသိတစ်ယောက် သွားတွေ့တယ်။ လာစာလုံးပါ့၌၊
လုပ်စမ်းပါ့၌၊ ကုစမ်းပါ့၌၊ လုပ်ရတော့တာလေး၊ စိန်မိတ်ဆွေကလည်း
တော်ရှုပါတယ်။ စာတိုက်ထဲ လိုက်ဝင်ပေးတယ်။ စုန်ကာင်နဲ့ ကောင်တာ

ပြန်သွားတယ်။ သူက စိန်လို ဘာသာပြန်ပြောနေတယ်။ ပြောရင် ယုံပါမလား မသိဘူးများ။ တကယ်ပြောတာပါ။ အမေရိကန်နဲ့ ဂျပန် စသဖြင့်ပေါ့လေ မှတ်ပုံမတင်ဘဲ ရိုးရိုးစာပို့မှာကို တဲ့ဆိပ်ခေါင်း ဘယ်လောက်ကပ်ရမလဲ မေးတာများ လေးဆယ့်ငါးမီနဲ့ ကြာပါတယ်များ။ ကောင်တာက ငဲ့က အေးလိုက်၊ မိတ်ဆွေ စိန်က ပြန်ပြောလိုက်နဲ့ အပြန်အလုန် ပြောနေလိုက် ကြတာ။ ကိုယ့်မိတ်ဆွေ စိန်ဆို ဝက်လည်း ၁ ဆိုတော့ နှုန်းပေါ်က ချေးစီး တွေ့ရို့ သူ့လောက်ကိုပင်ဝါ သုတေသတရှုနေရတယ်။ နှုန်းပေါ်က ချေး ခြေမ ကျေတယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးပြောတာ ထင်ပါရဲ့များ။ အမေရိကန် ဆိုတဲ့ အင်္ဂလာပ် စာလုံး၊ ဂျပန် ဆိုတဲ့ အင်္ဂလာပ်စာလုံးကို သူ မသိဘူးတဲ့။ ဒါနဲ့ စိန်လို အမေရိကန်ကို မေးကော်လား၊ မိန့်ကော်လား မသိပါဘူး စိန်လို စာအိတ်ပေါ် ရေးပေးရတယ်။ ဒီလိုပဲ ဂျပန်ကို ယိရိန်း၊ အင်္ဂလာန် ယူကောက်လို ယင်းကော်၊ သုစတော်လျှော် အောက်တားလီယားလို့ ရေး။ ကနေဒါကို ကြာနေခါးး၊ အားလုံး စာအိတ်ပေါ်မှာ ပြန်ရေးရတယ်။ သူက ကျေသင့်တဲ့ တဲ့ဆိပ်ခေါင်းကို တွေ့ကိုပေးတယ်။ ကိုယ်က ကပ်ပေါ့များ ပြီးမှ စာတိုက်ပုံးထဲ ထည့်ခဲ့ပေါ့။ ပြီးပြီး ကိုယ် နိုင်ငံပေါင်းမှာ စာထည်ဖူးပါတယ်။ ဘယ်နိုင်ငံမှာမှ မကြေဖူးတဲ့ အပြစ်များ၊ ဒီစာဟိုတို့ အပြန်အလုန်ပြောရတာ၊ စိန်လို ရှင်းရတာ လေးဆယ့်ငါးမီနဲ့ ကြာသွား။ ဒါနဲ့ ထားပါတော့ စာပို့လို ရှုပို့က လိုရှင်းမဟုတ်လား။ ပို့လိုရ ပြီးတာပဲ။ ပြီးဘူးခင်များ၊ ဘာလိုလဲဆိုတော့ ဒီစာတွေက နောက်ထပ် တစ်လ နေလိုလည်း မရောက်၊ နှစ်လနေလိုလည်း မရောက်၊ နောက်ဆုံး တစ်နှစ်သာ ကြာသွားတယ်။ စာတစ်စောင်မှ မရောက်ပါဘူး။ သူတို့တွေ ဆိုက ဒီးမေးလိုတွေ ပြန်လာတယ်။ စာမရောက်ပါတဲ့။

ဒါဆို ပြီးပြီးပေါ့။ စာထည့်ခဲ့တဲ့ ငဲ့က မပို့တာလား၊ သယ်သွားတဲ့ တွေားမြို့က ငဲ့တွေက မဖတ်တတ်လို့ ရွှေ့ပစ်လိုက်ပြီးလား မသိပါဘူးများ။

ဒါနဲ့ ပြီးရောလား၊ ဘယ်နေလိုမလဲ။ ကိုယ်ကလည်း အမှတ်မရှိဘူး။ ထပ်စစ်းချင်လာတယ်။ အခုတော့ စိနော်ဒါတွေက များလာပြီးမဟုတ်လား ဆိုတော့ ပြီးခဲ့တဲ့လကပဲ အမေရိကန်ကို စာပို့မလို့ စိန်သွားယ်ချင်း တစ်ယောက်ကို တွေ့လို့ ခေါ်သွားလိုက်တယ်။ ဘာရမလဲ၊ ဒီတစ်ခါတော့ ဒီတစ်ခါတော်တွေ ရွှေ့လိုအထိ သွားမနေတော့ဘဲ ဂျုံမျိုးကိုစေတိကျနေပဲ ပို့တော့မယ် တွေးတယ်။ နှစ်ယောက်သား ချိုတက်သွားကြတယ်။ သိတဲ့ အတိုင်းပဲ၊ ကိုယ့်နဲ့ သွေးယ်ချင်း ဂျုံမျိုးကိုစေတိကျနေရေးခါပါစို့ရဲ့။ နှစ်ယောက်သား စာတိုက်ထဲ ဝင်ချုံသွားတယ်။ သိတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ကိုယ့်က ဘော်ပါ ပါလာတယ်မဟုတ်လား။ စာပို့တဲ့ ကောင်တာကို တန်းရောက်တာပဲ။ ကောင်မလေးက မျက်မှုနဲ့လေးနဲ့။ ကလည်းကလည်းနဲ့။ ကိုယ်က သိနေတယ်လေ။ ဒါကြောင့် စာအိတ်ရှေး၊ မျက်နှာပေါ်မှာပဲ ပို့မယ် အမေရိကန် လိုပ်စာကို ကွဲပွဲပြောနဲ့ကို ရှိက်လာတာဘာ။ စာလုံးအမည်းကြီးနဲ့ကို။ အေးရေား၊ နောက်ကျေဘာ်မှာ ဒီကျုံမျိုးကို အသိဟန်တယ်က အသိဟန်တယ်က အနောက်တယ်။ ရွှေ့မှုနှီးလို့။ ထုံးစံအတိုင်းပါပဲ ကိုယ်သွားယ်ချင်းနဲ့ ငတိမလေး အပြန်အလုန်ပြောကြပါတယ်။ ထုံးစံအရပါပဲ။ အခုတော့ သိပ် မကြေလိုက်ဘူး။ မိန့် ၂၀ လောက်တော့ ကြာတယ်။ သူက ပြောပါတယ်။ ရိုးရိုးဆို တစ်လလောက်ကြာမယ်တဲ့။ မှတ်ပုံတင်ရင် မြှင့်မယ်တဲ့။ မဖြစ်ဘူး၊ မှတ်ပုံတင်ရင် ဟိုဘာက်နိုင်ငံမှာ စာယူမယ်လွှာက အလုပ်သွားနေရတော့ အိမ်မှာ မရှိတတ်ကြဘူး။ ဉာဏ်ကျေမှု ပြန်ရောက်မှား၊ လက်မှတ်ထိုးမယ်လူ မရှိရင် စာက ပြန်ယူသွားပြီး စာတိုက်မှာ တစ်ခါ သွားပြန်ထုတ်ရတယ်။ အလုပ်မှုက အကိုင်ပျက်ပဲ့။ ဒါနဲ့ ရိုးရိုးပေါ့များ၊ တစ်လဆိုလည်း တစ်လပဲ့။

ဘယ်လောက်ကျေလဲဆိုတော့ ဘာ ယွန်တဲ့။ ပေးလိုက်ပါတယ်။ ငတိမက သွေးဟာသွေးပဲ တဲ့ဆိပ်ခေါင်းကို ထုတ်တယ်။ ပြီးတော့ စာအိတ်ပေါ်

ကပ်မယ်လပ်တယ်။ ကိုယ်လည်း ကြည့်နေရတာပေါ့။ လုပ်ပါပြီဗျာ။ တော်မကလေ တံဆိပ်ခေါင်းကို နောက်ကျောဘက်မှာ ကပ်သူဗျာ။ ဒါ စီမံ စတိုင်း နောမှာပေါ့လို့၊ နားလည်ပေးလိုက်ပါတယ်။ တကယ်က တံဆိပ် ခေါင်းကို စာအီတဲ့ရဲ့ ညာဘက်ထိပ် ထောင့်မှာ ကပ်ရတယ်။ တကယ်က စာအီတဲ့ရဲ့ ဘယ်ဘက်ထိပ်ထောင့်မှာ ပို့သူရဲ့လိပ်စာ ရေးရတာ ကိုယ်က ချုပ်နေမှာထူးလို့ ကျောဘက်က ရေးလိုက်တာ။ အရှေ့မျက်နှာမှာ ပို့မယ့် လိပ်စာက ထင်းထင်းသို့မြတ်ဆုံးလဲ။ တော်မက နောက်ကျောဘက်ကို တံဆိပ်ခေါင်းတွေ ကပ်လွှာတော့ ထားလိုက်ပါ။ ရောက်ရင် ပြီးတာပဲ မဟုတ်လား။ ဒါနဲ့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်သား ငယ်ငယ်ကအကြောင်းတွေ ပြန်ပြောရင်း အအေးသောက်ပြီး ပြန်လာခဲ့ကြတယ်။ ပြီးပြီးပါ။ ဒါပဲ။ ဒါပဲနဲ့ မပြီးဘူးခင်ဗျာ။ နောက်နှစ်ပတ်လောက်နေတော့ ဂျိမ်းဂေါင် ဟောတယ်ဆိုလို ဖုန်းလာတယ်။ အသိက ပြောတယ်။ ကိုယ့်စာ ရောက် နေတယ်ဆိုလို လာယူပါခိုတော့ တယ်ဟန်ပါလား၊ စာပြန်လာတာ မြန်လှ ချုပြုလားပါ။ သူငယ်ချင်းနဲ့ နောက်တစ်ခေါက် ဂျိမ်းဂေါင်ကို သွားကြပုန် တာပါ။ ဟောတယ်မှာ ကိုယ့်စာဆိုလို့ ကြည့်လိုက်ပါတယ်။ ဟန်ပါတယ် ကိုယ့်စာပါပဲ။ လွှဲနေတာက အမေရိကန်က လာတဲ့စာမဟုတ်ဘဲ ကိုယ် ဒီဂျိမ်းဂေါင်ကနေ ထည့်လိုက်တဲ့ စာ ကိုယ့်ဆီ ပြန်လာတာပါပဲ။ သေဟဲ လိုသာ ပြောလိုက်ချင်တော့တာပါပဲ။ ဟာဘွာပြောရင် လုပ်ကြတယ်။ မှသာ ဝါဒကဲ့ ထိုက်တယ် ပြောခဲ့ရှိုးမယ်။ ဆီးတာဗျာ။ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းက ဒီစာကို ယူပြီး စာတိုက်ပြန်သွားတယ်။ စာတိုက်ရောက်တော့ ပြောတော့ တော်မက ဘာပြန့်ပြောသလဲခိုတော့ တံဆိပ်ခေါင်းကို ဘာလို့ နောက်ကျောက ကပ်ရတာလဲတဲ့။ အမယ် သူပဲကပ်လွှာတဲ့ပြီးတော့ ကိုယ့်အကပ်ဖြစ်နေပါလား။ ပြီးတော့ သို့ နဲ့ မှ ကို မရေးလို့တဲ့။ ရေးပါဗျာ။ သို့ တဲ့မှ ဖြစ့် အထင်း

ကြီးဟာ။ သူက အမေရိကန်ဆိုတာ မသိဘူးတဲ့။ သေလိုက်ပါတော့ဆဲ လိုပဲ ပြောလိုက်ချင်တယ်။ သူက ဂျယ်ဂေါင်က ဟောတယ်နာမည်ပဲ သိလို့ အေး ဟောတယ်ကို ပို့တာပဲ တွေကြပြီး ပို့နိုင်းလိုက်သတဲဗျာ။ သူကပဲ ပြောပါ သေးတယ်။ နောက်ဆိုရင် သို့။ မ ကို စိန်လို ရေးပါ။ ပို့မယ့် နိုင်ငံ စိန်လို ရေးပါတဲ့။ ဒါငတိမလည်း အမေရိကန် မသိဘူးတဲ့၊ မကြားပူးဘူးဆိုပါတယ်။

ဒါနဲ့ပဲ သူတို့ ၂၀၀၈ မှာ ကမ္မာနိုင်လဲပစ်ပြီး လက်ခေါင်းပမာဏ့ အဂောင်စကားပြောတွေ သင်ကြုံ လုပ်နေပါသတဲ့။ တို့စိုတဲ့မှာ တက္ကာ အရိုင်ဘာတွေ အဂောင်စကား သင်နေကြပုံ့ပြုပါတယ်။ တယ်မယ့်ချင်ဘူး။ တို့စိုက ဆိုတော့လေး။ စိန်တွေမဟုတ်လား။ အနည်းဆုံးတော့ဘူး၊ အတော် လေး။ အမေရိကန်၊ ဂျုပ်နဲ့ ယူကော့ ကနောက် ပြုစကြေးလျှေလေးလောက် တော့ အဂောင်စကားကို စာတိုက်က ဝန်ထမ်းက သိသင့်တာပေါ့။ သူတို့က စာတိုက်လော့။ မသိဘူးတဲ့။

ဒါနဲ့ ကိုယ့်တို့ ဇွဲထောက သူတို့ထက် အပုံကြိုးသာပါတယ်။ ပညာ တတ်တွေ နည်းရောလား။ ကိုယ့်တို့တိုင်းပြည်မှာ တို့ရစ်တစ်ယောက်က ဘယ်သွားချင်လဲ ဆိုက်ကားသမားနဲ့တောင် ပြောလို့ရတယ်။ ထမင်းစား ရောသောက်လောက်တော့ အသာလေးပဲ။ တလောကပဲ ဒီဂျိမ်းဂေါင်မှာပဲ တို့ယူနဲ့ သူငယ်ချင်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်းကို သွားက ဇွဲ ကွမ်းယာဆိုင်လေး ရှိတယ်။ တို့လိမ့်စလေးတွေ ရောင်းတယ်။ ဒီဆိုင်က မိန့်မကြားက သွားကော်နှစ် ခုစစ်နှစ်လောက် ကောင်လေးကို တုတဲ့နဲ့ ရှိက် ဆီးမနေတယ်။ ကိုယ့်တို့လည်း ၃၃။ကြည့် နေမြို့တာပါပဲ။ ဘာရုံးမဟုတ်ဘူး။ အမေလုပ်သွား နဲ့ ခွေးပြစ်ချင် သလားဟင် ပြောစမ်း။ ပညာမတတ်ရင် ကြီးလာဟဲ့အခါ ဒုက္ခာတွေမယ်။ နှစ်လည်လား။ အမေက ကျောင်းထားပေးတယ်။ နှင်းက ခွေးပြစ်ချင်နေတယ်။

ကျောင်းမသွားချင်ဘူး။ ကဲဟယ် ကဲဟယ် မသွားချင်ဘူး၊ ဖုန်းဖုန်းနဲ့ ဆောင်တာပဲ။ ကလေး ကလည်း နိုလ့။ အခါအချိန်မှာ ကိုယ်တို့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှုဗု ရေသန့်ကားတစ်စီး ထိုးရပ်လာတယ်။

ဟိုင်းလတ်ကားပဲပါ၊ ကိုယ်တို့နိုင်ငံဘက်က လာပို့ပေးတာ။ ကားနှုံးက ရေသန့်ဘူးကြီးကို လွှဲယ်တစ်ယောက်က ပခုံးထမ်းပြီး သယ်လာတယ်။ ဆိုင်ထဲဝင်၊ ရေသန့်ဘူးချုံ ဆိုင်ထဲက ရေသန့်ဘူးအလွတ်ကို ပြန်သယ်သွားပြီး ဆိုင်ထဲက ထွက်လိုက်တယ်။ အဲဒါကို မြင်လိုက်ပုံရတဲ့ အခုန်က ကလေးကို ရိုက်နေတဲ့ မိန်းမကြီးက သူ့ကလေးကို ပုံးမောက်လေး၊ တွေ့လား၊ ဟိုမှာကြည့်စေး။ အသေအချာ ကြည့်ထားစစ်း။ ပညာမတတ်ရင် အဲဒါလို့ ပင်ပင်ပန်းပန်း ထမ်းပိုးပြီး လုပ်စားရလိမ့်မယ်၊ တွေ့လား။ အလုပ်သမား လုပ်စားရလိမ့်မယ်၊ ကြည့်ထားလို့ ပြောတာ အကျယ်ကြီးပဲ။ ဒါနဲ့ ဆိုင်ထဲက ထွက်လာတဲ့ အခုန်က ရေသန့်ဘူးပို့တဲ့ လွှဲယ်လေးက ကြားသွားပုံရတယ် ထင်ပါကြီး။ ချက်ချင်းပဲ ဆတ်ဆုံးသူက မာက်ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်တယ်။ သူက မချို့တင်က မျက်နှာနဲ့ အဒေဝါရာ ကျွန်တော်တို့ အခုကားပေါ်ပါလာတဲ့ ရေသန့်ဘူးပို့တဲ့ လွှဲသုံးယောက်လုံး ဘွဲ့ရပြီးပါပြီတဲ့။ ကားမောင်းနေတဲ့သူဆုံးဘွဲ့လွန်တော် တက်နိုင်တယ်လို့ ပြန်ပြောလိုက်သူဗျား။ ကိုယ်တို့လည်း ကြက်သေ သေပြီး အဲဒါလွှဲယ်လေးကို တစ်လှည့်း၊ အခုန် အော်ပြီး သူ့ကလေးကို ရိုက်ဆုံးမနေတဲ့ မိန်းမကြီးကိုတစ်လှည့်ကြည့်နေဖိတော့တယ်။ အဲဒါပဲဗျား။ ကိုယ်တို့ ဈွေတွေက ရေသန့်ဘူးပို့နေတဲ့လွှဲတော်မှ ဘွဲ့ရပြီးသားဗျား။ အခုန်ပြောတဲ့ စာတို့ကို တော်တယ်။ အဲဒါ ဒီ တော် မသိတော့မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်တို့ ဈွေတွေက ဘယ်ခေါ်လဲဗျား။

အမှတ် (၁၀)၊ ၂၀၊ ၁၁၊ ၂၀၀၇၊ မန်းတော်ရိပ်ကျား

သဘာဝ

၁.

ဒီတစ်ခေါ်လည်း ကျောင်းပါတ်လို့ ရန်ကုန်ကော် သမီးလာမယ်ဆိုလို့ ကိုယ်တို့လင်မယားနှစ်ယောက် ကိုယ်တို့မြို့ကမ်း မိုင် ကိုးဆယ်လောက် ၈၀းတဲ့ တောင် အလုံးပေါင်း သုံးဆယ်ကို ဖြတ်သွားရတဲ့ တောင်ပေါ်မြို့ လေးသီးထွက်ခဲ့ကြတယ်။ တောင်ပေါ်လှမ်း အေးစိတ် လေစွာစွာမှာ မောင်းလာရလို့ မမောဘူး။ လေက မြေနေတယ်။ တောင်တွေက နိုလန်းနေတယ်။ အောင်းလီးပေါ်ကိုဖို့ ဘာခေါ်မှုနဲ့ မသိတဲ့ အိပ်ရေးတော်တယ်။ ဝင်းဝင်းဝါနေတော်တယ်။ တော်တော်နေရာတွေမှာ နေကြာပန်းခင်းတွေရှိတယ်။ ကွဲးတစ်ပြင်လုံး ဗန်ရိုး လာပြီး ပန်းချွေရေးထားသလိုပဲ။ စုတ်ချက်ကြမ်းကြုံး ဝါစိုလင်းတော်နေတယ်။ ဟိုးအဝေးမှာ တိမ်တွေ ဓာတ်ညီးညီးနေတယ်။ တောင်တွေက မြှို့နှီးတွေနဲ့ ဝင်လို့။ တောင့်လေးတွေ တေးသီသီ နိုးနိုး စီစီ ညုံနေတယ်။ ကားက တောင်တွေကို အထပ်ထပ် ပတ်တယ်။ နို့လိုက် မြင်လိုက်။ ဘယ်ညာယိမ်းထိုးလိုက်ပေါ့။

ကားကို မြတ်ယောနေထွက်တော့ သမီး မြိုက်ဆာမှာဖို့လို ကျောက်တိုင်နားက ဟန်ဘကာဆိုင် ဝင်လိုက်တယ်။ ဆိုင်လဲမယ် လူမရှိဘူး။ သေး ရပ်ရှင်ရုံဝင်းထဲက ကောင်မလေးက ဟန်ဘကာဆိုင် သန်ထိုက် ရပ်ရှင်ရုံနား ပြောင်းသွားပြီးပြောလို မောင်းထွက်ခဲ့ရတယ်။ လမ်းသင့်နေတာကြောင့် ဆက်မောင်းသွားလိုက်တာ ငယ်ငယ်က တက်ခဲ့ရတဲ့

କାଃକ ଲଭିତିରେଣୁଗତେବୁ ର୍ଦ୍ଧିତିରୁତାଯି ॥ ଲଭିତ ବ୍ୟା
ଵାଗିନ ତାତିଲଭିତ ଦ୍ୱାରା କାଃରେଣିତ ତେଜି କର୍ମିତିବାଗ ଲୁହ୍ନ୍ୟ
ଦ୍ୟାଃତାତେଜେ, ତେବୁ ଅନ୍ତର୍ମାନ୍ୟ ତାତିଲଭିତ ମୂର୍ଖିତ ଦ୍ୱାରା ମୁଖିତ ବ୍ୟା
ପିତାଯି ॥ କର୍ମିତିବା ଧୂମିତିବା ମୁଖିତ ଦ୍ୱାରା ତୁମ୍ଭୁରୁଷିତ ଦ୍ୱାରା
ଶିରିନ ରୁଅପିତ ଦ୍ୱାରା ଆଚେତନାପି ॥ ଦେଖାନ୍ତିରେଣୁଗତିର ॥ କର୍ମିତିର୍ଦ୍ଧିତିକୁହ୍ନ୍ୟଙ୍କ
ତାଗି ଫୁରୁଗତ ଦ୍ୱାରିତିର୍ଦ୍ଧିତ ଶୀର୍ଦ୍ଦିନିକାଯି ଅନୁଗତ ତାତିର୍ଦ୍ଧିତିଅନ୍ତର୍ମାନ୍ୟ
ଅନ୍ତର୍ମାନ୍ୟକର୍ମିତିପିତାତୁଥିଲି ॥ ଶ୍ରୀତିତାଗିମୂର୍ଖିତ ଦ୍ୱାରା ରୁମଳିତ
ଲଭିତ ଦ୍ୱାରା ମୁଖିତିବାଗ ॥

လမ်းကြားလေးထဲမှာ ဟန်ဘာကာဆိုင်က ရှိနေတယ်။ ဟန်ဘာကာ သုံးခု ဝယ်ပြီး ရော့စမ်းရှိရာကို ချိတ်ကိုခဲ့ကြတယ်။ လမ်းတွေကတော့ ညီပြု ကျယ်ပြန်ပါပဲ။ ရော့စမ်းအဝင်မှာ မှန်ခြားနဲ့ဘာနဲ့ အကျေပါပဲ။ အဝေးပြီး လမ်းမကြီးပေါ်ကနေ ညာဘာကိုကျေးဆင်းလိုက်တော့ ရော့စမ်းသုံးတဲ့ လမ်းဖြောင့်ဖြောင့်ကို တွေ့ရတယ်။ လမ်းသေးဝယာမှာတော့ ဟိုးအရင်က လိုပဲ လယ်ကွက်တွေ့ရှိနေတယ်။ စပါးဆိုရှိချိန်မဟုတ်တော့ ဘာမှမရှိဘူး။ ကွင်းပြင်ထိုးထိုးကြီးပဲ တွေ့ရတယ်။ လမ်းက ကဗျာရာလမ်း ပြပြဖြစ်ပေမဲ့ ကားနှစ်စီး အတိပဲ ရှောင်သာတယ်။ ကိုယ်တို့ကားရှေ့မှာ တုံ့နေးနေး ဆိုင်ကယ်တစ်စီးကို စောင့်ပြီး နောက်က လိုက်ရတယ်။ ကောင်လေးနဲ့ ကောင်မလေး။ ဒီမြို့ရဲ့ ဟန် ထင်ပါရဲ့။ ညနေခင်းမှာ ဆိုင်ကယ်လေးတွေ၊ ကားလေးတွေနဲ့ ရော့လာချိုးကြတာနေမှာ။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ရော့စမ်းအဝင်ပေါက်ကို ရောက်လာတယ်။ ဘယ်ကျေးလိုက်တာနဲ့ အေးရိပ်မြှုမှာ ရော့အဝင်ပေါက်ကို ပြင်ရတယ်။ ဝင်ပေါက်ထဲ ကားဝင်လိုက်တာနဲ့ ဂိတ် စောင့်က ကားသွားထားပါလို့ပြောတယ်။ ခြိုင်းထဲက မြှုက်ခင်းပြင် အပင် ရိပ်အောက်မှာ ကားရုပ်လိုက်တယ်။ ဂိတ်ပေါက်စောင့်က ၆၀၀ တောင်းတယ်။ ကိုယ်တို့သားအဖတွေ အထူးပေးတွေခွဲပြီး ကားပေါ်က ဆင်းကြတယ်။ ကိုက် ၁၀၀ လောက် အဝေးမှာရှိတဲ့ ရော့ချိုးခုနဲ့တွေ့ဆုံးတောင်တက်သလို တက်ကြရတယ်။ အေးရိပ်ရှိနေတာမှို့ အမောတော့ ပြောတယ်။ ဟိုးငယ်ငယ်က သဘာဝရောဖို့မေးသွင်ပြင် မတွေ့ရတော့။ သဘာဝတော့တောင် စိမ့်စိမ့်မြဲ အလု မရှိတော့။ အကိုတော်များ၊ အုတ်တို့က်အခန်းလေးတွေ ဟိုနားတစ်စုံ၊ ဒီနားတစ်စုံ တွေ့ရတယ်။ သမီးကို ဒီနေရာမှာ ဖော်ပေါ်လို့ယောက်ရေ ဆင်းကူးခဲ့တဲ့ နေရာပေါ်လို့ပြောရင် ယုံနိုင်ပါမလား။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ဥယျာဉ်တစ်ခုလုံး စိုင်ထားပေးတော့နဲ့ တော့နဲ့ မရှိဘူး။

လေပြည်းလေးတွေတော့ရဲ့။ ဒစ်စနီလင်းလိုလို ဘာလိုလိုရှိတယ်။ တောင်ကုန်းပေါ်မှာ ဆပ်ပြာ၊ ခေါင်းလျှော့ရည်၊ အချို့ရည်၊ မှန်းလေးတွေ ရောင်းတဲ့ ဆိုင်နှစ်စုံ ဘေးချွင်းကပ်ရော်ရှိတယ်။ ဆိုင်ပေါ်မှာ ဆိုင်းဘုတ်ကြီး ရေးထားတယ်။ ရိုးရိုးရော့ချိုးခုနဲ့က တစ်ယောက် ၅၀၀ ကျပ်။ အထူးရော့ချိုး ခုနဲ့က တစ်ယောက် ၁၀၀၀ ကျပ်။ တစ်ယောက် နာရီဝက်သာ ချိုးခွင့် ပြုထားတယ်။ ကိုယ်တို့ကလည်း အနှစ်လေးဆယ်မှာမှ တစ်ခါလာရတာ ဆိုတော့ အထူးခုနဲ့က ၃၀၀၀ ပေး ယူလိုက်ကြတယ်။ ဆိုင်မှာပဲ ခေါင်းလျှော့ရည်ထုပ်လေးတွေ ဝယ်ရတယ်။ ဆိုင်က ကောင်မလေးက သော်ယူရှိုး အောက်ဘက်က ရော့ချိုးခုနဲ့တွေ့ဆုံးသွားတယ်။ သူဖွင့်ပေးလိုက်တဲ့အခန်းက အထူးမှာ ညုစ်ပတ်ပေတွေးနေတယ်။ ရော့ချိုးတဲ့ ရေပန်းမရှိဘူး။ ရေစိမ့်ကန် တစ်ခုပဲ ရှိတယ်။ ရော့ချို့တဲ့ ပိုက်ခေါင်းပဲ ဖွင့်လိုက်ရတယ်။ ရေအေးခေါင်းက ရေမလာဘူး။ ကန်ထဲမှာ အရင်ချိုးသွားတဲ့လူရဲ့၊ အမွေးတွေ ကပ်ကျို့ရှစ်တယ်။ ရေကို ဖွင့် စမ်းကြည့်လိုက်တော့ စွေးစွေးလေးပဲရှိတယ်။ ဘယ်လိုလုပ်ပုံ ပုံအောင်ထပ်တင်မလဲ၊ မရှိဘူး။ အောက်က ရေထွက်ပေါက်ကို ပိတ်ဖို့လည်း ဘာမှာရှိရှိဘူး။ ကောင်မလေးက သော်ဖွင့်ပေးပြီး ထွက်ချွေ သွားတယ်။ ကိုယ် နောက်ကပြီးလိုက်သွားပြီး ဒီလောက်ညာစ်ပတ်နေတာ သန့်ရှုံးရေး မလုပ်ဘူးလားဆိုတော့ သူလာလုပ်မယ်ပြောတယ်။ ရေပန်းလည်း မရှိတော့ ကန်ထဲ ဆင်းစိမ့်ရမယ့်ပုံပဲ။ ဆပ်ပြာတို့က်ပြီး ဘယ်လို ချိုးမလဲ။ ရွှေခြက်တစ်ခုလိုက်တယ်။ တောင်းတော့ မရှိတော့ဘူး။ ကုန်နောက်ပေါ်တော့လေး။ ဘယ်နေရာသွားသွားထဲ့တော်စိမ့်အပေါ်တော့လို့ မပြောတော့ပါဘူးလို့ တွေးတယ်။ ရေချိုးခါနီးတော့ ကိုယ်လည်း ထားလိုက်ပါတော့လေး။ ဘယ်နေရာသွားသွားထဲ့တော်စိမ့်အပေါ်ပါဘူးလို့ အကျေပါပါသွားချွင်ရာက စိုက်နာလာတယ်။ အီမံသာ ရှာတော့ မရှိဘူး။

ဒါနဲ့ ခုနကဗောင်မလေးကို ပြန်မေးတယ်။ အီမံသာက ဟိုင်ကျွန်းအောက်မှာတဲ့
ဘယ်တတ်နိုင်ပါမလဲ။ သွားရတော့တာပေါ့။ ဘေးလုံးကျင်းတစ်ကျင်းစာ
လောက်ရှိတဲ့ နေရာလောက်ကို ဆင်းချုသွားရတယ်။ သစ်ရိပ်အပ်အပ်မှာ
အိုပောင်း စုတ်ပဲနေတဲ့ အီမံသာကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ အဝမှာ ပိုက်ဆံယူနို့
ကောင်မလေးတစ်ယောက် ထိုင် ကာတွေ့နဲ့ဖတ်နေတယ်။ သူက အီမံသာဝင်ခ
၁၀၀ တောင်းတယ်။ ကိုယ့်မှာ ပါမလာဘူး။ ခဏနေ လာပေးမယ်ပြောပြီး
နဲ့ စော်နေတဲ့ အီမံသာထဲ ဝင်လိုက်တယ်။ အဝင်မှာ ညွှန်ပတ်ပေရောနေတဲ့
အတ်ကန်အောက်မှာ ရောနည်းနည်းရှိတယ်။ အီမံသာခန်းတွေထဲမှာ ထုံးစံ
အတိုင်း မစင်တွေပြည့်။ ပေါ်လော့။ နဲ့ မတတ်သာတော့ ဝင်ရရာတယ်။
ရော်ကိုပေါင်းဖွင့်ကြည့်တော့ ရောမလာဘူး။ ချထားတဲ့ ခွက်က ဆေးသုတေသန
ဆေးလူးခံတစ်ခုချထားတာဖြစ်ပြီး နှစ်ပေါင်းအတော်ကြောနေပဲမှာ ခွက်
တစ်ခုလုံး သံချွေးတွေ လိပ်ထတ်နေတာ မြင်တာနဲ့ သိလိုက်တယ်။ စဂ္ဂါး၊
တွေ့လည်း ပွုထား၍ ပေါ့ဆို ထိုးအောင်ပြီး ကိုစွာကိုမရှင်းတော့ဘဲ ပြန်ထွက်လာ
လိုက်တယ်။ အီမံသာစောင့်ကောင်မလေးက ကြောင်ကြည့်ကျွန်းခဲ့တယ်။
အပေါ်က အခုနကဗောင်မလေးတွေ့လို့ နှင့်တို့အီမံသာကလည်း ညွှန်ပတ်
နဲ့ စော်၊ ရောလည်း မရပါလား။ ရောချိုးခန်းဖွင့်ထားပြီး အီမံသာလည်းမရှိ၊
ညွှန်ပတ်နေတော့ မဟုတ်သေးပါဘူးလို့ မပြောတော့ပါဘူးလို့ စိတ်ဆုံးဖြတ်
ထားတဲ့ကြေားကပဲ ပြောလိုက်မိတယ်။ သူက ဒါ ကျွန်းမတို့နဲ့မဆိုင်ဘူးလို့
ပြန်ဖြေရှုပါတယ်။ ဘယ်နဲ့မဆိုင်ရွှေ့လဲ၊ နှင့်တို့ တစ်စင်းတည်း လုပ်နေတဲ့
အလုပ် မဆိုင်ဘူးပြောရလား။ ကျွန်းမတို့က ဝန်ထမ်းပါလို့ဖြေတယ်။ သော်...
သူ မမှားပါလား။ ကိုယ်က မှားသွားမှန်းသိလိုက်ပါတယ်။ ဒါနဲ့ စကားနည်း
ရန်လုပ်ပြီး ငါကို ရေခြက်တစ်ခွဲကိုလောက် ရှာပေးပါခိုတော့ ကုန်းနေတယ်

۱۰

ပြန်ပြောတယ်။ သူဘေးဆိုင်က်လျက်ရှိ ဝန်ထမ်းကောင်မလေးက ရှိုးရှိုး
ခန်းတွေအတွက် ပိုက်ဆံသိမ်းပါတယ်။ သူဆိုင်ခုံတန်းရှည်မှာ ကောင်လေး
နှစ်ယောက် ထိုင်နေတယ်။ ကိုယ့်ကို အထူးအဆန်းကြည့်နေကြတယ်။
မောက်ဆုံး ဒီဘက်အထူးခန်းက ကောင်မလေးက ဒုန်ခြက်တစ်လုံး ထုတဲ့လာ
ပေးတယ်။ ဒါ ကျော်မတို့ သိမ်းထားတဲ့ချက်လို့ပြောပြီးပေးတယ်။ ကိုယ့်
လုမ်းယဉ်ကြည့်လိုက်မိတော့ ချက်ထဲမှာ သွေးတွေလား၊ ကွမ်းသွေးတွေလား
သေးတွေလားမသိတဲ့ နိုရိရတွေဖြင့်လိုက်လို့ အနီးလုပ်သွားက နေပါစေတော့၊
ကားထဲက ရေဖြည့်တဲ့ ပုံးကို ရေအေးပြီး သုံးလိုက်ပါလို့ ကိုယ့်ကို လာ
ပြောတယ်။ ကိုယ့်လည်း နိုရိရတွေပေနေတဲ့ ချက်ကို ကောင်မလေးလက်ထဲ
ပြန်ထည့်ပေးလိုက်တယ်။

ကိုယ်လည်း စိတ်ပျက်ပျက်နဲ့ အခန်းထဲဝင်၊ ရေဖွဲ့ ခပ်ချီးပြီး
ပြန်ထွက်လာနဲ့ပါတယ်။ ပျောန်နိုင်ငံက ဒိုဟုရော်ချီးခေါ်လို့ ကန်ပူးလည်း
မဟုတ်။ ရေက ပုဂ္ဂိုက်နေတာလည်း မဟုတ်။ ရေမိမ်ရအောင်လည်း ရေက
မပဲ။ ရေပူစမ်းနဲ့မတွေ့ဘဲ မြို့ထဲက ရေပူရအေးချီးခေါ်လောက်ပူရှုပါတယ်။
ဒါတောင်မှ သူတို့က တစ်ယောက် ၁၀၀၀ ကျပ် ယဉ်ထားသေးတယ်။ ရေခြက်
တောင် မရှိ။ ညွစ်ပတ်ပေတွဲး နဲ့စော် ရေမရတဲ့ အိမ်သာနဲ့။ ကိုယ်လည်း
စိတ်လက်ပျက်ပျက်နဲ့ အပေါ်ပြန်တက်လာတယ်။ အပေါ်ကဆိုင်မှာ အခုန်
သားချင်းကပ်လျက်ဆိုင်က ခုံတန်းရည်မှာ ကောင်လေးနှစ်ယောက် မရှိ
တော့ဘူး။ အခုန် ကိုယ်မြင်ရတော့တာ။ အခုန်က ဒီခုံတန်းရည်ပေါ်မှာ
ကောင်လေးနှစ်ယောက်နဲ့ ဆိုင်က ကောင်မလေး စကားထိုင်ပြာနေကြလို့
ခုံတန်းပေါ် ချထားတဲ့ ရေခြက်တွေကို မမြင်ရတာဘို့။ ကိုယ် စိတ်ထဲ တင်းခနဲ့
ပြစ်သွားတယ်။ နှင့်တို့ အခုန်က ခွဲမရှိဘူးဆို့။ အခုတော့ ခွက်တွေက
အခွက် ၂၀ လောက် ပုံချထားပါလားလို့ မေးလိုက်တော့ ဒါ ကျေန်မဘာက်က

ଦ୍ୱାରି: ଏକଃ ଆତ୍ମଗନ୍ଧ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲିତଯି ॥ ଫଳଟି ଦ୍ୱାରି: ଏକଃ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲିତ ଅତ୍ୟ: ଏକଃ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲିତ
ଶ୍ଵର୍ଗ ମର୍ଗିଦ୍ୱାରି: ରେଣ୍ଟି: ମହ୍ୟ ଦ୍ୱାରି: ତାତ୍ତ୍ଵ ଯୋଗ ଅପେକ୍ଷାଗର ଜୋଗିଲାହିନ୍ତି:
ପ୍ରି: ଦ୍ୱାରି: ଏକଟା ମୂର୍ଚ୍ଛିକାତୋର୍ବାନ ମହିରୁଦ୍ଧ ଯୋଗିନ୍ତାପାରିଲାହି ॥
୩ ଠିକ୍ ଯୋଗିନ୍ତାପାରିଲାହି ଏକଟାଯି: ଆଖିଲାନ୍ତିଲାହି ॥ ତାତ୍ତ୍ଵ ଯୋଗ ରେଣ୍ଟିକୁ କିମ୍ବା ୧୦୦୦ ଗ୍ରୂବ
କ୍ଷେତ୍ରରେ ବ୍ୟାଙ୍ଗିତାଯି ॥ ଯଥାପି: କୁର୍ମପତି: ଲୁହିରୁଦ୍ଧ ଲାନ୍ତି: ତୋର୍ବାନ: ପୈ: ଲେ: ମାହି ॥

5

ဝန်ဆောင်မှုပေးပို့ရေ၊ ချက်၊ သန်ရှင်းမှု၊ အီမ်သာကျတော့ ကျွန်မတို့နဲ့
မဆိုင်ဘူးပြောတယ်။ နင်တို့နဲ့ဆိုင်တာက ငွေကောက်တာလားဆိုတော့
ကောင်မလေးက ကျွန်မ အရင်က ပေးပါတယ်။ ပေးပို့ကိုရင် ချက်တွေ
ဖျောက်လှန်းလို့ မပေးတော့ဘား။ ဒါဆိုရင် ငါက အပြန် ခိုးသွားမယ်ထင်လို့
မပေးတာပေါ့။ ဟုတ်လား ဆိုတော့ မတတ်နိုင်ဘူးတဲ့။ မပေးနိုင်ဘူးတဲ့။
အံရော အံရော။

ကိုယ် စိတ်တွေ ဗလောင် ဆူလာတယ်။ ဝန်ထမ်းယောကျုံးတွေ
ကိုယ့်ဘေး ဂိုင်းလာတယ်။ ဘယ်သူမှ ကိုယ့်ဘက်က ဝင်မပြောကြဘူး။
ကြည့်ရတာ ကိုယ်မှားနေပုံရတယ်။ သူတို့ကြည့်ရတာ ဖိုက်တို့ဖိုက်ကန်း
ပုံတွေနဲ့ မတော် ကိုယ့် ဂိုင်းရိုက်လျတ်လိုက်ရင် တော်တော်ထဲသေနေတာ
သိလိုက်ကြမှာမဟုတ်ဘူး။ ကိုယ် မှားသွားတယ်။ ကိုယ်က ဘာမှမပြောဘူး
အသာပြန်ခဲ့ရမှား ကိုယ်က မှားကို မှားနေတာ။

သဘာဝမဟုတ်တဲ့ ရေပူခိုးခေါ်ကို သဘာဝရေပူစမ်းထင်နေခဲ့တာ
ကိုက ကိုယ် သဘာဝကျေပါဘူး။

အမှတ် (၃)၊ ဘရာ၊ ၁၂၀၈၊ ပြည်လက္ခဏန်